

Phong Nguyệt Trái

Contents

Phong Nguyệt Trái	1
1. Chương 1-1: Tự	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	9
5. Chương 4	13
6. Chương 5	17
7. Chương 6	20
8. Chương 7	24
9. Chương 8	26
10. Chương 9	27
11. Chương 10	30
12. Chương 11	33
13. Chương 12	37
14. Chương 13	39
15. Chương 14	42
16. Chương 15	43
17. Chương 16	46
18. Chương 17	49
19. Chương 18	50
20. Chương 19	52
21. Chương 20	56
22. Chương 21	59
23. Chương 22	63

Phong Nguyệt Trái

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, huyền huyễn, hồ ly thần tiênBiên tập: KoubaLưu ý: Lược bỏ những đoạn liên quan tới [Dưỡng long]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-nguyet-trai>

1. Chương 1-1: Tự

Lục Cận tay cầm trường kiếm, nghênh gió mà đứng. Mi mắt hơi rử, đường nhìn dừng ở bên chân.

Phủ phục dưới chân hần là một con hồ ly tinh đực, run run rẩy rẩy, không ngừng dập đầu cầu xin: “Đại tiên tha mạng! Ta không bao giờ dám nữa!”

Lục Cận cười lạnh, trường kiếm “xoạt” một tiếng đã chặt đứt đuôi hồ ly.

“Ta hảo tâm thu lưu ngươi, nuôi dưỡng ngươi nhiều năm, vậy mà ngươi dám làm xằng làm bậy ngay tại địa bàn của ta —— Nói, ngươi như thế chẳng phải là loài súc sinh?”

Hồ ly tinh đau tới kêu khóc “oa oa”, dập đầu như giã tỏi: “Phải, phải, ta là súc sinh!”

“Chẳng phải là vong ân phụ nghĩa?”

“Ô ô ô, phải, phải...”

“Ngay cả a miêu a cẩu ta nuôi ngươi cũng không tha!” Lục Cận quát lớn, “Ngày hôm nay không lột tấm da hồ ly của ngươi, ta sẽ không họ Lục ——”

“Lục Cận, mộng cái gì vậy, còn chưa chịu tỉnh?”

“Hừ hừ... Lột da ngươi... Móc mắt hồ ly của ngươi...”

“Nga ——?” Giọng nói ngân dài biếng nhác, tóc đột nhiên bị túm lấy, Lục Cận đau quá rên lên một tiếng, mơ mơ màng màng mở mắt. Ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào, ngồi trên người hần là một nam tử.

Nam tử đang nheo đôi mắt hẹp dài, tự tiểu phi tiểu mà nhìn hần. Khuôn mặt tuyết trắng, sắc môi đỏ hồng, khóe mắt chân mày phong tình vạn chủng, từ tận xương cốt toát ra một cỗ phong tao phóng đảng.

Lục Cận rên rỉ: “Ngươi hồ ly tinh này...”

Nam tử ôn nhu cười: “Ừ?”

Lục Cận lập tức tỉnh táo lại, giấy khỏ dưới thân y, chỉ vào chóp mũi y mà mắng to: “Tần Thanh, không phải ngươi đã đi rồi sao?”

Yêu nghiệt này không buồn di chuyển, chỉ mỉm cười nhìn hần, sau đó không nhanh không chậm xích lại gần hần cộ cộ.

“Ngươi, ngươi còn chưa rút!” Lục Cận nhìn trái nhìn phải, trường kiếm treo trên vách động, trong tay không có pháp bảo, càng chết người đó là, pháp lực của hần dường như bị hồ ly tinh này phong bế rồi...

Hồ ly tinh này từ lúc nào trở nên thần thông quảng đại như vậy?

“Người muốn làm gì?” Mắt thấy Tần Thanh đã nhào tới trước mặt, bức mình không còn đường thoái lui, Lục Cận mơ hồ có một dự cảm bất hảo, vội bật thốt quát hỏi.

“Ta là hồ ly tinh a”. Tần Thanh thản nhiên nở nụ cười xinh đẹp, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Lục Cận, “Đương nhiên là, thải âm bổ dương” [1]

A A A — Lão Thiên còn không giáng một đạo thiên lôi, đánh chết hồ ly tinh này đi!

Chú thích:

[1] thải âm bổ dương: là một loại phương pháp tu luyện của Đạo Giáo, chỉ nam nữ thông qua giao hoan đạt được “âm dương cân bằng” trong cơ thể.

2. Chương 1-2

Lục Cận làm thổ địa trông coi Tề huyện, đã trên trăm năm.

Khi còn tại thế hắn là một gã bộ khoái ở Tề huyện, có thể coi là một tay hảo kiếm, ghét ác như cừu nhân, đã từng phá vài hung án. Chẳng còn bao lâu là có thể thăng chức bộ đầu, nhưng trong một lần trên đường truy bắt giang dương đại đạo quy án, bị đồng bọn của đại đạo kia chặn lại cứu người, nhất thời thất thủ, chịu một đao xuyên tâm cốt, đợi đến khi có người phát hiện ra, đã sớm tuyệt khí.

Lục Cận từ nhỏ đã không còn phụ mẫu, nghèo khổ bần hàn. Sau khi làm công sai, gom góp một khoản tiền đủ để cưới một người vợ, lại cứ thế không minh bạch mà thành u hồn, phiêu du vào địa phủ. Diêm Vương thương cảm hắn một đời chính trực không tư lợi, vừa hay thổ thần Tề huyện mãn chức đã thăng lên làm thành hoàng, liền để hắn đảm nhiệm chức vụ thổ địa kia. Lục Cận mơ mơ hồ hồ từ quỷ thành tiên, cũng rất cảm kích, liền đi nhậm chức. Phía sau núi nơi đặt miếu thổ địa, lưng chừng có một sơn động tối tăm, hắn sửa sang lại thành động phủ rồi dọn vào ở.

Chỉ có điều tòa miếu thổ địa của hắn, thực sự là hương hỏa không vượng.

Tề huyện nho nhỏ, tai họa lớn nhất là hạn hán, thường ngày người dân trong vùng đều chỉ bái lạy Long Vương gia, khẩn cầu năm sau mưa thuận gió hòa, có mấy người nhớ tới tòa miếu thổ địa đồ nát của hắn. Lục Cận nhàn rỗi tới mốc meo, đôi khi hóa thành hình dáng thường nhân tới nhân gian dạo chơi, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy trước mắt là miếu Long Vương được tu sửa hoa lệ mà trang nghiêm, mọi người dựng gánh hát ca ngợi chúc tụng rất náo nhiệt, mà phía trước miếu thờ của mình chỉ có vài ba cây táo khô quắt, không tránh khỏi trong lòng chua xót.

Khi còn sống hẳn vì an ổn của bách tính Tề huyện không tiếc sinh mạng, sau khi chết vẫn như cũ thủ hộ nơi này, nhưng lại quanh quẽ như thế.

Xem vài lần, sau cũng không đi xem nữa, đỡ phải ám ức. Cũng may Lục Cận còn có một nơi thường xuyên để đến, đó là chỗ ở của sơn thần trên đỉnh núi tọa lạc tòa miếu thổ địa của hắn.

Núi này tên gọi Tê Long sơn [1], tương truyền núi này từng có một con thần long thăng thiên, bởi vậy mới có tên này. Sơn thần tên là Ân Chỉ Hoài, Lục Cận có khi nhàn rỗi tán gẫu với hắn về lời đồn đãi này, hỏi có đúng thế không. Ân Chỉ Hoài ngáp dài đáp trả: “Có thể là có đi, không biết, chưa gặp bao giờ”.

.....

Khi Ân Chỉ Hoài tới, động phủ của hắn còn có vài phần náo nhiệt. Không đến, liền một mảnh quanh quẽ. Ân Chỉ Hoài lại không thể thường xuyên qua — Sơn thần này thế nhưng có rất nhiều tiên hữu, Tam Xuyên Ngũ Nhạc [2], hắn cười gió đi khắp nơi, tùy tiện đáp xuống đỉnh núi nào cũng có thể ở lại chơi vài ngày. Nói là ngay cả cô đảo ở hải ngoại hắn cũng có tiên hữu! Lục Cận rất ước ao, nhưng tự biết bản thân nói năng vụng về, không giống Ân Chỉ Hoài sở trường kết giao bằng hữu. Cá tính lại thận trọng, không dám rời Tề huyện nửa bước, chỉ sợ mắc phải tội danh bỏ bê nhiệm vụ — Ai, thế nhân đều nói thần tiên hảo, thực sự thành thần tiên rồi, đến tột cùng có cái gì thích thú chứ.

Xuân đi đông đến, cả ngày ru rú trong động phủ đổ nát quanh quẽ này, Lục Cận cuối cùng không chịu nổi tịch mịch, nhặt một con hồ ly mang về động nuôi dưỡng.

Hồ ly này lúc đó bị mấy con dã cẩu [3] đuổi chạy loạn khắp nơi, không thể trợ mắt nhìn nó mất mạng, Lục Cận trong nhất thời động lòng trắc ẩn, sử pháp thuật, đưa nó về động phủ của mình. Đợi đến khi hồ ly kia hô hấp bình thường trở lại, dõi mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng cọ người hắn, ngoan ngoãn nằm dưới chân. Lục Cận nhin không được đưa tay sờ đầu nó.

Thân thể xù lông vừa ấm vừa mềm, mặc hắn xoa. Lục Cận trong lòng bất chợt thở dài — mình bao lâu rồi chưa từng chạm vào một sinh vật còn sống. Hồ ly kia rất nhu thuận, kể từ đó liền ở lại trong động của Lục Cận, khi kiếm ăn thì ra ngoài, sau khi ăn no lại ngoan ngoãn quay về, nghiêm nhiên coi nơi này là ổ của mình.

Lục Cận cũng không đuổi nó đi, coi như cuộn lông trong tay, sờ đầu sờ chân. Hồ ly liếm ngón tay hắn, híp mắt mặc hắn sờ.

Qua một thời gian, nó biến thành một tiểu đồng mi thanh mục tú.

Lục Cận bị dọa cho sống sờ, nó, nó hóa ra là hồ ly tinh?

Hồ ly ủy khuất nhìn hắn: “Người ghét bỏ ta là yêu tinh, không xứng cùng thần tiên người ở chung một chỗ?”

Lục Cận vội lắc đầu: “Không, không, không ghét bỏ...”

Dù nói thế nào thì cũng đã dưỡng lâu như vậy, biến thành một tiểu đồng xinh xắn khả ái, vui mừng còn chưa hết, sao đành lòng thấy vẻ mặt nó ủy khuất đáng thương.

Vì vậy bèn giữ hồ ly lại như cũ.

Hồ ly sau khi biến thành người, Lục Cận nghiêm nhiên đối xử với nó như con người, cân nhắc chọn cho nó một cái tên.

“Nhìn người toàn thân hồng mao, gọi người Tiểu Hồng nhé”. Lục Cận cười híp mắt vuốt ve đầu hồ ly.

Hồ ly trừng mắt, giãy khỏi tay, buồn bực ngồi chồm hổm.

Lục Cận biết nó không thích, vội dỗ nó: “Vậy để người theo họ ta, Lục Hồng”

Hồ ly vẫn phớt lờ, xoay lưng về phía hắn.

“Lục Xích, tên này thì sao?”

“...”

“Vậy, Lục... Lục...”

“Lục cái gì mà Lục!” Cuối cùng hồ ly phát cáu, nhe răng trợn mắt quay đầu lại, móng vuốt nguyệt ngoạc trên mặt đất viết hai chữ: Tần Thanh.

Lục Cận cả kinh nói: “Người làm gì lại muốn họ Tần?”

Hồ Ly rầu rĩ: “Ta vốn họ Tần”

Lục Cận kinh hãi, hồ ly này có họ? Lại nghĩ, nếu đã thành tinh, đạo hạnh nông sâu không nói đến, cha mẹ chỉ sợ cũng là tinh, có tên họ cũng không kỳ quái. Chỉ có điều đại bộ phận hồ tộc đều họ Hồ, họ Tần này là đầu tiên nghe thấy.

“Người rõ ràng một thân hồng mao, thế nào lại tên là Thanh [4]?” Lục Cận ôm lấy nó, kéo vào lòng trên chọc nói.

Tần Thanh hừ một tiếng, không thèm để ý.

Lục Cận cười ha hả, xoa đầu nó rồi bù lên.

Chú thích:

[1] Tê Long (): tê là ở, long là rồng, Tê Long sơn là núi có rồng ở.

[2] Tam Xuyên Ngũ Nhạc: Tam Xuyên là địa danh cổ đại dưới thời Hạ, Thương, Chu, Xuân Thu Chiến Quốc, tương đương vùng Trung Nguyên. Ngũ Nhạc là tên gọi chung của ngũ đại danh sơn: đông nhạc Thái Sơn, tây nhạc Hoa Sơn, nam nhạc Hành Sơn, bắc nhạc Hằng Sơn, trung nhạc Tung Sơn.

[3] dã cầu: chó hoang

[4] hồng mao là lông màu đỏ, xích cũng là màu đỏ, thanh là màu xanh hoặc đen.

3. Chương 2

Từ sau khi Tần Thanh có thể hóa thành người, lớn lên rất nhanh, một đoạn năm tháng đã trưởng thành giống một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi. Mà lớn lên càng thêm xinh đẹp, lại mang theo một ít mỹ tính loài hồ.

Lục Cận có đôi khi nhìn nó liền buồn phiền, này rốt cuộc là đực hay cái?

Tuy rằng hình dáng khi biến thành người cũng rất đẹp, nhưng Lục Cận vẫn thích hình dáng cuộn lông của nó hơn một chút. Sờ trong tay cũng thoải mái, mà ôm vào lòng cũng ấm áp. Bây giờ đã là một thiếu niên chứ đâu còn nhỏ nữa, vậy mà vẫn còn giữ tập tính hồ ly, thường quần lấy người hấn, vươn đầu lưỡi liếm mặt hấn.

Lục Cận đành phải kéo nó từ trên người xuống.

Tần Thanh ủy khuất: “Làm sao vậy?”

Lục Cận dỗ nó: “Người biến trở lại đi”

Tần Thanh tức tối nhìn hấn, không cam không nguyện biến trở lại thành hỏa hồng hồ ly. Lục Cận cúi người ôm nó, nó lại sống chết giãy dụa, trong thanh âm lộ ra ý oán: “Người không thích hình dạng biến thành người của ta?”

Lục Cận thở dài: “Hình dạng tiểu hài tử thì cũng thôi đi, chứ lớn lên...”

Càng lớn càng toát ra vẻ yêu mị, không phải loại Lục Cận thích. Nếu diện mạo thanh tú thành thực một chút còn được, có thể miễn cưỡng coi là nhi tử mà dưỡng. Chứ hình dạng này...

Tần Thanh không lên tiếng.

Từ đó về sau, Tần Thanh không quán lấy Lục Cận nữa. Đầu xuân năm sau, nó không còn quá an phận, có đôi khi ra khỏi cửa, mười ngày nửa tháng cũng không thấy về. Ban đầu Lục Cận còn lo lắng, sợ rằng nó bị thợ săn tóm được, hay là bị sói tha đi mất — đến khi thấy nó không nhanh không chậm trở về, mới đem tìm đánh rớt bỏ lại vào ***g ngực. Muốn hỏi nó đã đi đâu, thấy Tần Thanh sắc mặt ửng hồng, đôi mắt long lanh tựa như hồ nước dập dờn sóng gợn, sợ đến tức khắc nuốt mấy lời muốn nói vào bụng.

Lục Cận khi còn làm người dù chưa từng cưới vợ, nhưng bị các huynh đệ lôi kéo, cũng đã từng mấy lần tới kỹ viện, hiểu được tư vị ôn nhu kia. Trong lòng suy nghĩ một chút, minh bạch, mùa xuân tới, vạn vật hồi tỉnh, hồ ly này cũng đã muốn phát tình.

Không khỏi một trận thổn thức, coi như là nhìn nó từng ngày lớn lên, tại sao càng lớn lại càng xa lạ như vậy? Thật không hiểu chuyện gì cả, ra ngoài lâu như vậy cũng nên nói với hấn một tiếng chứ — sau đó lại tự mình cảm thấy có chút buồn cười, nói thế nào? Hồ ly sợ là cũng biết xấu hổ.

Hấn không dám nói chuyện với Tần Thanh, Tần Thanh khuôn mặt lạnh lẽo, một chút tàn dư mị hoặc cũng dần tản mát, hóa thành hồ ly tự mình trở về nơi ngủ quen thuộc của nó. Lục Cận tưởng rằng nó bị mình nhìn thấy biểu tình đáng xấu hổ, ngượng ngùng không dám nói chuyện, cho nên càng cẩn trọng, hai người trong lúc đó càng không ai nói chuyện với ai.

Cách mấy tháng, Án Chỉ Hoài qua chơi, Lục Cận còn đang ngủ, Án Chỉ Hoài quen biết hấn đã lâu, liền đi thẳng vào.

Vừa nhìn liền giật bắn người, trên chiếc giường đá lạnh băng của Lục Cận, từ khi nào lại thừa ra một thiếu niên toàn thân trần ngập yêu khí? Lại còn ôm vào lòng?

Lục Cận nghe được tiếng động, mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Án Chỉ Hoài đang sững sốt mà nhìn hấn, lúc này mới hậu tri hậu giác nhìn lại mình, nga, Tần Thanh vẫn còn ngủ.

Tối hôm qua vì bên trong động quá lạnh, bảo Tần Thanh biến về nguyên hình, ôm vào lòng sưởi ấm. Không biết là lúc nào biến thành như vậy? Hấn cũng không bận tâm, đẩy Tần Thanh ra, thân thể thiếu niên lăn sang bên, từ từ biến thành một con hồng mao hồ ly.

Lục Cận ngáp dài, đang muốn chào hỏi Án Chỉ Hoài, bất thành linh bị kéo tới cửa động.

“Người này... Đây, sao người lại dưỡng một con hồ ly?” Án Chỉ Hoài vẫn nhìn hấn kinh ngạc.

Lục Cận không thích biểu tình ngạc nhiên của hắn: “Nhặt được sau núi, lúc đó nó đang bị thương, nhất thời không đành lòng nên lưu lại. Nó cũng nhu thuận, không gây sự”

“Hồ ly bình thường cũng không sao, nhưng đây là hồ ly thành tinh...” Án Chỉ Hoài muốn nói lại thôi.

Lục Cận cười cười: “Không sao đâu, nó là một tay ta nuôi lớn, sẽ không hại ta”

Án Chỉ Hoài thấy hắn vẫn không minh bạch, không khỏi có chút gấp, buộc phải nói thẳng: “Người tốt xấu gì cũng là một thân thổ địa, dù sao vẫn nên kiêng kỵ một chút!”

Hồ ly tính ***, lại xinh đẹp, sau khi thành tinh càng thêm yêu mị. Đây là thứ tiên gia kiêng kỵ nhất, có thân tiên nào lại dùng hồ ly làm vật cưới, lại có thể dưỡng hồ ly bên trong động phủ coi nhà chắc?

Lục Cận cũng quá không hiểu chuyện.

Lục Cận có chút khó chịu, lời nói không khỏi mang theo lạnh lùng: “Chẳng phải người cũng nuôi mấy con hoẵng tinh, hươu tinh gì đó ư, sao không thấy người kiêng kỵ?”

Án Chỉ Hoài thở dài: “Đấy đều là con dân ta, ta kiêng kỵ cái gì?”

Hắn là sơn thần, mỗi một gốc cây ngọn cỏ, mỗi một loài chim chóc sâu bọ trong núi này, đều là con dân thuộc phạm vi quản hạt của hắn, có gì mà phải kiêng kỵ? Hơn nữa hắn cũng chưa bao giờ ở cùng một chỗ với hồ ly a.

Lục Cận nhất thời nói năng mạo phạm, cũng có chút hối hận lỡ lời, liền nói: “Ta biết người lo lắng cái gì. Người yên tâm, bây giờ nó còn nhỏ, tính tình ngây ngô, không gây tai họa”. Dừng một chút lại nói, “Chờ nó lớn hơn chút nữa, ta sẽ không giữ nó bên người nữa”

Chờ lớn chút nữa, chỉ sợ yêu tính của hồ tinh đã không ngừng tăng tiến. Dù sao cũng không thể cứ dưỡng trong động, cho dù nó không gây họa, nhưng hắn là một thân thổ địa, ở cùng một chỗ với hồ ly tinh, cũng sẽ gây ra chuyện khác. Lục Cận ngẫm nghĩ, chờ mấy năm nữa, Tần Thanh trưởng thành — trong mắt hắn, Tần Thanh vẫn chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, hoàn toàn quên mất hồ ly này cũng đã phát tình — sẽ nhờ cậy Án Chỉ Hoài giúp chọn ra một con hồ ly cái xinh đẹp, coi như là giúp Tần Thanh thành gia.

Trong động đôi tai hồ ly dựng lên hơi giật giật, nhưng vẫn vô thanh vô tức như cũ.

Án Chỉ Hoài biết tính tình Lục Cận cẩn thận, chỉ nói một câu: “Người hiểu được là tốt”. Liếc mắt nhìn trong động rồi nói với Lục Cận: “Nếu như người thấy động phủ quá vắng vẻ, sao không dưỡng vài con miêu miêu cầu cầu, không thì vài con chim, cũng thêm phần náo nhiệt. Nếu người muốn, ta có thể kiếm cho người từ chỗ mấy tiên hữu...”

Lục Cận liên tục xua tay: “Không cần đâu, tòa miếu đồ nát của ta sao xứng đường tiên thú. Tặng ta một con hươu tinh là được rồi”

Án Chỉ Hoài ha ha cười, nói: “Mấy hôm trước ta có được một bình tiên tửu, cố ý giữ lại vì ngươi, cùng ta về tiên phủ cộng ẩm thôi”

Lục Cận cười nói: “Cái gì mà tiên tửu, lại giống ta, sợ là rượu hầu nhi trong núi nhưỡng đi? Cái sơn động tồi tàn của ngươi còn không biết thẹn xưng là tiên phủ?”

Hai người cười nói ly khai, bên trong động cơ thể hồng hồ khẽ cử động, chậm rãi mở mắt.

Nhoáng cái thân hình đã hóa thành hình dạng thiếu niên Lục Cận thường thấy, đôi mị nhãn lại ánh lên chút lạnh lẽo.

“Chờ ta lớn hơn chút nữa, liền không giữ ta bên mình nữa sao?” Y nở nụ cười, nói không hết vẻ thâm hiểm tàn nhẫn.

4. Chương 3

Lục Cận ở động phủ của Án Chỉ Hoài uống thỏa thuê, tới gần canh ba mới tận hứng nghĩ muốn về. Khi còn làm người hấn vốn mê rượu, sau khi làm thổ địa, hương hỏa ẩm đạm, ít nhiều năm nay chưa từng nếm hương vị rượu. Lần này vừa uống, liền bất tri bất giác có phần quá chén, gắng chống đỡ từ biệt Án Chỉ Hoài, dò dẫm đường về động phủ.

Tần Thanh ngủ thấy hấn toàn thân nồng nặc mùi rượu, đang muốn mở miệng hỏi, Lục Cận lão đảo bò thẳng lên chiếc giường đá của hấn, y phục cũng chẳng buồn cởi, trong giây lát đã ngủ say.

Tần Thanh nheo mắt, đi tới, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hấn: “Sao lại uống say như chết thế này?”

Đáp trả y, chỉ có tiếng ngáy rất nhỏ.

Đáy mắt Tần Thanh nhiễm một tầng tiểu ý.

Lục Cận mơ mơ hồ hồ, dường như là đang nằm mộng.

Mộng này, cũng thực là cảnh đẹp lang lang, Lục Cận ngẩn ngơ nhớ tới năm đó khi còn là một bộ khoái, vừa lĩnh bổng lộc, bị các huynh đệ quây ở giữa, đi Quần Phương các tìm người tình Uyển Ngọc cô nương của hấn.

Mở cửa, Uyển Ngọc đã ngồi ở mép giường chờ hấn, ngược ngùng nhìn về phía hấn, hấn trong lòng rung động, nhin không được lập tức đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng. Bình thường dù sao mình cũng nên nói vài câu, lần này không hiểu sao, Uyển Ngọc dường như có phần gấp gáp, hấn còn chưa mở miệng, thân thể đã bị đẩy ngã, ôn hương nhuyễn ngọc cứ như vậy mà xấp vào.

Này hình như... có chút vồn vã, không bình thường a?

Lục Cận còn đang phân vân, Uyển Ngọc “xoạt” một tiếng, đã xé mở vạt áo hấn. Đôi môi đỏ hồng ướt át dọc theo cổ hấn, vừa cắn lại vừa liếm, khiến cho Lục Cận nhin không được rên rỉ thành tiếng.

Đáy lòng hơi phát run — đây là làm sao vậy? Uyển Ngọc sao cứ như lang như hổ?

Trong lúc không để ý, khổ hạ đã bị nắm lấy, Lục Cận thở dốc nhìn về phía mặt Uyển Ngọc, lập tức kinh hãi xém nhảy dựng lên: “Tần... Tần Thanh!”

Uyển Ngọc chẳng biết từ bao giờ đã hóa thành khuôn mặt của Tần Thanh, mị nhãn như tơ, mỉm cười nhìn hấn, nguyên còn mang theo một ít ngây ngô của thiếu niên, nhưng đã nhiễm một tầng điểm sắc *** mỹ.

Y nguyên bản ngày thường đã rất yêu diễm, lúc này cười lên, quả là mị hoặc, gặm nhấm tâm can cốt tủy.

Lục Cận khẩn trương, vươn tay đẩy mạnh: “Mau tránh khỏi người ta!”

Tần Thanh sắc mặt hơi đổi: “Người không thích ta?”

“Đương nhiên là không phải loại thích này!” Lục Cận luống cuống muốn tìm xiêm y sớm đã bị ném tới nơi nào, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm, “Không phải là Uyển Ngọc sao? Sao biến thành hình dáng của người thế này?”

“Ta như vậy còn chưa đủ đẹp sao? Kém Uyển Ngọc kia ở chỗ nào?” Thanh âm Tần Thanh âm trầm, đã xen lẫn chút giận dữ.

“Người cho dù đẹp thì vẫn là đực, lại còn là hồ ly, quẩn lấy ta, không phải là buồn cười lắm sao?”

Tần Thanh bình tĩnh nhìn hấn một lúc, sau chậm rãi đứng dậy, khoe miệng dẫn một tia cười lạnh: “Người đã không chịu, ta cũng không đến mức cưỡng cầu. Nguyên bản muốn cho người nếm thử hương vị tiêu hồn, vậy mà lại bất giải phong tình —” con mắt y tối sầm lại, dáng tươi cười càng lúc càng âm u lạnh lẽo, “Mà thôi, ta tìm đến người cũng không phải vì ham muốn thân thể người. Chẳng có phần tư sắc, tìm đâu chỗ có”

Ngón tay y khẽ điểm lên chính giữa ấn đường Lục Cận. Cơ thể người bên dưới liền mê man chìm vào giấc ngủ.

Tần Thanh xoay người ly khai động phủ, đi không về.

Đợi đến ngày hôm sau Lục Cận tỉnh dậy, chỉ cảm thấy đầu đau nhức, toàn thân mỏi mệt, nghĩ là uống rượu quá chén, say rượu mà nên. Mơ hồ nhớ lại giấc mộng tối hôm qua, trên mặt lập tức như thiêu như đốt.

Từ khi hắn làm thần tiên đến nay, hai chữ ***, tự nhiên là chưa từng nghĩ đến, vì sao bỗng nhiên lại có giấc mộng hoang đường này. Kỳ thực ngay cả đến tận cùng là mộng cái gì hắn cũng không nhớ rõ, chỉ mơ hồ có thể hồi tưởng một vài mẫu vật, nhưng đã đủ dạy cho hắn vừa hổ thẹn vừa hối hận rằng không nên uống nhiều rượu, suýt nữa phá hủy tu vi của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng hồ ly kia bên trong động, cũng không để tâm. Sang năm nay nó thường xuyên chạy ra ngoài, cũng không phải chỉ một lúc, sau một khoảng thời gian nó tự biết đường mà về.

Hồ ly kia không ở đây, bên trong động phủ này liền lộ ra vẻ quanh quẽ. Ngày hôm đó Lục Cận theo lệ thường đi dạo một vòng miếu thổ địa của hắn, phía trên đỉnh đầu thổ địa ở miếu thờ kết đầy mạng nhện, tiểu lão đầu chấp tay, khuôn mặt phúc hậu, Lục Cận hết nhìn lại nhìn, không nhìn được cười phá lên, sờ sờ mặt mình, lẩm bẩm: “Thật đúng là một điểm tương tự cũng không có”

Vừa định xoay người đi, chợt nghe được tiếng “meo meo” nhỏ xíu truyền đến từ phía dưới chân, cúi đầu nhìn, bên dưới thân án là một con mèo hoang gầy yếu nằm bẹp dúm, chiếc đuôi bị cắt cụt, vết máu còn chưa khô.

Lục Cận nhíu mày, cúi người xách nó lên, mèo hoang kia cũng không giãy dụa, chỉ yếu ớt kêu mấy tiếng meo meo. Nhìn thấy nó trên lông bết vết máu, cũng không biết bị dã thú nào trong núi cắn. Lục Cận cau mày, liền cẩn thận ôm nó vào lòng, mang về động phủ.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho con mèo hoang, Lục Cận liền lên núi kiếm một ít thảo dược chữa thương cho nó. Thấy nó thở thoi thóp, sợ nó chết đói, lại tới sông bắt mấy con cá trở về, từng chút từng chút đút cho nó ăn. Cứ chăm sóc như vậy mấy ngày, mèo hoang kia cuối cùng cũng khỏe lại một chút, mấy ngày sau, đã có thể tập tễnh đi lại xung quanh bên trong động.

Nó khỏi rồi, liền không chịu đi, luẩn quẩn bên chân Lục Cận dụi dụi lấy lòng. Lục Cận không khỏi buồn cười, nhớ tới lời Ấn Chỉ Hoài, nếu không chịu được bên trong động vắng vẻ, sao không nuôi mấy con a miêu a cẩu gì đấy. Dù sao cũng là một tay hắc cốt, nó đã không chịu đi, liền lưu lại vậy.

Chỉ có điều sau khi lưu lại con mèo hoang này, liền xảy ra rất nhiều việc kỳ quái.

Bên trong động phủ Lục Cận, lúc đầu là thường thường xuất hiện quả đại còn tươi lai lịch bất minh, đã rửa sạch sẽ, đặt trên chiếc bàn trúc của hắn. Ban đầu Lục Cận còn tưởng là Tần Thanh làm ra, cũng không để ý, cầm lấy ăn. Dần dần, hắn phát giác đồ vật lai lịch bất minh bên trong động ngày càng nhiều, giá cầm nền của hắn không biết từ bao giờ đã biến thành ngọc bích, âm trà chế tác thô sơ hắn thường dùng đổi thành âm sứ thượng đẳng, cổ sắc cổ hương, chế tác tinh xảo cầu kỳ, mặc dù hắn không rành, nhưng chắc chắn đây là danh khí tiên triều — những thứ này tuyệt đối không thể do Tần Thanh mang về, khi hắn phát

giác thì ngay cả chăn đệm cũ trên giường cũng đã đột nhiên biến thành hàng tơ tằm thượng đẳng, Lục Cận kinh hoàng.

Không phải là có kẻ trộm vào động phủ của hần, xem đây là nơi tàng trữ tang vật ăn cắp đấy chứ?

Nhưng điều này sao có thể, động phủ này của hần, mặc dù dột nát đơn sơ, nhưng tốt xấu gì cũng là một cái tiên phủ. Con người bình thường sao có thể đi vào?

Lục Cận trong lòng nghi ngờ, ngày hôm đó giả vờ ra khỏi cửa đi thăm Án Chỉ Hoài, nửa đường lặng lẽ quay trở về, sử thuật che mắt, ẩn thân vào bên trong động, liền thấy một thiếu niên mặc hắc y đang đặt một lọ hoa quý giá lên bàn.

Lục Cận kinh hãi rồi đột nhiên hiện thân, quát hỏi: “Người là ai?”

Thiếu niên kia giật mình, bình hoa trong tay “choang” một tiếng rơi xuống nền đất, y kêu “meo”, biến thành một con hắc miêu.

Lục Cận ngây người, này... không phải là con mèo hoang hần dưỡng trong động sao?

Hóa ra cũng là tinh?

Hắc miêu tỏ vẻ sợ hãi, run rẩy nhìn hần, không dám lại gần. Lục Cận không nhịn được bật cười: “Ta cũng không ăn thịt người, làm gì sợ như vậy chứ?”

Hắc miêu kêu “meo meo”, chậm rãi cọ người thăm dò. Thấy Lục Cận trên mặt không hiện vẻ bất thường nào, liền lăn tròn, lại biến thành hình người, dung mạo tinh tế, quả là một thiếu niên xinh đẹp.

“Ngày trước vì thợ săn làm bị thương, suýt nữa mất mạng. May mắn được thần quân cứu giúp mà không đòi hỏi báo đáp, chỉ đành thay thần quân sửa sang lại động phủ, đây là một chút tâm ý” Miêu yêu cẩn thận quan sát sắc mặt Lục Cận, thấy hần cũng không có ý trách tội, lúc này mới to gan hơn một chút, tới gần cọ người, “Vật hiệu kính, hi vọng thần quân không ghét bỏ”

Lục Cận nhìn nó, nói: “Những vật này người lấy đâu ra?”

Hắc miêu cả kinh, vội nói: “Không phải đồ ăn cắp đâu! Những thứ này... Những thứ này đều là bảo bối ta tích góp bao năm qua...”

Lục Cận trầm nghĩ, một con miêu yêu có thể tích góp được bảo bối từ chỗ nào, còn không phải tới nhân gian trộm gà bắt chó mà có. Liền nghiêm mặt nói: “Mặc kệ là từ đâu người có được, chuyện cũ bỏ qua, sau này không được như thế nữa”

Hắc miêu lập tức gạt đầu lấy lòng.

“Nếu ngươi đã khỏi, liền quay về chỗ của mình đi”

Hắc miêu nghe thấy hắc muốn đuổi mình đi, gấp đến độ ở trước mặt hắc xoay vòng vòng: “Như vậy sao được, ta còn chưa báo đáp thần quân mà!”

“Ta không cần ngươi báo đáp”. Lục Cận xua tay nói, “Ngươi đi đi”

Đôi mắt màu ngọc bích chậm rãi phủ tầng lệ quang: “Phụ mẫu ta đều bị thợ săn giết chết, vô thân vô cố, ngày hôm nay đã không còn chỗ để đi. Nếu thần quân không ghét bỏ, nguyện ý lưu lại quét dọn động phủ, hầu hạ thần quân”

Lục Cận cau mày không đáp ứng, hắc miêu nức nở mấy tiếng, biến trở về nguyên hình, rời khỏi động, bước một bước lại ngoái đầu ba lần.

Thấy nó rút cuộc cũng đã đi, Lục Cận mới khẽ thở dài. Không phải hắc nhẫn tâm, mà là đã có Tần Thanh rồi, nếu hắc lại dưỡng thêm miêu yêu trong động, động phủ của hắc chẳng phải hóa thành hang yêu quái sao?

Nếu đã khỏi thương, dù sao cũng có thể tự bảo vệ mình, từ nơi nào đến, liền trở về nơi đó đi thôi.

5. Chương 4

Hai ngày sau, Lục Cận phát giác hắc miêu kia vẫn chưa rời đi.

Nó lặng lẽ tìm một nơi sạch sẽ bên cạnh sơn động của Lục Cận làm ổ. Mỗi lần Lục Cận đi qua người nó, nó liền giương đôi mắt đáng thương nhìn hắc, thấy Lục Cận bất vi sở động, lại ỉu xiu rừ đầu rừ tai lùi về. Lục Cận lúc đầu còn dằn lòng không để ý đến nó, nhưng nó từ sáng đến tối cứ nằm ủ rừ ở đấy, cũng không đi kiếm ăn, thà rằng đói lay lắt, cũng không chịu rời khỏi ổ.

Tối ngày thứ mười, Lục Cận rút cuộc không chịu nổi nữa, đi tới bên cạnh, cúi người bế nó lên.

“Ta không cần ngươi hầu hạ. Nếu ngươi thực sự không còn chỗ để đi, tạm thời ở lại động phủ của ta cũng được”

Hắc miêu kêu nheo nheo, cuộn trong lòng hắc, gạt đầu.

“Người có tên không?”

Hắc miêu lắc đầu, giương đôi mắt trông mong nhìn Lục Cận.

Lục Cận bên môi dẫn ý cười, nói: “Vậy kêu người Lục Hắc đi”

Lục Hắc vui mừng cọ hắc, dễ thấy nó rất hài lòng với cái tên này. Lục Cận không khỏi nghĩ, điểm này so với Tần Thanh thật đáng yêu biết bao nhiêu, không ghét tên hắc đặt cho.

Sau khi Lục Hắc vào ở động phủ của Lục Cận, cũng rất nghe lời. Thay Lục Cận thu dọn quét tước động phủ sáng bừng hắc lên, Lục Cận thấy nó chăm chỉ lại cung kính, liền tùy ý nó ở lại.

Có một ngày, Lục Cận ra ngoài động phủ, vừa khéo Tần Thanh trở về, vừa bước qua động khẩu, chớp mũi ngửi ngửi, liền hơi biến sắc. Vội chạy vọt vào trong động nhìn, chỗ mình từng ngủ, vậy mà lại có một con mèo hoang đang nằm cuộn tròn.

Tần Thanh giận dữ, hai ba bước đã lao tới, xách gáy con mèo hoang kia lên, muốn quăng nó ra ngoài. Không ngờ đã miêu cũng lợi hại, sau khi không đề phòng bị Tần Thanh bắt được, thân thể gãy ra, rơi xuống đất liền biến thành một thiếu niên, duỗi trảo tấn công vào mặt Tần Thanh. Hai thân người quần đảo, Lục Hắc chung quy không địch lại Tần Thanh, không bao lâu sau đã bị đè dưới đất.

“Thật to gan, ai cho phép người ngủ ở chỗ này?”

“Hồ tinh người, dám vào động phủ thần quân giở thói ngang ngược?”

Hai tiếng quát hỏi gần như đồng thời bật ra, lập tức Tần Thanh và Lục Hắc đều ngẩn người.

“Người quen biết thần quân?”

“Người là Lục Cận dương?”

Lại không hẹn mà gặp đồng thanh chất vấn, sau đó, chỉ nghe Tần Thanh gầm gừ, lạnh lùng nói: “Ta bắt quá mới rời khỏi có hơn tháng, hắc đã không chịu nổi tịch mịch, đi nhặt yêu tinh về động phủ”. Tỉ mỉ nhìn hai mắt Lục Hắc, cười nhạo nói: “Vậy mà cũng tu được một bộ da không tồi, Lục Cận không thích bộ dạng ta, hóa ra là thích bộ dạng như người?”

Lục Hắc biến sắc nói: “Hồ ngôn loạn ngữ! Ta là vì báo đáp ân cứu mạng của thần quân, tự nguyện lưu lại hầu hạ thần quân”

Tần Thanh vừa nghe hai chữ “hầu hạ”, sắc mặt càng thêm khó coi, chỉ âm trầm hung ác nhìn chằm chằm

Lục Hắc. Từ sau khi y có thể biến thành hình dạng thiếu niên, Lục Cận không còn đối xử thân thiết với y như trước nữa, thái độ ngôn từ đều có vẻ xa cách, còn nói mấy năm nữa sẽ đuổi y đi. Miêu yêu này, cũng hóa thành hình dáng thiếu niên, vì sao Lục Cận lại chịu thu lưu?

“Nói thật dễ nghe”. Tần Thanh cười lạnh, “Yêu chính là yêu, nếu không có mưu đồ, sao cam tâm tình nguyện làm nô làm bộc. Lục Cận ăn mặc ngủ nghỉ đều không cần ai để ý, người hầu hạ hẳn cái gì?”

Lục Hắc con người chợt lóe sáng, khoe miệng hơi nhếch, nghiêng đầu liếc nhìn Tần Thanh: “Người nói gì cơ?”

Trong ánh mắt lại mang theo một tia ngả ngớn mỉa mai hoặc.

Tần Thanh trong lòng không khỏi động, thầm mắng yêu tinh, dám ở trước mặt y sử chiêu này. Y là hồ, từ trước đến giờ chỉ có y đi mê hoặc người, làm sao có chuyện bị ngón đòn ấy mê đảo. Lập tức cười khê, nâng cằm Lục Hắc: “Người mỹ mạo thông minh như vậy, tội gì uống phí phong tình trên người đầu gỗ ấy. Không bằng, theo ta”

Lục Hắc nháy mắt, cười nói: “Theo người? Cẩn thận bị ta vắt thành xác khô”

Tần Thanh cười ác độc: “Vậy để cho người biết mùi thủ đoạn của ta”. Dùng tay xé bỏ y phục Lục Hắc, đè y nằm úp sấp.

Lục Hắc sắc mặt đại biến, hồ tinh là tổ tông trong chuyện phong nguyệt, thư hồ [1] thì thôi đi, hùng hồ [2] đặc biệt hung tàn *** đang, nếu để y đắc thủ, chính mình không chết cũng bị lột da. Trong mắt ánh lên hung quang, “meo —” một tiếng, móng tay vươn dài, cắm vào sau lưng Tần Thanh. Tần Thanh trở tay chặn lại, cười tà mỉa nhìn nó: “Hóa ra muốn dụ người, người tiếp cận Lục Cận, chẳng phải vì tình nguyện tiên gia của hắn sao? Ngoan, để ta cho người nếm thử tư vị đăng tiên là thế nào”

Dùng thủ đoạn này để dụ y, cũng không phải loại yêu tinh thuần khiết gì. Quấn quanh bên người Lục Cận không đi, chỉ sợ cũng muốn dùng thủ đoạn này để dụ dỗ hắn? Nằm mơ!

Lục Hắc giấy dựa không ra, đây đâu phải muốn cho y nếm thử tư vị đăng tiên? Đây rõ ràng là muốn ăn tươi nuốt sống y! Ngay lúc nguy ngập, thoáng nhìn, đột nhiên thôi giấy dựa, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ cùng cực, nằm ngửa mặc Tần Thanh giở trò.

Tần Thanh sửng sốt, mới rồi còn chống cự kịch liệt, sao lại đột nhiên không cử động, chợt biến sắc, trong lòng thầm nghĩ bất hảo, quay đầu lại nhìn, đối diện y là một đôi tròng mắt đầy tức giận.

Lục Cận chẳng biết trở về động phủ từ lúc nào, sắc mặt tái đen đứng sau lưng y.

Lại nói tới Lục Cận vừa bước qua động khẩu, liền chứng kiến Tần Thanh đang đè lên Lục Hắc muốn giở trò xằng bậy, tức giận tới choáng váng mặt mày. Hồ ly một tay hắn nuôi lớn, từ khi còn là một cuộn lông

cho tới khi trưởng thành biến thành hình người, phát tình chạy loạn khắp nơi, mười ngày nửa tháng không thêm về nhà thì thôi đi, ngày hôm nay ngay cả Lục Hắc hấn đường cũng không tha!

“Người súc sinh!” Lục Cận tức giận tới ngón tay cũng run run, “Người đang làm cái gì?”

Tần Thanh sợ đến vội vã rời khỏi người Lục Hắc, mở miệng phân bua nói: “Ta không...”

“Người muốn giở trò, mẫu hồ ly thư yêu tinh cả ngọn núi còn không đủ sao, dám ngang ngược ngay trong động phủ của ta!” Lục Cận tức giận mắng, “Ở đây không lưu người nữa, người đi đi!”

Tần Thanh sắc mặt đại biến, thanh âm cũng trầm xuống: “Người muốn đuổi ta đi?”

“Người còn mặt mũi tiếp tục ở lại?”

Tần Thanh tức giận xù cả lông, liếc mắt lườm con miêu tinh đang run rẩy nép bên người Lục Cận, giả bộ vô cùng sợ hãi. Nhưng con mắt liếc nhìn y, lại tràn đầy đắc ý.

Y cười lạnh, nhìn Lục Cận: “Người lưu yêu tinh này trong động phủ, cũng không sợ bị nó hút tinh nguyên? Hay là, vốn tham luyện nó xinh đẹp, không nỡ rời?”

Lục Cận giận dữ: “Thối lắm! Lục Hắc thiên tính thiện lương, chẳng qua chỉ là ở tạm, giữa hai chúng ta thanh thanh bạch bạch, người đừng nói bậy!”

Dù đã là thần tiên, cũng phải tức giận tới bộc phát tính tình khi còn làm người, lời thô tục cũng buột miệng thốt ra.

“Lục Hắc?” Tần Thanh hơi giật mình, đây nhất định là cái tên Lục Cận đặt cho miêu yêu này, con người cơ hồ muốn bốc hỏa. Giận dữ cười, “Được, được. Về sau bị yêu tinh này làm hại, chớ trách trước đó ta không cảnh báo người”.

Bực tức xoay người, cũng không thêm quay đầu lấy một lần, ly khai động phủ.

Chú thích:

[1] [2] thư hồ: hồ ly cái, hùng hồ: hồ ly đực

6. Chương 5

Tần Thanh lần này đi, là thực sự không trở về. Lục Cận giận nó không biết kiểm điểm, cũng không đi tìm. Con hổ còn không ăn cỏ gần hang, nó lại dám làm xằng làm bậy ngay trong động phủ của hắn, dọa Lục Hắc sợ đến mấy ngày cũng không trở lại bình thường.

Nhưng đến cùng vẫn chưa hết tức, vừa gặp Án Chỉ Hoài, liền nhịn không được nói một thôi một hồi, trà cũng đã uống hết một bình, lúc này mới ngừng.

Án Chỉ Hoài đầu tiên là có chút kinh ngạc nhìn hắn, sau lại cười rộ lên: “Ta còn tưởng chuyện gì làm người giận như vậy — không phải chỉ là hồ tinh kia thiếu chút nữa đã khi dễ miêu yêu thôi sao. Dạy dỗ hai câu là được rồi, cần gì phải tức giận thế”

Lục Cận bất ngờ nhìn hắn: “Nó, ban ngày ban mặt nó dám ở trong động phủ của ta làm chuyện không ra gì, ức hiếp một con yêu yếu ớt nhỏ bé hơn nó, chẳng lẽ không thể giận?”

“Nó chỉ là yêu tinh, lại không hại người, yêu tinh ức hiếp yêu tinh, thần tiên cũng không xen vào đi?” Án Chỉ Hoài không nhanh không chậm uống trà, “Đừng nói là chưa làm được, cho dù là đã thực sự khi dễ miêu yêu kia đi, vậy cũng là tại miêu yêu kia bản lĩnh kém thôi”

Lục Cận bị hắn nói vậy cũng không phản bác, dường như thực sự là có chuyện như vậy.

Trong núi này, đại yêu quái ức hiếp tiểu yêu quái, tiểu yêu quái ức hiếp tiểu yêu quái tiểu hơn nó, thiên kinh địa nghĩa, hắn cũng đã nhìn quen, cũng chưa bao giờ cảm thấy có cái gì kinh ngạc. Nhưng... Nhưng Tần Thanh là hắn nhặt về, một tay nuôi lớn. Chuyện không biết liên hệ gì này bị hắn bắt gặp, bảo hắn làm sao không tức giận.

“Nhưng, nhưng chuyện vi phạm phong hóa đến bậc này...”

“Ha ha”. Án Chỉ Hoài nhịn không được cười thành tiếng, “Người trông chờ một con hồ tinh hiểu được cái gì vi phạm phong hóa? Người có từng dạy nó lễ nghĩa liên hệ gì không?”

Lục Cận im lặng, hắn... dường như thực sự chưa bao giờ dạy Tần Thanh đạo đức lễ nghĩa cơ bản.

Khi còn là một cuộn lông thì coi nó là sủng vật, sau khi biến thành hình người vẫn như trước bất quá coi nó là một cuộn lông hình người chạy nhảy bằng hai chân. Hắn chưa bao giờ thực sự coi Tần Thanh là con người, đã như vậy, làm gì có chuyện dạy nó những đạo lý làm người.

Nếu nó đã không hiểu chuyện, làm sao biết được không nên làm loại chuyện đó trong động của hắn? Làm sao biết sẽ chọc giận hắn?

“Nếu đã bị người đuổi đi, cứ để nó đi đi”. Án Chỉ Hoài đưa tay đẩy chén trà tới trước mặt hắn, “Đều đã

làm thần tiên rồi, sao còn dễ cái dễ giận như vậy a, Lục Cận”

Lục Cận giật mình, quay đầu nhìn Ân Chỉ Hoài, than thở: “Ta sao so được với người, tục cốt còn chưa thoát đã lên làm thần tiên, tu vi vẫn còn rất nông cạn. Người đã có mấy trăm năm tu hành rồi?”

“Ha ha”. Ân Chỉ Hoài lại cười, hời hợt chuyển chủ đề, “Lại nói tiếp, ta trước đây cũng từng dưỡng một con yêu quái”

Lục Cận ngẩn ra, đây là lần đầu tiên nghe Ân Chỉ Hoài nói tới, không khỏi dậy lên tò mò.

“Yêu quái gì? Không phải lại là một con hoẵng tinh hươu tinh gì sao?”

“Là tiểu giao”. Ân Chỉ Hoài ở trước mặt Lục Cận hoa chân múa tay, trong mắt cũng ngập tràn tiểu ý, “Bất quá có hai ba trăm năm đạo hạnh, dám ở chỗ này làm mưa làm gió, nguy hại lương dân. Ta tức giận, dạy bảo nó một trận. Kết quả phát giác, nó chẳng qua chỉ là một đứa nhóc mà thôi, bởi vì không người dạy dỗ, không phân biệt được thiện ác, mới theo tính tình mà càn quấy. Bị đánh, chỉ biết khóc, ngược lại cứ như là bị ta ức hiếp vậy”

Hắn nâng chén trà, chậm rãi uống một ngụm: “Sau này ta liền mang nó theo người, từng việc từng việc dạy nó cái gì là thiện ác đúng sai, cứ như vậy mà dưỡng mấy trăm năm”.

Lục Cận tưởng tượng cảnh Ân Chỉ Hoài nghiêm túc dạy bảo một thằng nhóc, không khỏi bật cười, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Ân Chỉ Hoài hạ chén trà, “Hiển nhiên là sau khi nó tu thành chính quả, tự động rời đi, sao dưỡng nó cả một đời được?”

Lục Cận cau mày: “Người nói dối ta hả?”

Loài giao tu trọn nghìn năm, trải qua thiên kiếp, tự nhiên hóa long rời đi. Ân Chỉ Hoài này chỉ là một sơn thần nho nhỏ, cùng lắm hơn hắn vài trăm năm tu hành, sao có thể dưỡng được long?

Ân Chỉ Hoài gật đầu: “Chính là nói dối người đấy”

Lục Cận không nói gì.

Ân Chỉ Hoài thông thả nói: “Chẳng qua là muốn khuyên người một câu, mặc dù là loài yêu bất kham, nhưng nếu dạy bảo thích hợp, cũng có một ngày tu thành chính quả”

Lục Cận kinh ngạc nhìn hắn: “Này... Chẳng phải trước đây người còn trách ta không nên lưu lại hồ tinh

trong động phủ?”

Ý tứ những lời này của Ân Chỉ Hoài, ngược lại là bảo hấn tìm Tần Thanh về, nghiêm khắc quản giáo đẩy ư?

“Những lời hôm trước, ta nói cũng có phần bất công”. Ân Chỉ Hoài hơi hít vào, “Kỳ thực trong hồ tộc cũng có tu thành chính quả, người đã thu lưu nó, nếu hết lòng dạy bảo, nói không chừng nó gặp được tạo hóa, không tới nhân gian làm ác, ngày sau trở thành hồ tiên. Ta lại sợ nó hại người, khuyên người sớm đuổi nó đi, sau đó cũng có chút hối hận”

Lục Cận cúi đầu không nói, mãi một lúc lâu sau mới mở miệng: “Nó đã đi rồi”

Cuộn lông kia tính tình cực kỳ kiêu ngạo, một câu lấy lòng cũng quyết không nói, nếu nó chịu ngoan ngoãn nhận sai, nói không chừng mình mềm lòng, cũng sẽ không đuổi nó đi.

“Tiểu hài tử giận đối bỏ nhà, năm ba ngày lại trở về, lo lắng cái gì”

Lục Cận xịu mặt nói: “Ta thêm vào lo lắng”

Ân Chỉ Hoài nhìn hấn, cười vui vẻ rót thêm trà: “Được được. Người không lo lắng, liền an tâm ở chỗ này phẩm trà đi”

Lục Cận lưu lại chỗ Ân Chỉ Hoài mấy ngày mới trở về, mà Tần Thanh vẫn như cũ chưa về.

Đi thì đi luôn đi, chẳng lẽ còn sợ nó ở bên ngoài chết đói sao? Lục Cận vừa dứt cá cho Lục Hắc ăn, vừa tức tối nghĩ. Sau đó lại nhăn mày nhíu mi, gần đây ở Tề huyện không yên ổn, không hiểu sao luôn có người chết ở rừng núi hoang vắng.

Lý ra đây là chuyện của quan phủ ở nhân gian, không đến lượt thổ địa hấn quản. Chỉ là tính tình khi còn làm bộ khoái trước đây lại bộc phát, thấy có người làm ác phạm án, không tránh khỏi để tâm.

Lục Hắc ăn no, liếm ngón tay hấn, kêu “meo meo”. Hấn không yên lòng vuốt đầu nó, tâm tư suy nghĩ vẫn lớn vồn xung quanh mấy vụ án mạng liên tiếp phát sinh trong mấy ngày gần đây.

Nguyên bản chỉ là một tiểu huyện thành bình yên, hiện giờ người người đều cảm thấy bất an, người cầu thần bái Phật xin bình an đột nhiên tăng gấp mấy lần, ngay cả tòa miếu thổ địa đồ nát của hấn cũng có người mắc bệnh thì vãi tứ phương tới quỳ lạy.

Quan phủ chậm chạp mãi không phá nổi án, lòng người ngày càng hoang mang. Lục Cận thở dài, bắt tại kỳ vị, bắt mưu kỳ chính [1]. Hấn mặc dù lo lắng, nhưng cũng tự biết thân cách thấp kém, ngăn tay chẳng với tới trời.

Sau đó lại nghĩ tới Tần Thanh. Tức thì tức, nhưng sau lần nói chuyện với Ân Chỉ Hoài, cũng có chút tự trách mình không chỉ bảo nó tử tế, mới tạo thành tính tình vô pháp vô thiên như vậy. Cũng không biết mấy ngày nay nó giận dỗi chạy đi đâu, quả nhiên là không chịu về nữa?

Chú thích:

[1] bắt tại kỳ vị, bắt mưu kỳ chính: không đảm nhiệm chức vụ nào, sẽ không hỏi đến sự tình nằm trong phạm vi chức vụ đó.

7. Chương 6

Đêm nọ Lục Cận đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy có vật gì kéo cổ tay mình, mở mắt nhìn, hóa ra là Tần Thanh, biến thành hình dáng hồ ly, đang cắn tay áo hắn, dường như muốn kéo hắn đi đâu đấy.

Lục Cận trong lòng vui vẻ, đang muốn vươn tay ôm lấy nó. Đột nhiên lại nhớ tới chuyện hôm trước, thu lại nét cười, thanh âm lạnh đạm nói: “Người còn trở về làm gì? Cũng biết sai rồi?”

Hồ ly trừng hắn phần hận, nhả tay áo ra, quay đầu đi thẳng.

Lục Cận ngẩn ngơ, thầm nghĩ cuộn lông này tính khí cũng thật phách lối! Nhưng Tần Thanh đi khỏi nhà đã mấy ngày, bảo hắn không lo lắng đương nhiên là không thể, khó khăn lắm nó mới trở về, nói cho cùng vẫn là luyện tiếu, liền vội vàng đuổi theo nó.

Hồ ly kia thấy hắn đuổi theo, càng chạy nhanh hơn. Lục Cận nổi cáu, lăm lăm tóm được người trở về nhất định sẽ nghiêm khắc dạy dỗ người một phen, không túm lấy đuôi người đánh cho một trận vào mông, sao nuốt trôi được cục tức này!

Đuổi suốt một đoạn đường, theo nó tới bìa rừng, Tần Thanh mới dừng cước bộ. Lục Cận đuổi tới, đang định mở miệng giáo huấn, chợt nghe được cách đó không xa truyền đến một hồi tiếng thở dốc kỳ quái.

Lục Cận sửng sốt, Tần Thanh đã đột nhiên biến thành hình người, ôm hắn từ phía sau, kéo vào một bụi cây, ghé vào tai hắn nói: “Xuyt, đừng lên tiếng, nhìn về bên trái”

Lục Cận chẳng hiểu làm sao, nhưng cũng không tự chủ quay đầu nhìn về phía bên trái, vừa nhìn, lập tức cực kỳ hoảng hốt.

Chỉ thấy cách nơi hắn ẩn thân mấy bước, một đại hán đang dè lên một thiếu niên tựa sát thân cây, vùi đầu vào cổ y không ngừng liếm lộng. Thiếu niên kia quần áo nửa cởi, nét mặt ửng hồng. Dưới ánh trăng nhàn nhạt trông thấy rõ ràng, đúng là Lục Hắc!

Lục Cận kinh hãi, vội vàng muốn giãy khỏi cái ôm của Tần Thanh. Tần Thanh một tay đè cơ thể hắn lại, một tay bịt miệng hắn, khẽ cười: “Đừng vội, nhìn lại xem bảo bối Lục Hắc của ngươi, rốt cuộc có cần người cứu hay không”

Lục Cận tâm trạng nghi ngờ, nhưng thấy Lục Hắc nguyên bản hai mắt híp lại, làm như không chịu nổi. Dần dần, sắc mặt trở nên dữ tợn, răng nanh nhọn hoắt mọc ra, cánh tay khoát lên bờ vai trắng hán, lòng bàn tay hơi khum lại, móng tay dài ra, bất thành linh không chút do dự cắm xuyên qua lưng đại hán kia.

Trong nháy mắt chỉ nghe một tiếng hét thảm, Lục Hắc cắn phập xuống cổ họng đại hán kia, tiếng kêu thảm thiết lập tức chỉ còn là tiếng rì rì.

Lục Cận trong đầu nổ “bùm” một tiếng, không thể tin nổi những gì mình vừa nhìn thấy. Đây... Đây thực sự là Lục Hắc của hắn sao? Lục Hắc khôn ngoan lại nhu thuận, thích cuộn tròn trên đùi hắn híp mắt lim dim ngủ? Lục Hắc thích liếm ngón tay hắn, ăn cá mà hắn bắt?

Tần Thanh cười lạnh một tiếng, buông tay đang đè hắn ra, nhảy khỏi bụi cây, túm lấy đại hán đã tắt thở dưới móng Lục Hắc, tiện tay quăng tới ven đường.

Lục Hắc bất ngờ không kịp phòng bị, hiển nhiên không nghĩ tới giữa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim [1]. Con người ánh lên tia âm hiểm, khóe miệng còn vương vết máu, nhìn về phía Tần Thanh đầy tàn độc: “Hồ tinh ngươi, vì sao lại tới phá hư chuyện tốt của ta?”

“Diện mạo này của ngươi, nếu như để Lục Cận thấy được, không biết hắn sẽ thế nào?”

Lục Hắc biến sắc, lập tức cười lạnh: “Vậy khiến hắn... cả đời không thấy được!”

Lời còn chưa dứt, cuộn người phóng tới, móng vuốt bén nhọn hướng về phía mặt Tần Thanh. Tần Thanh nghiêng mình tránh, vừa cùng y lăn xả vào bụi cỏ, vừa tự tiểu phi tiểu mà nhìn y, trong mắt tràn đầy ý giễu cợt. Lục Hắc trong lòng sinh nghi, chợt nghe phía sau có tiếng phá gió sắc bén chém tới, vội xoay người, đang định vươn trảo đỡ, cơ thể đột nhiên cứng đờ.

Lưỡi kiếm run run chỉ về phía y, chính là Lục Cận.

“Ta trăm triệu lần không ngờ tới, kẻ thủ ác ở Tề huyện mấy ngày nay... lại là ngươi”

Vừa nhìn thấy vết thương sau lưng và trên cổ đại hán kia, giống hệt những tử thi xuất hiện một cách khó hiểu trong thời gian qua, Lục Cận sao có thể còn không hiểu? Chỉ là hắn thực sự không ngờ, hung thủ lại là Lục Hắc!

Lục Hắc ngơ ngác nhìn hắn, không phản kháng, cũng không cầu xin tha thứ, vẻ mặt tuyệt vọng.

Tần Thanh đi tới phía sau Lục Cận, lạnh lùng liếc nhìn Lục Hắc, nói: “Ta đã sớm nói nó không phải thứ tốt đẹp gì. Nếu người thương xót không dám hạ thủ, vậy để ta ăn nó”

Miêu yêu này ít nhất cũng có một hai trăm năm đạo hạnh, nuốt nội đan của nó, cũng có thể gia tăng yêu lực cho bản thân.

Cơ thể Lục Hắc run lên, oán hận nhìn về phía Tần Thanh, lại lập tức quay đầu, như cũ nhìn Lục Cận, con mắt tràn đầy bi thương. Trường kiếm trong tay Lục Cận hơi run run, lớn tiếng quát hỏi: “Vì sao người phải hại người? Những người đó có thù oán gì với người sao?”

Tần Thanh hừ một tiếng: “Còn hỏi có thù oán gì với nó, tự nhiên là vì hút nguyên dương gia tăng yêu lực”

Lục Hắc lại nhìn Tần Thanh đầy thù hận, dường như âm thanh thoát ra từ kẽ hai hàm răng: “Hồ tinh, ta với người từ trước đến nay không thù không oán, việc gì lại hại ta như thế!”

Tần Thanh cười gằn: “Ta hại người lúc nào? Là người hại người trước, gieo gió gặt bão thôi”

“Đó đều là những người đáng chết! Người cố tình dẫn thần quân tới đây, để hắc nhìn thấy ta giết người”. Khuôn mặt Lục Hắc cũng trở nên vắn vẹo, “Người thật ngoan độc!”

“Nếu không như vậy, để yêu tinh tâm địa độc ác như người ở bên cạnh Lục Cận, ai biết lúc nào người sẽ hại tới tính mạng hắc!” Tần Thanh cười càng thêm âm hiểm tàn bạo, “Còn dài dòng cái gì, Lục Cận mềm lòng, chứ ta thì không!”

Lao về trước một bước, muốn cướp lấy yêu đan của Lục Hắc. Lục Hắc vội giãy dụa muốn tránh, đã sớm bị Tần Thanh đè lại, mắt thấy bộ vuốt sắc nhọn kia sắp khoét thủng ngực lấy đi nội đan của nó, Lục Hắc hồn phi phách tán, tự biết lúc này mạng nhỏ đã khó bảo toàn.

Ngay lúc tính mạng ngàn cây treo sợi tóc, cũng là lúc Lục Cận cản lại Tần Thanh, nét mặt hiện lên một tia không đành lòng: “Chờ đã, nghe lí do của nó”

Lục Hắc kiên định nhìn hắc, nước mắt chậm chậm tuôn rơi: “Lục Cận... Người không nhớ ta sao?”

Lục Cận sửng sốt.

“Người có nhớ kiếp trước người làm bộ khoái ở Tề huyện đã từng cứu một con hắc miêu...”

Lục Cận trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, hồi lâu, mới ngập ngừng nói: “Lẽ nào...”

“Khi đó ta còn chưa tu thành hình người, cha mẹ đều mất trong trận lũ, mà ta cũng dạt tới trên đê, không

còn sống được bao lâu. Đúng lúc người đi ngang qua, nhặt ta về, sau mấy ngày hết lòng chăm sóc thì thả ta đi”. Lục Hắc rơi lệ nói, “Ta trở về thâm sơn, khó khăn lắm tu được một ít đạo hạnh, muốn tìm người báo ân, ai dè người đã bị kẻ xấu làm hại... Ta hận chính mình đến chậm một bước, muốn báo thù cho người, mà lũ người xấu hại người cũng đã bị quan phủ vấn tội. Những kẻ ta giết hôm nay, đều là hậu duệ của lũ người xấu năm xưa”

Chuyện cũ đã qua trăm năm, Lục Cận kỳ thực đã không còn ấn tượng, huống hồ năm xưa hắn cũng chỉ vô tình cứu một con hắc miêu, ai ngờ nó lại trở về cả một đời, trở về báo ân. Tâm trạng không khỏi chua xót, trường kiếm trong tay chậm rãi buông xuống, thở dài nói: “Những người này... vô tội mà”

Lục Hắc khóc nói: “Ta không thể tự tay giết kẻ xấu hại người năm đó, chỉ có thể tìm tới hậu duệ của chúng trút hận. Việc này sẽ bị trời phạt, ta cũng biết. Người... giết ta đi!”

Nó là yêu, không hiểu cái gì là phải trái đúng sai, chỉ dựa theo yêu ghét mà hành động. Nếu Lục Cận không tha nó, nó cũng cam nguyện chết dưới kiếm hắn.

Lục Cận nhìn nó hồi lâu, vẫn là không đành lòng, mãi sau, chán nản nhắm mắt: “Bây giờ ta đã được phong làm thần, sao có thể dung thứ cho người vô cớ hại mạng người. Người cũng biết làm như vậy ắt bị trời phạt, sớm quay đầu, đừng bao giờ vì ta làm hại chữ báo thù nữa”. Thu kiếm xoay người rời đi, “Người đi đi, tìm một nơi chuyên tâm tu luyện, đừng bao giờ làm ác nữa”

Lục Hắc mắt mở trừng trừng nhìn thân ảnh kia, dứt khoát rời đi, không hề ngoảnh đầu lấy một lần, cơ thể chậm rãi ngã nhào trên đất, bưng kín hai mắt, từng giọt từng giọt nước mắt theo kẽ ngón tay tuôn rơi.

Tần Thanh nhếch miệng, liếc nhìn nó, nói: “Đúng là ngu ngốc. Quên đi, Lục Cận đã tha người, đại gia ta cũng không cần nội đan của người, đi đi, đừng tới làm phiền chúng ta”

Nói xong đuổi theo người kia, chỉ còn chừa lại Lục Hắc cô độc vẫn nằm nguyên chỗ cũ, tuyệt vọng rơi lệ.

Chú thích:

[1] giữa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim: chỉ việc bắt ngờ không nằm trong dự liệu.

Trình Giáo Kim là thủ lĩnh một nhóm quân khởi nghĩa nông dân cuối đời Tùy, sau trở thành Ngõa Cương trại. Sau khi thất bại quy thuận Đường triều, bình định Đột Quyết ở phía tây, chiến công hiển hách. Người này thật thà ngay thẳng, tay cầm lưỡi búa to, thường mai phục giữa đường nhảy ra đánh giết.

8. Chương 7

Lục Cận tâm tư rối loạn, suốt đường đi bước vội bước vàng, Tần Thanh đuổi theo phía sau liên tục gọi mấy tiếng “Lục Cận!” hần đều coi như không nghe thấy. Thân ảnh cô đơn lẻ loi của Lục Hắc ở phía sau, đôi mắt ngập nước vừa ủy khuất lại vừa đáng thương, không phải hần không thương cảm, hần đã tha thứ một phần lớn nhất trong phạm vi có thể của hần rồi.

Không giết nó, đã là vì tư tình. Nếu đổi lại là yêu quái khác làm ác như thế, giết hại mạng người oan ức, đã sớm bị hần một kiếm kết liễu. Năm đó hần thân làm bộ khoái, trong mắt không dung một hạt cát, sát nhân phải đền mạng, không mấy may để tình cảm xen vào. Mà Lục Hắc thiếu không chỉ một mạng người. Ngày hôm nay nếu không phải là hần nhìn thấy, mà bị một thần tiên khác đi ngang qua, cho dù có là Ấn Chỉ Hoài tính tình ôn hòa, chỉ sợ Lục Hắc có mười cái mạng cũng không thoát được.

Giết, không đủ nhẫn tâm. Lưu, càng tuyệt đối không thể. Dường lâu như vậy, chung quy cũng có cảm tình, ngày hôm nay đành lòng bỏ mặc nó tự sinh tự diệt, Lục Cận trong lòng cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tần Thanh đuổi theo phía sau hần, gọi mấy tiếng hần đều không để ý, liền nổi giận, hóa trở lại thành hồng mao hồ ly, ngồi chồm hổm trên mặt đất không thềm đi nữa. Lục Cận vùi đầu mãi miết đi, đến lúc quay đầu lại phát giác Tần Thanh không theo kịp, hoảng sợ vội quay ngược trở lại tìm, mới thấy hồ ly kia điệu bộ giận dữ ngồi chồm hổm bên đường.

“Làm sao vậy?” Hần đi tới bên cạnh Tần Thanh, cúi người hỏi, “Đi không nổi nữa hả?”

Tần Thanh hừ một tiếng: “Người luyện tiếu miêu yêu kia thì quay lại tìm nó đi”

Lục Cận cười khổ: “Ta luyện tiếu nó lúc nào”

“Vậy người bày cái vẽ mặt đấy cho ai xem?” Tần Thanh hằm hằm hừ hừ, “Bất quá nó chỉ mới theo người có mấy ngày, đã luyện tiếu như vậy. Ta thì sao? Người lúc đó nói đuổi ta đi, mười phần khí thế đủ mười”

Vừa nói liền nổi giận đùng đùng, ngày trước Lục Cận vì miêu yêu làm ra vẽ mặt đấy với nó, nổi giận hung hăng muốn đuổi y đi. Một y còn lo lắng cho hần như vậy!

Càng nghĩ càng giận, liền nhảy dựng lên mắng: “Ta lo nghĩ cho người như vậy, người còn mắng ta! Sao người không hỏi ta mấy ngày nay ở bên ngoài, ngay cả một cái ổ cũng không có thì trải qua thế nào!”

Lục Cận vốn định nói, người cũng đâu phải lần đầu tiên chạy ra ngoài, lúc này mới kêu gào ủy khuất cái gì. Nhưng thấy nó sắc lông đều tối thẫm, mấy ngày nay lưu lạc bên ngoài, không biết có bị yêu tinh khác ức hiếp hay không, trong lòng liền lập tức dịu lại. Dịu dàng vươn tay ôm lấy nó, dỗ dành: “Lúc đó thấy người bắt nạt nó, ta giận quá thôi”

Tần Thanh hét tướng: “Không phải là ta sợ nó hại người sao?”

Lục Cận biết nó bị oan ức, cũng đành vuốt lông nó: “Được rồi, được rồi, theo ta trở về đi”

Tần Thanh quay đầu đi không thèm để ý, nhưng cũng không giãy dụa, tùy ý hấn ôm. Lục Cận biết nó làm mình làm mẩy, lại đành tiếp tục dỗ nó vài câu, đáp ứng sau này sẽ không nói mấy chuyện kiểu như đuổi nó đi, ôm con đại hồ ly rõ ràng không còn nhỏ nhút gì này vào lòng đi về.

Dọc đường, Lục Cận thầm nghĩ, tính khí này của Tần Thanh hơn phân nửa cũng là tại mình chiều chuộng nó quá. Sau này rảnh rồi phải dạy nó một ít đạo lý làm người cơ bản, không, là đạo lý làm yêu.

Nghe ngàn vạn lần cũng không để giống Lục Hắc, cái tính làm xằng làm bậy này, vạn nhất sau này làm ra chuyện nghiêm trọng, còn không phải lỗi của người dưỡng là hấn sao.

Tần Thanh rút cuộc cũng trở về động phủ của Lục Cận, chạy tới chỗ ngủ của mình, ngậm các loại cá khô gì đó giấu ở cái ổ Lục Hắc chiếm của nó, ném đi thật xa, lúc này mới thở phà phà quay vào ngủ.

Có lẽ cũng biết Lục Cận không thích nó biến thành hình người, hơn phân nửa thời gian Tần Thanh đều giữ hình dáng hồng mao hồ ly, tiện bất cứ lúc nào trèo lên đùi Lục Cận, híp mắt để hấn vuốt lông mình.

Lục Cận thỉnh thoảng cũng nghi ngờ: “Tần Thanh, sao không thấy người tiếp tục lớn?”

Từ sau khi Tần Thanh hóa thành diện mạo thiếu niên hơn mười tuổi, dường như liền ngừng sinh trưởng phát dục, vẫn luôn duy trì hình dáng thiếu niên kia, trước sau vẫn không thấy nó biến thành hình dáng đại nhân.

Tần Thanh phớt lờ hấn, nội tâm nghĩ, hình dáng này của bốn đại gia người đã không thích, nếu lớn hơn nữa, chẳng phải sẽ bị người đuổi đi. Hừ, y lớn lên ngọc thụ lâm phong, mỹ mạo vô song như vậy, cũng chỉ có thần tiên đầu gỗ này mới không thích.

Thư yêu tinh khắp ngọn núi này, có ai không dụ dỗ lấy lòng y, y còn khinh thường không cần.

Cứ như vậy qua một khoảng thời gian, ngày hôm đó, Án Chỉ Hoài sai một tiểu yêu tới, nói ngày hôm nay lập hạ định tới động phủ Lục Cận uống rượu, nhưng có một chút việc níu chân, không tới được.

Nguyên bản phải nói tới sau khi chuyện Lục Hắc qua đi, Tề huyện cuối cùng cũng khôi phục lại yên ổn, những bách tính từng tới bái lạy trong miếu thổ địa cảm kích thổ địa đã phù hộ, đem tới tạ lễ một ít hoa quả và rượu. Lục Cận làm thổ địa trăm năm nay, đây là lần đầu tiên được hưởng thụ hương hỏa phong phú đến thế, vô cùng cao hứng, liền mời Án Chỉ Hoài tới uống rượu. Nếu đổi lại là trước đây, vị sơn thần kia chắc chắn không nói hai lời liền đến ăn kén, không những thế còn muốn cả đóng gói mang về. Hôm nay lại nói là có việc giữ chân không thể tới được, thực vô cùng kỳ quái.

Lục Cận nhàn rỗi không có việc gì làm, liền dẫn theo Tần Thanh đi tìm Án Chỉ Hoài. Hấn nói hấn chỉ có một bằng hữu là Án Chỉ Hoài này mà thôi, nếu như hấn gặp rắc rối, biết đâu mình cũng giúp được gì đó.

9. Chương 8

Án Chỉ Hoài ngoảnh đầu lại, đối diện với đôi mắt không có hảo ý của Tần Thanh. Hắn vui vui vẻ vẻ, cười nói với Lục Cận: “Tìm được cuộn lông nhà ngươi rồi à?”

Tần Thanh thay đổi sắc mặt: “Ngươi nó ai là cuộn lông?”

Lục Cận cười khỏ nói: “Nói tới thì dài lắm. Ngươi a, dám đắc tội với con trai long quân, coi chừng sau này nó chạy tới kiếm ngươi trả thù”

Án Chỉ Hoài chẳng để ý: “Ta còn phải sợ con bò sát đến một cái sừng còn chưa chứ?”

Tần Thanh giấu cợt nói: “Nhưng nó có một ông cha thật lợi hại. Mới rồi đã bị chòng ghẹo một phen a, sơn thần đại nhân — sao có cảm giác nhìn quen thuộc, chúng ta đã từng gặp nhau ở nơi nào, thần quân?” Ý cố tình bắt chước giọng nói của long quân, biểu tình đặc ý dào dạt nhìn về phía Án Chỉ Hoài.

Án Chỉ Hoài lười biếng cho nó một cái liếc mắt, bộ dạng ta không buồn so đo với một cuộn lông, đại nhân có tấm lòng đại lượng, khiến Tần Thanh tức giận muốn nổ lông. Lục Cận vội đỡ dành ý, nói với Án Chỉ Hoài: “Không còn chuyện gì nữa, tối chỗ ta uống rượu thôi”

Án Chỉ Hoài cười đáp ứng, bỗng nói: “Chờ chút”. Vội trở vào động phủ, lát sau, ôm ra một con chó nhỏ đen sì, đưa tới trước mặt Lục Cận, “Cố ý xin từ chỗ tiên hữu khác đây, cho ngươi giải sầu”

Lục Cận cúi nhìn kinh ngạc, chó con này hình dáng vô cùng cổ quái, đôi tai nhọn hoắt, lại có ba phần giống mèo.

Án Chỉ Hoài cười nói: “Đúng là không dễ coi lắm, cứ tạm làm bạn với Tần Thanh”

Tần Thanh giận dữ: “Ta thêm vào làm bạn với thứ này!”

Lục Cận chần chừ nói: “Đây... là con chó?”

Án Chỉ Hoài cười ngây thơ vô tội: “Đương nhiên là con chó”

Chó con dè dặt cụp đuôi lại, đuôi đã cụt một nửa, cực kỳ xấu xí. Xem ra cũng biết rất xấu, muốn giấu đi. Ngẩng đầu nhìn Lục Cận, nhu thuận liếm ngón tay hắn.

Lục Cận nội tâm khê xao động, đưa tay tiếp nhận nó từ trong tay Án Chỉ Hoài, nói: “Như vậy, đa tạ”

Tần Thanh lạnh lùng liếc chó con kia nhưng không nói gì, chỉ hừ một tiếng, đi theo phía sau Lục Cận, đường về động phủ Lục Cận không thôi chí chóe với Ân Chỉ Hoài.

10. Chương 9

Con chó nhỏ Ân Chỉ Hoài ôm tới rất hiền lành, không sủa âm ỹ, đào một cái ổ ở sát vách động, ngoan ngoãn nằm xuống. Lục Cận nghi ngờ nó cũng là yêu tinh, Ân Chỉ Hoài cười nói: “Yêu tinh từ đâu tới chứ, bởi vì xấu xí, tiên hữu kia của ta không thích nó, mới bằng lòng để ta mang đi. Yên tâm, bắt quá có hơi ngốc thôi”

Lục Cận nói: “Không phải người nói là cố ý xin cho ta?”

Ân Chỉ Hoài ha ha cười, bị hắt hủi khó cũng không đỏ mặt: “Nó không có chỗ để đi, ta lại không thể dưỡng nó, vừa hay đem cho người”

Lục Cận cũng lười so đo cùng hắn, dù sao động phủ đủ rộng, có vài ba con chó nhỏ chẳng nữa cũng chưa đến nổi chen chúc. Thấy chó con đã nhắm mắt nằm yên trong ổ, kêu Ân Chỉ Hoài ngồi xuống, tự mình xoay người đi lấy rượu và đồ ăn. Tần Thanh nhảy lên ghế đá, chiếc đuôi lông xù mềm mại bao phủ móng vuốt, liếc mắt nhìn Ân Chỉ Hoài, lười biếng nói: “Thối thân tiên, người biến miêu tinh kia thành hình dạng chó con, lừa được Lục Cận nhưng không lừa được bổn đại gia — nó từng hại người, người lại mang nó tới chỗ này của Lục Cận, rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Ha ha”. Ân Chỉ Hoài cười thành tiếng, “Ta đã phong ấn pháp lực của nó, nó giờ ngay cả hình người cũng không biến được, còn có thể làm gì? Ngày ấy đi ngang qua, nó khóc lóc cầu khẩn ta, thà rằng tán đi một thân tu vi, đánh trở về nguyên thân, cũng muốn quay về đây. Ta thấy nó thực đáng thương, liền đáp ứng tâm nguyện của nó, biến nó thành hình dạng như ngày hôm nay. Bây giờ nó chỉ là một con chó ngốc, đánh không lại mà tranh cũng không nổi người, người còn lo cái gì?”

Tần Thanh hừ một tiếng: “Xen vào việc người khác”

Ân Chỉ Hoài nhìn về phía Lục Cận cách bọn họ không xa, ngăn cách bởi chiếc giường đá, đang bày biện tử cụ [1], đường nhìn lại chuyển về trên người Tần Thanh: “Vậy còn người, huyền hồ [2] chủ? Rõ ràng đã là một lão yêu nghiệt tu luyện mấy trăm năm, lại làm ra dáng vẻ trẻ con, còn muốn giấu Lục Cận đến khi nào?”

Tần Thanh biến sắc, Ân Chỉ Hoài này hóa ra đã sớm nhìn ra lai lịch y! Bất quá chỉ là một sơn thần nhỏ, y chưa bao giờ để vào mắt, tưởng rằng cũng chỉ là một thần tiên cấp thấp tu vi nông cạn giống như Lục Cận. Hôm nay nhìn hắn bộ dạng sồng lẩn không sồng, có thể phong ấn yêu lực của Lục Hắc, lại vừa liếc mắt đã nhìn ra đạo hạnh của y — hắn đến tột cùng có lai lịch thế nào?

Chiếc đuôi phe phẩy, cười lạnh nói: “Bổn đại gia thích thế nào, liên quan gì tới người?”

Án Chỉ Hoài thản nhiên nói: “Ta vốn muốn khuyên Lục Cận sớm đuổi người đi, nhưng lại nghĩ, trên người hắn cũng chẳng có gì cho người lợi dụng, liền bỏ ý định đó. Khuyên người một câu, cho dù hắn thần cách thấp kém, chung quy vẫn mang tiên tịch trong người, không cùng một loại với người. Chớ để hại người hại mình”

Tần Thanh ánh mắt thâm sâu: “Người thực sự chỉ là sơn thần Tê Long sơn?”

Án Chỉ Hoài cười mà không nói, Tần Thanh sắc mặt càng lộ vẻ âm trầm, may chỉ là hồ hình, cũng không nhìn rõ được. Đang định nói, Lục Cận ở bên kia đã mang bộ tửu cụ lại, chuẩn bị một ít hoa quả tươi, bưng tới. Án Chỉ Hoài cười, đứng lên giúp hắn một tay, bày rượu và đồ ăn xuống bàn, Tần Thanh cũng chỉ có thể đem những lời chưa nói nuốt trở lại, nhảy lên bàn đá, dùng móng vuốt kéo bầu rượu lại.

Lục Cận vội nói: “Người muốn uống, theo quy củ biến thành hình người đi, hình dạng này còn ra thể thống gì!”

Vươn tay muốn bắt Tần Thanh xuống khỏi bàn đá, Tần Thanh bực mình quét đuôi, ngậm chén rượu nhảy xuống.

Án Chỉ Hoài cười nói: “Hóa ra cuộn lông cũng có thể uống rượu”

Tần Thanh phớt lờ hắn, một hơi cạn sạch rượu trong chén, chỉ cảm thấy hương vị rất tầm thường, dù sao cũng chỉ là thứ rượu gạo bách tính bình thường dâng cúng, sao so được với mỹ tửu giai nương. Liền vứt lại chén rượu, nhảy lên đùi Lục Cận, thoải mái nằm, ngửa đầu ý bảo hắn dứt cho mình quả nho.

Lục Cận cũng đành lột vỏ hai quả nho, nhét vào mồm nó, hồ ly nhai nuốt, híp mắt hưởng thụ.

Án Chỉ Hoài cầm chén rượu than thở: “Người ngày càng chiều nó tới xác láo, nhìn cái bộ dạng lười nhác của nó kìa”

Lục Cận cười nói: “Nó còn nhỏ, lười nhác một chút cũng không hại gì”

Án Chỉ Hoài bật cười thành tiếng: “Ha ha, quả là còn nhỏ, càng ngày càng nhỏ, ngay cả hình người cũng không biến nổi”

Hồ ly nhe răng gầm gừ đe dọa hắn, được Lục Cận vỗ về xoa đầu, mới không tình không nguyện yên lặng trở lại. Lục Cận vừa từng miếng từng miếng dứt nó ăn hoa quả, vừa cùng Án Chỉ Hoài uống rượu tán chuyện, nói tới nói lui cũng chỉ là dăm ba chuyện buồn chán, Tần Thanh dần dần cảm thấy buồn ngủ, liền gối lên đùi Lục Cận nhắm mắt lim dim ngủ.

Mà Án Chỉ Hoài lại hiếm khi lộ ra vẻ cao hứng đến vậy, ngày thường uống rượu hắn vẫn tiết chế, ngày hôm nay rượu nhạt thức ăn đạm bạc, cách xa cái gọi là mỹ vị, nhưng hắn lại uống với Lục Cận tới khi say túy lúy mới dừng. Trong lúc uống rượu còn nói mấy chuyện thú vị trước khi quen biết Lục Cận, chọc Lục Cận

cười ha hả, không bao lâu đã say mềm ngã gục xuống bàn.

Án Chỉ Hoài nghiêng đầu nhìn hấn, vươn tay lay: “Người say?”

Thân thể Lục Cận bị lay hơi giật mình, lồm bồm mấy tiếng say xỉn, cũng không tỉnh.

Án Chỉ Hoài cười nói: “Cùng người nâng chén nói cười, chẳng biết còn được gặp nhau đến khi nào. May mà người không phải là y, sau khi tỉnh dậy liền quên mất ta là ai”. Loạng choạng đứng dậy, ra khỏi động phủ, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng nơi chân trời, đường nhìn mông lung mờ mịt: “Bất quá là một giấc mộng dài hoang liêu, làm bạn mấy trăm năm, lời nói cười vẫn bên tai, tái kiến đã quên mất dung nhan cố nhân”

Cao giọng cười lớn, đáp gió mà đi.

Án Chỉ Hoài vừa rời đi, Tần Thanh hai tai giật giật, từ trên đùi Lục Cận nhảy xuống, chậm chậm hóa thành hình người.

Không phải là hình dáng thiếu niên, trong bóng đêm hiển hiện một bóng hình nam tử, mái tóc dài đen mượt buông rủ tới tận mắt cá chân, làn da trắng hơn cả bạch ngọc, mi mắt chớp động, mũi hoặc chúng sinh, phong tình vạn chủng.

Y bước về phía Lục Cận, ngón tay vươn tới, nhẹ nhàng nâng cằm hấn, mỉm cười nói: “Diện mạo này của bốn đại gia, không người không mê, người cũng không thích sao?”

Lục Cận đã say tới mơ hồ, ngay cả mí mắt cũng nặng không nổi.

Tần Thanh khe khẽ cười, cúi người chạm lên môi hấn. Trên môi còn vương vẩn vị ngọt của rượu gạo, hương vị hàm ẩn trong miệng đúng là thơm ngọt không gì sánh được. Tần Thanh không khỏi động tình, đầu lưỡi đẩy mở cánh môi Lục Cận, đang định tiến thêm một bước công thành chiếm đất, bất thành lỉnh mất cá chặn bị cắn đau nhói.

Tần Thanh kêu lên một tiếng, vội cúi đầu nhìn, chó con kia đang hung tợn trừng mắt nhìn y, liều mình cắn mắt cá chân y, ra sức kéo y khỏi Lục Cận.

“Chó con chết tiệt!” Tần Thanh thấp giọng gầm lên, vung chân, nhưng giày không ra.

Chó con chết cũng không buông, dù y có giày tới giày lui nó vẫn kiên trì hung hăng cắn không tha. Thấy máu chảy, chó con càng đắc ý, hàm răng bén nhọn càng cắm sâu thêm vài phần.

Tần Thanh vừa đau vừa giận, con chó chết tiệt này, dám phá hư chuyện tốt của y! Giận dữ xách cổ nó lên, đang muốn ném nó bay ra ngoài, lại bị nó ngoạm lấy ngón tay.

“Xem lão tử ngày hôm nay làm thịt người thế nào!” Tần Thanh tức giận mắng, đang định làm thật, đột nhiên nghe được âm thanh hàm hồ vang lên phía sau y: “Người, người muốn làm thịt ai?”

Kinh hách quay đầu lại nhìn, hóa ra là Lục Cận đứng ở đó đang trừng y, đôi mắt ngà say mông mông lung lung, đứng cũng lung lay, lão đảo cầm trường kiếm, lại tức giận y.

Tần Thanh nhìn bộ dạng lúc này của hắn, khuôn mặt ngày thường nghiêm túc khuyết thiếu biểu tình, ngày hôm nay lại hơi nhiễm sắc phơn phớt hồng, con mắt khép hờ nửa mở, như giận như tức, lại mang theo một loại phong tình, không khỏi nhộn nhạo.

Lập tức ném “veo” con chó ra ngoài, xoay người đã bổ nhào lên Lục Cận trên giường đá, chọc ghẹo nói: “Tối nay ta làm thịt người, dùng nơi này của bốn đại gia...”

“Keng” một tiếng, trường kiếm Lục Cận nắm trong tay rơi trên mặt đất, bản thân bị Tần Thanh gắt gao đè ngã xuống giường.

Chó con bị đánh bay tới góc động, chỉ rên lên một tiếng, vật lộn muốn bò tới, nhưng đầu đã lệch về một bên, ngất đi.

Trước khi ngất xỉu, trong đầu nó chỉ kịp hiện một tia ý niệm: hồng rồi!

Chú thích:

[1] tửu cụ: đồ dùng để uống rượu, là bình và chén uống rượu.

[2] huyền hồ: cáo đen, còn gọi là ngân hồ (cáo bạc).

11. Chương 10

Suốt đêm đó, Lục Cận ngủ rất không an ổn. Dường như trong mộng mình biến thành một đồng bùn, bị người xoa tới nắn lui, lại vừa cần vừa liếm, trong đầu đón lại xen lẫn một loại khoái cảm vi diệu. Con say rút cạn khí lực cơ thể, ngay cả phản kháng cũng càng thêm mềm yếu, trong miệng mơ hồ kêu: “Dừng tay...” nhưng rất nhanh bờ môi đã bị lấp kín.

Hai chân bị mạnh mẽ tách ra, một vật cứng rắn chặn lại. Lục Cận lùi lại, nhưng cơ thể bị đè sát sao, một vật thon dài giống như ngón tay len vào nơi tư mật khó nói của hắn, trườn sát mang theo ý vị gấp gáp. Lục Cận đầu óc nhũn như bùn nhão còn chưa kịp nhận ra người áp phía trên mình rốt cuộc muốn làm gì, khoảnh khắc tiếp theo, hạ thân truyền đến cảm giác xé rách khiến hắn thanh tỉnh trở lại trong giây lát.

“Người... ưm...”

Thanh âm phần giận còn chưa thoát khỏi miệng, môi đã lại bị người hung hăng cắn lấy. Trong cơ thể lại một hồi chấn động mãnh liệt, tất cả ngôn từ đều hóa thành những tiếng rên rỉ vụn vặt.

Hắn cảm giác được từng giọt mồ hôi rơi lên hai má, Tần Thanh buông tha môi hắn, thân mật dán sát mặt, vươn đầu lưỡi liếm những giọt mồ hôi đọng trên mặt hắn, thanh âm hỗn hển, lại dẫn theo vài phần tiếu ý, “Còn có khí lực nói a... Xem ra ta còn chưa đủ nỗ lực, có phải không, hử?”

Ngữ điệu hơi ngân dài, biếng nhác mà hung ác.

Lục Cận ra sức vùng vẫy, lại bị Tần Thanh dùng sức va chạm, hắn chỉ kịp dùng tay bịt miệng mình lại chặn những tiếng rên rỉ sẽ thoát ra, cảm giác được nội bích miễn cưỡng siết chặt Tần Thanh, Tần Thanh thở gấp, nắm lấy thắt lưng, lật sấp người hắn lại, bao phủ lấy thân thể từ phía sau.

Bộ phận bị xâm lược co rút đau đớn, dẫn dụ Tần Thanh tiến vào càng sâu, dường như vĩnh viễn không bao giờ là đủ, chỉ mong xâm phạm càng sâu càng sâu. Tử hổ cùng khoái cảm nặng nề hòa trộn trong thân thể Lục Cận, sau lại cảm giác được Tần Thanh cắn mạnh lên cổ hắn, ngón tay giảo hoạt hướng về thứ ở giữa hai chân, vỗ về thứ dính nhớp nháp ấy, thanh âm ứ át dục tình lại phảng phất một loại yêu thương: “... Kêu ra đi... Lục Cận, ta muốn nghe”

Muốn nghe, muốn người này phải thốt lên thật nhiều thanh âm, dù chỉ là tiếng máng chửi tức giận vỡ vụn đứt quãng, hay là tiếng rên rỉ thổ dốc liều mạng đè nén, đối với Tần Thanh mà nói, không cần nghi ngờ đều là loại mị dược thượng đẳng. Y đã phải kiềm chế không ra tay với Lục Cận, nhẫn nhịn lâu lắm rồi, thú tính ẩn nấp bên trong xương tủy hoàn toàn bị khơi mào, vì thế một đêm này, lặn qua lặn lại, mãi đến khi nơi cửa động thấp thoáng tia nắng rạng đông, Tần Thanh mới ý do vị tấn [1] mà thu tay lại.

Lục Cận ngay cả khí lực nâng mí mắt cũng không còn.

Tần Thanh chắc lưỡi hài lòng, nhin không được lại nhào tới trên người Lục Cận vừa hôn vừa cắn thêm một trận, lúc này mới thỏa lòng thỏa dạ ôm hắn ngủ.

Khi Lục Cận tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân giống như đã bị tháo rời sau đó chấp vá lại, từ thắt lưng trở xuống dưới đều đau nhức không chịu nổi.

Vừa quay đầu, liền giật nảy người, nam nhân đang ôm mình say ngủ kia là ai?

Lấy tay gạt tóc nam nhân vẫn còn chìm đắm trong giấc mộng, Lục Cận xoay người, lạnh lùng nói: “Người là ai... Tần, Tần Thanh?!” Câu nói phía sau bởi vì quá mức kinh hoàng có chút lắp bắp.

Cầu nhàu mấy tiếng mệt mỏi, nam nhân mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn hắn nhe răng cười: “Người tỉnh?”

Lục Cận chết lặng, mắt mở trừng trừng nhìn nam tử chỉ sau một đêm đã từ thiếu niên Tần Thanh biến thành thanh niên Tần Thanh, ngay cả nói cũng không nói nổi.

Tề Thanh dán sát vào cổ hắn, cọ cọ, bắt đầu liếm khóa châu nho nhỏ trước ngực hắn.

Cảm giác tê dại kỳ quái lại rục rạo trong cơ thể hắn, Lục Cận vô thức cúi đầu nhìn, trong nháy mắt đã bị kích động cực lớn, đây người đều là vết tích... đỏ đỏ tím tím!

“Người... Người...” Nằm mộng cũng không nghĩ tới cùng cuộn lông chính mình một tay nuôi lớn làm ra chuyện hổ thẹn như thế này, Lục Cận giận tím mặt, bất chấp thân thể khó chịu, gạt phăng Tần Thanh ra, vươn tay lần tìm trường kiếm rơi trên mặt đất, “Người yêu nghiệt này, dám hủy trong sạch của ta!”

Hắn từ sau khi được phong thần, tuy chỉ là một thổ địa nho nhỏ pháp lực thấp kém, nhưng tốt xấu gì cũng là thần của con dân Tề huyện, tuân thủ nghiêm ngặt chức vụ của mình, không dám có nửa phần lơ là, chuyện trăng gió hơn trăm năm nay càng chưa hề dây nhiễm, đừng nói là dây nhiễm, mà là ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ.

Hồ tinh này, dám thừa dịp hắn say rượu, cưỡng ép hắn cùng y một hồi xuân phong, chẳng phải là vậy bản tu vi hắn!

Tần Thanh biếng nhác nhìn hắn, thấy hắn cầm kiếm khí thế sục sôi, cũng bất quá vươn tay phẩy cổ tay hắn, thanh trường kiếm liền “keng” một tiếng lại từ trong tay Lục Cận bay ra ngoài.

“Người say rượu mới tỉnh, thân thể lại không thoải mái, cầm chắc được kiếm sao?” Cười hì hì, Tần Thanh lại kéo Lục Cận trở về, mạnh mẽ đè lại thân thể Lục Cận đang ra sức giãy dụa, “Tỉnh lại liền chối... Tôi hôm qua rõ ràng là, người cầu ta”

“Cái gì?” Lục Cận sững sốt.

Tần Thanh lại thừa cơ trộm hôn một cái lên môi hắn, không thèm đếm xỉa đến sắc mặt Lục Cận càng lúc càng đen sì, dùng thanh âm nghẹn ngào ủy khuất bắt đầu đổi trắng thay đen: “Người uống say, không biết đã coi ta thành nhân tình cũ nào, cái gì mà Uyển Ngọc cô nương, quán lấy ta muốn cùng hoan hảo, ta là hồ, cũng không phải thánh nhân gì, tự nhiên là nhịn không được liền...”

Lục Cận trong đầu “bùm” một tiếng, suýt nữa nổ tung.

Uyển Ngọc... Tần Thanh sao lại biết cái tên này? Lẽ nào thực sự tối hôm qua hắn say bí tỉ, nhầm Tần Thanh thành Uyển Ngọc cô nương tình nhân năm đó, một lần sa chân, làm thành sai lầm hoang đường này?

“Vậy người... Vậy người...” Lục Cận run run nói, “Làm sao lại đột nhiên... trưởng thành?”

“Tinh nguyên tiên gia của người chảy vào trong cơ thể ta, bằng ta tu hành vài thập niên, ta tự nhiên tăng thêm không ít tu vi, trưởng thành thành hình dáng ngày hôm nay”. Tần Thanh không thêm quan tâm nói lảng nhãng, còn cười gian xảo dựa sát vào người Lục Cận, “Thế nào, còn không vào mắt người nữa thôi?”

Lục Cận nghi hoặc nhìn hắn cả nửa ngày... Tinh nguyên của mình chảy vào bên trong cơ thể y? Đây, đây... Lẽ nào đêm hôm qua, mình ở phía trên?

Hắn là thể chất tiên gia, không giống với phàm nhân, sẽ không bị thương cũng sẽ không chảy máu. Những mẩu vụn *** mỹ kiều diễm đêm qua, mặc dù mơ hồ nhớ lại được một ít, nhưng không quá rõ ràng, dù sao cũng là uống tới say mềm, sau khi tỉnh lại chỉ còn phần cảm giác ê ẩm khó chịu sót lại trong cơ thể, cụ thể quá trình đều là ấn tượng hư ảo mờ nhạt. Lại nhận định loài hồ sơ trường mị nhân, thái âm bổ dương, không lẽ đúng là mình...

Lục Cận sau lưng đầm đìa mồ hôi lạnh, ngày hôm nay ngược lại là hắn mượn rượu làm ác, đây, đây là thế nào?

Chú thích:

[1] ý do vị tấn: chưa hết hứng thú

12. Chương 11

Tần Thanh thấy Lục Cận đột nhiên không có động tĩnh gì, ngồi yên tại chỗ, chỉ cứng ngắc nhìn mình. Lúc đầu còn hơi nghi ngờ, sau đó trong lòng đột nhiên vui vẻ, thậm chí dung mạo của mình như vậy, ngay cả trong hồ tộc cũng là ngàn dặm mới tìm được một. Lại thông thạo chuyện phong nguyệt, trăm phương nghìn thức, đêm qua nhất định là đã cho Lục Cận nếm thử tư vị tiêu hồn chưa từng được trải qua. Ban đầu còn đòi đánh đòi giết, kia chẳng qua là hắn xấu hổ mà thôi, bây giờ nghiền ngẫm dư vị, đương nhiên là luyến tiếc không nỡ động thủ.

Nghĩ vậy, liền nhin không được tươi cười híp mắt, duỗi tay vén tóc, nhìn về phía Lục Cận đầy tình ý. Nhìn thấy, Lục Cận ngồi trên giường, chân vừa vịn che tới thắt lưng, tôn lên vết tích hoan ái xanh tím toàn thân, tóc đen rối bời vương bên má, rơi vào mắt Tần Thanh, quả là bộ dạng liêu nhân nói không nên lời. Hạ phúc không khỏi căng cứng, lại tươi cười phóng đảng đề tới, ngón tay quen lối lần tìm nơi đó của Lục Cận, miệng nói: “Chuyện đã tới bước này, còn xấu hổ cái gì, bổn đại gia tới qua đã cho người thực hưởng thụ đi? Chỉ bằng lại một lần nữa...”

Lời còn chưa dứt, bất thành linh trên mặt trúng một chưởng, sau đó cơ thể lập tức bay lên, đúng là bị Lục Cận một cước đạp xuống giường.

Tần Thanh còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Lục Cận cả mặt tái đen nhìn hắn, ngay cả ngón tay cũng run rẩy: “Ta còn tưởng bản thân rượu say làm vậy... Người dám gạt ta?”

Hắn thiếu chút nữa đã bị Tần Thanh một hồi hoa ngôn xảo ngữ mà đổi trắng thay đen làm cho mê muội, còn đang nghi hoặc mặc dù mình uống rượu say, cũng không đến nỗi hoang đường như thế, không phân phải trái đúng sai nhầm Tần Thanh thành Uyển Ngọc, cưỡng ép một hồi xuân phong. Hơn trăm năm tuân thủ nghiêm ngặt quy củ tiên gia, thanh tâm quả dục, lại có thể vì mấy chén rượu gạo mà nổi lên sắc tâm, làm ra thứ việc cảm thú như vậy? Mãi tới khi Tần Thanh lần tìm chỗ đó của hắn, hắn mới đột nhiên tỉnh táo lại.

Có chỗ nào là hắn cưỡng ép Tần Thanh... Rõ ràng là chính mình bị cưỡng ép đè bên dưới thì có!

Cũng khó trách Lục Cận đối với chuyện này lại hồ đồ như thế, khi còn làm người tính tình hắn rất nghiêm túc thận trọng, cuộc sống lại bần hàn, thỉnh thoảng tới gặp Uyển Ngọc cô nương, một năm cũng khó có được mấy lần — dù sao cái giá của Uyển Ngọc cô nương cũng không thấp, đối với một bộ khoái nhỏ nhỏ như hắn mà nói, cũng không phải tùy tiện nhắc tay là chi ra được. Hắn đối với hai chữ phong nguyệt, thực sự là cực kỳ dốt nát. Rồi đột nhiên lại phát hiện mình ở trên giường với Tần Thanh, nhất thời kinh hách quá độ.

Suýt nữa Tần Thanh nói cái gì, hắn liền tin cái đó.

Lúc này, đối diện với một Tần Thanh bộ dạng hồ ly lén trộm con gà ăn no mỡ mẫn, hắn cho dù ngốc nghếch bất giải phong tình, cũng hiểu được chân tướng đến tột cùng là thế nào.

Thảo nào... lúc trước Ân Chỉ Hoài một lòng khuyên hắn sớm đuổi Tần Thanh đi. Hắn còn nói Tần Thanh vẫn còn bé, lại là một tay mình nuôi lớn, cho dù phát tình cũng không làm bậy với mình. Bây giờ xem ra, quả nhiên là tính hồ vốn ***, dám “ăn” cả hắn!

Càng nghĩ càng tức điên, lửa giận bốc tận trời, Tần Thanh vừa thấy hắn sắc mặt không tốt, liền nhảy dựng lên, vội gào thét: “Người tốt xấu gì cũng là thần tiên, xong chuyện liền muốn phải tay sao?”

Lục Cận giận dữ bộc phát: “Người nói cái gì? Tối qua rõ ràng là người... là người...”

Câu kế tiếp, hắn thực sự nói không được, chỉ có thể hung tợn nhìn Tần Thanh.

Tần Thanh buông rũ lông mi, ủy ủy khuất khuất nói: “Tối qua nếu không phải người uống say cứ quần lấy ta trước, ta cũng sẽ không mê muội, cùng người hoan ái một đêm. Ta cũng không phải thư hồ, chẳng lẽ ngoan ngoãn để người đè sao?” Còn lâu bầu một câu, “Bổn đại gia... cũng rất cẩn thận, không làm đau người”

Một câu này thôi, Lục Cận lập tức mặt đỏ tai hồng. Hắn sở dĩ trong lúc hồ đồ tưởng rằng mình đã làm ra chuyện không nên với Tần Thanh, cũng bởi vì thân thể mặc dù bủn rủn vô lực nhưng... quả thực là không thấy đau đớn. Hắn không nghĩ ra là mình đã không còn là phạm nhân, dù đao chém kiếm đâm cũng sẽ không bị thương chứ đừng nói là cảm thấy đau đớn. Lúc này nghe Tần Thanh nói như vậy, ngược lại còn nghĩ thực sự y đối với mình rất dịu dàng, ủy khuất vạn phần.

“Thực... Thực là ta sau khi uống say...”

“Không phải thế bỗng đại gia làm sao biết được cái gì Uyển Ngọc cô nương? Còn không phải người sau khi say rượu lồi lồi kéo kéo bỗng đại gia, trong miệng gọi tên nữ nhân kia?” Tần Thanh mạnh mẽ miệng, “Người không nhớ, lại trách ta! Lục Cận, người đúng là không nói lý!”

Tần Thanh nói cực kỳ chua xót uất nghẹn, nhưng Lục Cận lại không nghe ra, chỉ tưởng y bị ủy khuất, giống như trẻ nhỏ đang ăn vạ.

Tần Thanh thấy hần có biểu hiện phân vân, thừa cơ lại vội bò lên giường, nhưng lần này không dám sờ sảng nữa, cẩn cẩn thận thận vòng tay ôm lấy hần, dè dặt nói: “Kỳ thực, trong lòng ta rất thích người... Người chỉ coi ta là nữ nhân nào đó, mới cùng ta hoan hảo, ta... dù vậy ta vẫn cảm thấy rất vui. Người nhìn ta một lần đi, Lục Cận, người có thật, một chút xiú cũng không thích ta?”

Đối diện với đôi mắt thâm tình mà chân thành kia, Lục Cận trong lòng hốt hoảng, vội vàng dời đường nhìn: “Cần quý! Ta, ta không phải yêu tinh trong núi vẫn thường quần quít một chỗ với người, ta...”

“Người là Lục đại tiên, ta biết”. Tần Thanh cười khê hôn lên môi hần, “Nhưng người không cảm thấy vô vị sao? Làm thần tiên giống như người vậy, còn nhạt nhẽo hơn cả phàm nhân, có ta bồi người không tốt sao? Đó là trong thần tiên cũng có thần tiên quyến rũ, thổ địa nơi khác còn có thổ địa bà đấy thôi. Người cứ coi như ta là thổ địa bà của người...”

Nói xong lại nảy ý không đứng đắn, xấu xa cắn lên cổ Lục Cận.

Lục Cận đẩy y ra, nghiêm mặt nói: “Tần Thanh, không nói đến người là yêu, ta là tiên. Chỉ cần nói người và ta đều là nam tử, việc này đã quá đủ quá hoang đường. Nếu là ta say rượu làm sai trước, việc này sau này cũng đừng nhắc lại”

Tần Thanh lại nói là thích hần... Đây thực sự làm hần quá ngỡ ngàng. Trước còn nghĩ là Tần Thanh phát tình tùy tiện, ngay cả mình là ai cũng bất chấp, tưởng rằng mình là yêu tinh ngày thường vẫn quần quít với y, dè dặt liền làm vậy, thực sự là khiến vừa giận vừa tức. Giờ hóa ra lại là mình sau khi rượu say thì làm vậy, mà Tần Thanh lại thổ lộ ái ý với mình... Ngày hôm nay lần đầu tiên, ngược lại là hần không phải khi nổi giận với Tần Thanh.

Chỉ có điều Tần Thanh không nên có loại ý niệm này trong đầu, phải sớm loại bỏ nó mới tốt!

Nhưng Tần Thanh lại cười giấu cợt, nói: “Đều là nam tử thì sao? Ta thích người, người là nữ tử cũng được, nam tử cũng được, lòng dạ của ta vẫn vậy. Nếu người thực sự không có một chút cảm tình nào với ta, sao lại tùy ý để ta ở bên cạnh người? Sao lại đối xử với ta tốt như vậy? Lục Cận, rõ ràng là người trước lay động tâm can ta, bây giờ lại muốn giả bộ làm người vô can sao?”

Lục Cận trong nhất thời sững sốt, chỉ không ngừng lắc đầu nguây nguậy: “Ta, ta không...”

“Bổn đại gia mặc kệ!” Tần Thanh nhào tới bên người hắn, “Ta chỉ thích mình người! Nếu người không thích ta, trong lòng người thích ai, bổn đại gia liền giết kẻ đó!”

Lục Cận kinh hãi: “Nói mê sảng gì vậy! Ta đâu thích người khác!”

Tần Thanh lập tức lộ sắc mặt vui mừng: “Vậy là thích ta?”

Lục Cận chỉ cảm thấy nhức đầu vô cùng, cố sức đẩy y ra: “Người đừng quấy lấy ta, để im ta suy nghĩ”

Hắn bị Tần Thanh nhiễu loạn tâm tư, trong nhất thời chính hắn cũng không biết mình đối với Tần Thanh, đến tột cùng là loại tình cảm gì. Muốn đánh mắng đuổi đi, nhưng lại thực sự không nỡ. Nếu để y tiếp tục ở lại, chẳng phải là ngầm chấp nhận tình ý của Tần Thanh rồi sao.

Lục Cận mặc dù tự hạn chế bản thân rất nghiêm khắc, nhưng cũng không đến mức cổ hủ ngoan cố. Khi còn là người động tình ý với Uyển Ngọc cô nương, cũng không chấp nhất nàng là nữ tử thanh lâu, thậm chí tích góp đủ ngân lượng sẽ chuộc thân cho nàng, không quan tâm người ngoài bàn ra tán vào thế nào. Ngày hôm nay cho dù là thần tiên, cũng không bởi vì Tần Thanh là yêu mà có thứ suy nghĩ coi thường y. Nếu quả thực hắn và Tần Thanh là người tình ta nguyện, cho dù không còn là thần tiên nữa hắn cũng cam tâm tình nguyện. Nếu mình chỉ coi Tần Thanh là cuộn lông đường làm sủng vật, không đành lòng thấy y thương tâm thất vọng, liền tùy ý y làm bừa, chẳng phải là hại cả hai người sao.

Nguyên tưởng sau khi trở thành thần tiên, thất tình lục dục [1] đều đã đoạn tuyệt. Thanh tu hơn trăm năm, ai ngờ vẫn không đoạn lòng, ngày hôm nay vì một Tần Thanh, lại hỗn loạn tới mức này.

Lục Cận im lặng thở dài, đứng lên mặc y phục, bỏ lại cho Tần Thanh một câu: “Ta ra ngoài một lúc, người đừng đi theo”. Nói xong, liền đi thẳng ra khỏi động phủ.

Tần Thanh nằm trên giường, cũng không ngăn cản, tùy ý hắn ra ngoài.

Y biết Lục Cận hiện giờ tâm trạng hỗn loạn, cũng không vội vã ép hắn thuận theo ý mình. Dục tốc bất đạt, sẽ bức Lục Cận đuổi y đi cũng nên. Bày tỏ tha thiết như vậy, vô luận thế nào, cũng đủ khiến Lục Cận tâm tư rối bời.

Khóe môi khẽ nhếch, Tần Thanh biếng nhác đứng dậy, ngón tay thon dài như ngọc thông thả vuốt mái tóc dài thướt tha của mình.

Y là cái gì đạo hạnh, Lục Cận lại là cái gì đạo hạnh, sao có thể thoát khỏi bàn tay y. Nghĩ như vậy, trên mặt tiêu ý càng đậm, hơi nghiêng đầu, giữa không trung đột nhiên có mấy sợi lông hồ ly nhẹ nhàng rơi xuống bàn tay y, Tần Thanh đột ngột thay đổi sắc mặt, vội vã lao ra khỏi động phủ.

“Chủ thượng...” Cách động phủ không xa, có mấy con hồ ly rất mực cung kính.

Tần Thanh sắc mặt lạnh lùng: “Ai cho các người đến đây? Bị gã phát giác thì sao?” Ngừ khí hòa hoãn hơn: “Tới nơi khác rồi nói”

Dứt lời, mấy thân ảnh kia nhanh chóng tiêu thất. Tần Thanh con người tối sầm lại, cũng biến mất.

Chú thích:

[1] thất tình lục dục: Thất tình gồm bảy trạng thái tình cảm: hỉ nộ ái ố ai cụ dục (mừng giận yêu ghét buồn vui muốn). Lục dục gồm sáu loại dục vọng do: mắt tai mũi lưỡi da thịt và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những tình cảm và ham muốn của con người.

13. Chương 12

Ở một nơi thanh vắng, Tần Thanh hơi vắn lại mái tóc dài, nhú mày nói: “Mấy người các người không hảo hảo ở trong tộc, chạy tới đây làm gì? Xảy ra chuyện gì sao?”

Cầm đầu trong số mấy con hồ tinh nói: “Không. Chỉ là lo lắng chủ thượng một mình ở bên ngoài thời gian dài, tôi thấy không yên, cố ý tới nhìn xem”

Tần Thanh cười lạnh nói: “Tiện nhân Thúy cơ kia, mặc dù hãm hại ta nhưng chưa đến nỗi lấy mạng ta, điều dưỡng thêm một thời gian ta liền có thể bình phục hoàn toàn”. Dừng một chút, lại nói: “Mọi việc lớn nhỏ trong tộc tạm thời phiền các người xử lý, sau này không có chuyện gì thì đừng tới, nơi này vừa an toàn lại vừa thuận tiện cho ta điều dưỡng, ngộ nhờ bị gã phát giác thân phận của ta thì sao hả?”

“Nhưng”, hồ tinh kia chân chừ một lúc mới dám nói: “Thời hạn sắp tới rồi, tôi lo lắng chủ thượng ngài...”

“Có cái gì phải lo lắng?” Tần Thanh lạnh lùng liếc xéo bọn chúng.

“Ngộ nhờ thần thổ địa kia không chịu thay chủ thượng...”

“Đa sự”. Tần Thanh hừ lạnh một tiếng, “Chỉ bằng một tiểu thần tiên tu vi hơn trăm năm, có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta? Không nhọc người lo lắng, đã sớm đắc thủ rồi”

Mấy con hồ tinh trên mặt không che giấu được vẻ vui mừng, đồng loạt quỳ xuống: “Nếu vậy, chúc mừng chủ thượng!”

Tần Thanh mất kiên nhẫn xua tay: “Được rồi, các người nhanh đi đi”

Mấy con hồ tinh biết y sợ lộ hành tung, sau khi cung kính lạy hai lạy, chớp mắt đã tiêu thất. Mà Tần Thanh nét mặt lại không thực sự vui vẻ, đứng lặng hồi lâu, sau cùng con người thâm trầm, xoay người trở về.

Lại nói đến Lục Cận sau khi ra khỏi động phủ, tâm trạng rối bời, trong lúc còn chưa phát giác đã đi tới động phủ của Ân Chỉ Hoài. Đứng trước cửa động do dự một lúc lâu, thầm nghĩ việc này cũng không tiện bàn bạc với hắn, Ân Chỉ Hoài đã sớm nói, sợ Tần Thanh gây họa, họa đã đáp ngay lên người hắn rồi. Ngày hôm nay nghe những lời của y, tuy rằng chính mình cũng chưa biết giải quyết chuyện với Tần Thanh ra sao, nhưng ngộ nhờ Ân Chỉ Hoài biết được, hung hăng mắng mình một trận thì thôi đi, chỉ sợ lại chạy tới động phủ của mình trục xuất Tần Thanh, cũng có khả năng lắm.

Cùng hồ tinh dây dưa không rõ, vốn là phạm vào tiên gia tối kỵ. Ân Chỉ Hoài nhìn như tính tình ôn hòa dễ dãi, nhưng bên trong cũng tự hạn chế rất nghiêm ngặt, nhất định sẽ khuyên hắn sớm chặt đứt đoạn nghiệt duyên này, chớ để tu hành bị hủy.

Ngập ngừng, Lục Cận đã muốn xoay người ly khai. Chợt nghe bên trong truyền ra một trận âm ỹ

...

Ân Chỉ Hoài thở dài, đột nhiên nói: “Phải rồi, người đến tìm ta có chuyện gì?”

Lục Cận cả kinh, xua tay nói: “Đâu có chuyện gì, nhàn rồi tới chơi thôi”

Ân Chỉ Hoài cười nói: “Này thực hiếm thấy, tối qua mới mời ta uống rượu, hôm nay đã lại nhớ đến ta. Chẳng lẽ người còn giấu thứ rượu ngon nào khác trong động, muốn chia sẻ với ta...”

Lời còn chưa dứt, bỗng thay đổi sắc mặt: “Lục Cận, sao trên người người hồ vị nặng như vậy?”

Lục Cận lắp bắp nói: “Ồ, hồ vị? Động ta không bị cháy...” [1]

Ân Chỉ Hoài xả mở vạt áo hắn, lộ ra vùng cổ một mảnh xanh tím hỗn độn. Ân Chỉ Hoài nhìn thấy không khỏi sắc mặt đại biến: “Người, người đêm qua đã làm cái gì? Những vết tích này từ đâu mà có?”

Lục Cận mắt thấy không thể giấu hắn được nữa, cũng đành buông rũ mi mắt, thấp giọng nói: “Nhất thời rượu say làm vậy, cùng Tần Thanh...”

Ân Chỉ Hoài vẻ mặt ngạc nhiên: “Rượu say làm vậy? Lục Cận, lúc đó người say tới bất tỉnh, ta cũng không phải chưa từng nhìn thấy người say. Làm gì có chuyện say rồi làm ra chuyện hoang đường như thế, cùng Tần Thanh phạm phải điều tối kỵ?”

Lục Cận nguyên bản tâm phiền ý loạn, đưa tay đẩy Ân Chỉ Hoài ra: “Việc đã đến nước này, còn có gì để

nói? Người nếu như khuyên ta đuổi Tần Thanh đi, thì khỏi cần nói. Vốn không phải lỗi của y, y còn nói thích ta, muốn cùng ta trường tương tư thủ [2]. Ta... Ta giờ cũng không biết làm gì mới phải”

Lời hần nói, không có lấy một chữ đề cập đến chuyện mình là thần Tần Thanh là yêu, không nên gần nhau các loại. Tựa hồ chỉ là mờ mịt không rõ tình cảm của mình, bởi vậy mới phiền não.

Những lời Án Chỉ Hoài muốn nói cũng đành nuốt trở lại. Hần cũng hiểu tính tình Lục Cận, nếu thực sự tức giận, chỉ sợ đã đuổi Tần Thanh đi ngay rồi, chẳng cần chờ hần khuyên. Cũng chẳng phiền não tới mức đi kiếm hần. Khẽ thở dài, nói: “Những gì ta muốn khuyên người, có lẽ tự người cũng biết. Mà thôi, tạm thời người cứ ở lại chỗ ta, hiểu rõ cảm tình rồi tính sau”

Hồ tinh Tần Thanh kia, đạo hạnh gần nghìn năm, nhưng lại chịu ở bên cạnh Lục Cận, rốt cuộc là có ý đồ gì? Chẳng lẽ quả thực là thích Lục Cận sao? Hần mặc dù không rõ lắm, nhưng cũng không muốn suy nghĩ bừa bãi, vô cớ gây chuyện.

Lục Cận cũng không phải một đứa trẻ ngây ngô, lại rất nghiêm túc, sao lại không biết? Thôi cứ đợi hần hiểu rõ rồi nói sau.

Chú thích:

[1] Chữ hồ () Án Chỉ Hoài nói là hồ ly. Lục Cận nhầm thành chữ hồ () nghĩa là mùi cháy, mùi khét (hai từ này phát âm giống nhau)

[2] trường tương tư thủ: dịch nghĩa trường tương là thời gian dài, tư thủ là ở bên nhau, dựa vào nhau, bảo vệ lẫn nhau. Có thể hiểu cụm từ này ý chỉ ái tình mãi không đổi thay.

14. Chương 13

Tần Thanh trở về động phủ thấy Lục Cận vẫn chưa quay lại, liền tiện tay thu dọn một chút chiếc giường đá lộn xộn, ngồi ở mép giường, suy nghĩ khi Lục Cận trở về sẽ là thái độ gì. Nghĩ nếu Lục Cận nói thế này mình sẽ đối đáp thế nào, lại nói thế kia mình thì trả lời ra sao, đột nhiên nghe được tiếng kêu giận dữ trầm thấp. Y kinh ngạc ngoảnh đầu nhìn, hóa ra là chó con bị y đánh ngất, lieo xiêu lảo đảo, nhìn y cảm phần gằm gừ.

Tần Thanh không nhịn được cười, gác chân, chọc tức chó con nói: “Người không phục? Đáng tiếc a, bây giờ người đã mất hết pháp lực, nói cũng không thể nói, còn làm được gì?”

Chó con lao tới muốn cắn y, bị y dễ dàng dùng một chưởng hất bay. Lục Hắc này đối với Lục Cận một lòng một dạ trung thành chưa bao giờ thay đổi, tìm mọi cách để quay về bên người hần. May được Án Chỉ Hoài phong bệ pháp lực, đã không còn là một tai họa.

Bị y một chưởng đánh cho nằm sòng xoài trên mặt đất, Lục Hắc ư ử mấy tiếng, còn muốn đứng dậy. Nhưng bản lĩnh kém cỏi, một chưởng kia của Tần Thanh thoát nhìn không có lực đạo, nhưng đánh lên người nó lại quả thực không nhẹ, hiện giờ nó đã mất hết yêu lực, chỉ còn là một con chó nhỏ bình thường, một chưởng liền không dậy nổi, thực sự là không thể làm gì.

Oán hận phát ra tiếng sủa bé tí, Lục Hắc chỉ hận mình ngày hôm nay có miệng không thể nói, nửa phần bản lĩnh cũng không có, không đối phó được hồ ly tinh này.

Lục Cận là một thần tiên thành thật, lòng dạ lại mềm yếu, càng đấu không lại hồ ly thành tinh đã lâu này. Ngộ nhờ quả thực bị Tần Thanh hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, chẳng lẽ y chỉ có thể trơ mắt nhìn sao?

Tần Thanh lạnh lùng nhìn Lục Hắc nằm trên mặt đất giãy dụa chậm rãi đứng dậy, loạng choạng lết về phía động khẩu, nhíu mày, một cước dẫm lên đuôi nó: “Người muốn đi đâu?”

Lục Hắc gừ gừ sủa, nó muốn đi tìm Án Chỉ Hoài, xin giải bỏ phong ấn yêu lực cho nó.

Dường như nhìn thấu tâm tư của nó, Tần Thanh cười phá lên: “Người muốn đi tìm họ Yên kia giúp người? Hừ, tên sơn thần đáng ghét, thích xen vào chuyện người khác, trước còn xúi Lục Cận đuổi ta đi”. Nhắc Lục Hắc lên, ném về chỗ cũ, cười lạnh đắc ý, “Người đừng hòng đi đâu, ngoan ngoãn nằm đó đi”

Muốn giở trò ngay dưới mắt y? Còn không xem lại Tần đại gia y là đạo hạnh thể nào.

Thấy Lục Hắc nhe răng trợn mắt trừng mình muốn cháy cả lòng, Tần Thanh không cảm thấy buồn cười, còn cùng nó trừng mắt một phen, đột nhiên quay mặt đi, khinh thường nói: “Ta cũng không làm gì Lục Cận cả, không hút dương khí hắc, cũng không hút tinh nguyên. Bất quá là người tình ta nguyện hoan ái một hồi, người liền hận ta như thế?”

Lục Hắc tức tối sủa mấy tiếng, nói thật dễ nghe! Lục Cận đi rồi liền ngồi ở đấy cười đến là tà ác, còn dám nói không làm gì Lục Cận?

Tần Thanh liếc xéo nó, lưỡi biếng nằm xuống, một lúc lâu sau, lặng lẽ thở dài.

Lục Cận ở lại chỗ Án Chỉ Hoài, giúp hắn thu dọn lại động phủ rồi tinh rồi mù, ngồi trên ghế đá bắt đầu ngâm ngâm.

Án Chỉ Hoài trị thương cho A Man, dỗ con hầu tinh thôi khóc lóc, lại nhìn tiểu long quân chiếm lấy giường hắn lăn ra ngủ say sưa, khê thở dài, ngồi xuống bên cạnh Lục Cận.

Đưa tay rót chén trà cho hắn, Án Chỉ Hoài mở lời nói: “Người và Tần Thanh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Có thật không phải y dụ dỗ người trước?”

Lục Cận ôm chén trà trong tay, trầm mặc hồi lâu, mới chậm chạp lắc đầu: “Là ta rượu say làm vậy, nhầm tưởng y là tình nhân khi còn tại nhân thế. Y vốn là hồ tinh, đâu biết thế nào là lễ nghĩa liêm sỉ, nước đầy thuyền trôi liền cùng ta làm ra chuyện đó. Ai, sai không phải tại y, ta có thể nào toàn bộ đổ lên người y”

Án Chỉ Hoài muốn nói lại thôi, thầm nghĩ Lục Cận nếu đã nói như vậy, chắc là quả thực thế. Chỉ có điều hấn kết giao với Lục Cận đã hơn trăm năm, biết rõ Lục Cận luôn thận trọng tự hạn chế, sao có thể say rượu rồi thất thố tới vậy?

Sau một hồi cân nhắc ngôn từ, Án Chỉ Hoài ôn hòa nói: “Nếu người chỉ là nhất thời vô tâm, quay đầu vẫn còn kịp. Đoạn tuyệt dây dưa với Tần Thanh, từ nay về sau chuyên tâm tu hành, cũng không trở ngại gì”

Lục Cận không giống với thần tiên thượng giới, từ phạm nhân vào thẳng địa phủ, sau đó thành thần. Tục cốt chưa thoát, thất tình lục dục vẫn còn, chẳng may vướng vào chuyện trăng gió, chỉ cần không hãm trong bùn quá sâu, không tái phạm, cũng không đến nỗi phạm phải sai lầm quá lớn. Chỉ có điều không biết Lục Cận bây giờ trong lòng nghĩ gì, nhìn hấn bộ dạng thế này, tựa hồ là không bỏ được Tần Thanh.

“Ta với y làm bạn đã một thời gian dài như thế, tuy rằng trước đây chưa từng động ý niệm, nhưng dù sao cũng là có cảm tình”. Lục Cận thở dài sườn sượt, “Bây giờ bảo ta đuổi y đi, thực sự là... không đành lòng”

Dừng một chút, cúi đầu nói: “Huống chi y nói... nói thích ta, không muốn rời bỏ ta, muốn cùng ta bầu bạn một đời. Ta, ta bây giờ cũng không biết trong lòng mình đến tột cùng là thứ tình cảm gì nữa, không biết có nên đồng ý với y hay không”

Từ ngày làm thần thổ địa hơn trăm năm nay, tịch mịch thanh nhàn, sau này may mắn có Tần Thanh làm bạn mới cảm nhận được những tháng ngày vui vẻ. Bất tri bất giác, tất cả tâm tư hấn đều đã đặt trên người Tần Thanh mất rồi, chỉ sợ y phải chịu một chút xiú ỷ khuất. Khi Tần Thanh giận dỗi bỏ đi, cho dù trên mặt không biểu lộ bất cứ điều gì, nhưng trên thực tế lại lo lắng tới đứng ngồi không yên. Mà sau khi tìm được Tần Thanh, liền không cách nào che giấu được tâm tình vui mừng, đổ dành y bằng lòng để hấn ôm về động phủ, chẳng lẽ... thực sự là thích y?

Nhớ lại năm đó với Uyển Ngọc cô nương, cũng chưa từng thương nhớ da diết, muộn phiền bất an đến như vậy.

Án Chỉ Hoài nghe được những lời này của hấn, liền hiểu tâm tư hấn vô cùng rối loạn. Muốn tiếp tục khuyên nhủ, trong đầu bất chợt hiện lên một thân ảnh, cũng là hấn năm đấy nhất thời đa sự, nhặt đường bên người. Sau khi nuôi lớn, liền nhiễu loạn tâm trí hấn, toàn tâm toàn ý chấp nhất với hấn, nửa là dây dưa nửa là cưỡng ép, cùng hấn ước hẹn một đời bên nhau.

Năm đó biệt ly, khoát tay cười nói, hẹn ngày sau gặp lại. Ai hay trải mấy trăm năm, lại gặp nhau ở hỉ yến của y. Thề ước năm xưa đã chỉ còn là một lời bông đùa, mà hấn cũng chỉ biết mỉm cười uống cạn chén rượu đây, từ nay về sau quên đi dung nhan cổ nhân.

Nhìn thấy Lục Cận ngày hôm nay, giống như hấn năm đó, đoạn không được, mà nín không an. Hấn biết

rõ loại tư vị đó, mấy lời sáo rỗng quả thực không sao nói ra được.

Nếu có thể đơn giản vung tay chặt đứt, xem như chưa từng quen biết, chưa từng bên nhau, trên đời này cõi hồng trần phù du sao lại có lăm hai chữ ái tình không thể chia cắt đến vậy. Người cũng thế, yêu cũng vậy, tiên cũng không khác, sợ nhất là tâm loạn.

Hơn nghìn năm tu hành, còn giấy giũa không thoát. Lục Cận bất quá là một tiểu thần làm thổ địa hơn trăm năm, đoạn thế nào, buông thế nào?

Chỉ có điều muốn hấn khuyên Lục Cận thuận theo tâm ý Tần Thanh, cùng y trường tương tư thủ, hấn cũng không làm được. Dù sao tiên yêu con đường cách biệt, khó tránh ngày sau gặp họa, mà Tần Thanh lại là hồ tinh, cũng chỉ sợ gây họa tổn thương nhân tâm, tạo ra không biết bao nhiêu mối nghiệt duyên. Hồ tộc trời sinh phong lưu phóng đảng, ngày trước khác ngày hôm nay khác, bây giờ đối với Lục Cận là chân tình thâm luyện, ai hay ngày sau lại đổi thay thế nào.

Nếu như hồ tinh này là tình kiếp của Lục Cận, hấn lo lắng không biết Lục Cận có trải qua được không.

Khuyên không được, mà không khuyên cũng không được, Án Chỉ Hoài cũng chỉ có thể thở dài, yên lặng quan sát xoay vần.

15. Chương 14

Lục Cận ngồi ở động phủ Án Chỉ Hoài hơn nửa ngày, liền muốn đứng lên cáo từ ly khai. Lại bị Án Chỉ Hoài kéo lại, nói: “Người vừa đến đã đi, ở lại mấy ngày hẵng. Bây giờ trở về nhìn thấy Tần Thanh, người sẽ ứng đối thế nào?”

Lục Cận nhú mày nói: “Người ở đây còn có một tiểu long quân, thêm ta nữa, chỗ ngủ cũng chẳng có. Huống hồ ta cũng không định vội vã trở về ngay, chỉ bằng tối nhân gian một chuyến, biết đâu lại sáng tỏ điều gì “

Hấn tuy đã có chút sáng tỏ tâm ý bản thân, nhưng trong lòng vẫn không hết bất an lo sợ. Nếu thực sự đáp ứng Tần Thanh, cùng y bên nhau, sau này không biết liệu có hối hận không. Huống hồ hấn cùng với Tần Thanh, là tiên yêu con đường cách biệt, nếu mình đã hạ quyết tâm, sẽ chuẩn bị thật tốt tinh thần sau này ngay cả thần thổ địa cũng không được làm — dù sao cũng là phạm phải thanh quy giới luật tối kỵ của tiên gia, một khi sự tình bị phát giác, dù có lột bỏ tiên tịch của hấn cũng không quá đáng.

Đánh trở về địa phủ cũng không sao, chỉ là rơi vào luân hồi, mọi sự kiếp trước đều hóa thành mây khói, như vậy chẳng phải cô phụ Tần Thanh sao.

...

Một mặt nghĩ, một mặt cười, đáp gió mà đi, đáp hạ sau núi, hóa thành hình dáng thường nhân, tiến nhập nhân gian.

Hắn lại không biết, lúc này Tần Thanh ở trong động phủ của hắn, chịu đựng chờ đợi mãi không thấy hắn về, một bụng toàn là câu giận, nghiêng răng ken két, đi tìm Lục Hắc trút giận.

“Lục Cận đáng chết, nói là ra ngoài một lúc, sao không thấy về!” Tần Thanh dẫm lên bụng Lục Hắc, Lục Hắc đau tới kêu thành tiếng, há mồm gặm chân Tần Thanh.

Một hồ một cầu lao vào đánh nhau, khiến cho tất cả bên trong động đều rối tung.

Tần Thanh đang bắt nạt Lục Hắc bắt nạt tới vui say, đột nhiên nghe được từ động khẩu truyền đến một tiếng cười lạnh: “Không ngờ đường đường huyền hồ chủ, ngày hôm nay lại lưu lạc đến nông nổi đánh lộn với một con chó hoang a. Ta nói ngươi trốn tới nơi nào, tìm khắp nơi không thấy, hóa ra là ở chỗ này”

Tần Thanh trên mặt đột nhiên đổi sắc, Lục Hắc cũng dựng đứng hai tai, nghi hoặc quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một bóng người ngược chiều sáng, không thấy rõ khuôn mặt, không nhanh không chậm từng bước từng bước tiến vào động phủ.

16. Chương 15

Tần Thanh hơi sững người, lập tức xách cổ Lục Hắc ném ra đằng sau, xoay người hướng mặt về phía vị khách không mời mà tới đang bước vào động, lộ ra vẻ tươi cười biếng nhác: “Khách hiếm có a, ngươi không ở trong tộc hao tổn tâm tư đồ dành đám trưởng lão, ngược lại còn hạ mình chạy tới nơi hoang sơn dã lĩnh này tìm ta. Chỉ có điều nơi đây quá mức sơ sài, chi bằng đổi nơi khác nói chuyện?”

Người tới ngọc quan hoa phục [1], bên môi vương ý cười, so với Tần Thanh lại là một loại phong tình khác. Chỉ là trong mắt lóe lên ánh sáng ác ý, cười hì hì nói: “Ta lại cảm thấy nơi đây rất tuyệt, không ai làm phiền, tiện cho ngươi và ta ôn chuyện. Thương thế của ngươi đã khỏi chưa? Ai nha, tư vị bị sủng cơ yêu thích nhất khoét một lỗ trên người, hẳn là rất tiêu hồn đi?”

Tần Thanh biến sắc, nén giận, chỉ cười lạnh một tiếng: “Thế nào, cho dù ta biến mất, ngươi vẫn không chiếm được chức vụ tộc trưởng sao? Tần Thức, trước ngươi tư thông với Thúy cơ, sau lại xúi bẩy ả ám toán ta, mưu kế tính toán thật cẩn thận, quả là vất vả. Đáng tiếc là tạp chủng chính là tạp chủng, bản lĩnh của ngươi có lớn hơn nữa, trưởng lão lớn nhỏ trong tộc cũng vẫn không thừa nhận ngươi, có tu luyện thêm mấy trăm năm nữa, cũng không thể làm huyền hồ chủ”

Tần Thức ha ha cười lớn, sắc mặt đột nhiên trở nên hung hiểm ác độc: “Chuyện này khó gì! Ta giết ngươi, rồi lột da ngươi, khoác lên người ta, còn không phải đường đường chính chính trở thành huyền hồ chủ sao?”

Tần Thanh nghe vậy không khỏi giận tím mặt, cười lạnh nói: “Chỉ bằng vào người, có bản lĩnh này sao?”

Tần Thúc cười nhạo, khinh thường nói: “Nếu đổi lại là trước đây, ta đối với người còn có vài phần kiêng dè. Nhưng người đã bị Thúy cơ đả thương tâm mạch, lại trúng một chưởng của ta, nguyên khí đại thương, nếu không phải vậy thì đâu đến nỗi phải trốn tới nơi chim cũng không thèm thả này? Cũng may nhờ mấy tên thuộc hạ không có óc của người, còn tưởng ta không phát giác, lén lén lút lút tới nhìn người, không phải vậy ta cũng chưa thể tìm được chỗ ẩn náu của người”

Tần Thanh trên mặt không có bất cứ biểu tình gì, chỉ âm thầm tập trung đề phòng. Tần Thúc và y là anh em cùng cha khác mẹ, bởi vì mẹ gã là tạp mao hồ ly, huyết thống không thuần khiết, địa vị trong tộc luôn ở dưới y. Tần Thúc lòng đầy dã tâm, đã sớm muốn thay thế Tần Thanh trở thành huyền hồ chủ, chỉ khổ nỗi chưa có cơ hội ra tay. Sau đó trăm phương nghìn kế dụ dỗ sủng cơ của Tần Thanh, cả hai thông đồng thừa dịp Tần Thanh không phòng bị, sẽ lấy mạng y. Đêm đó lúc Tần Thanh và Thúy cơ hoan ái, bất thành linh bị ả một trảo đâm thủng ngực, suýt nữa chặt đứt tâm mạch. Tần Thanh nổi giận ngay tại chỗ một chưởng đánh chết ả, ai ngờ Tần Thúc từ trong bóng tối bất ngờ nhảy ra, đánh lên y một chưởng, Tần Thanh thiếu chút nữa mất mạng dưới tay gã, may nhờ đám thuộc hạ trung thành liều mạng cản lại Tần Thúc, Tần Thanh mới gắng gượng chạy thoát, nhưng nguyên khí đại thương, ngay cả hình người cũng không duy trì nổi, sa sút đến nỗi bị mấy con dã cẩu đuổi cắn nhục nhã, may mà Lục Cận cứu về.

Yêu tộc, từ trước đến nay luôn là cá lớn nuốt cá nhỏ, kẻ mạnh làm vua, sẽ không vì Tần Thúc dùng thủ đoạn không quang minh chính đại đánh lên Tần Thanh mà xử trí gã. Nếu gã đủ bản lĩnh, phục chúng, theo lẽ có thể leo lên chức vị tộc trưởng. Chỉ vì huyết thống của gã không thuần khiết, lại thiên về giống mẹ gã là một tạp mao hồ ly, trưởng lão trong tộc không chấp nhận gã làm huyền hồ chủ. Điều này làm Tần Thúc tức giận răng nghiến lợi, quyết tâm phải tìm được Tần Thanh, lột da y, khoác lên người mình.

Tần Thanh cũng biết, Tần Thúc nếu lấy được da y khoác lên người gã, tự nhiên sẽ biến thành hình dạng y, lừa trên dưới trong tộc, thay thế vị trí của y trở thành huyền hồ chủ. Mặc dù y đã điều dưỡng lâu như vậy nhưng nguyên khí vẫn chưa phục hồi hoàn toàn, lúc này đối đầu với Tần Thúc thực sự không hay ho gì. Lại bị gã tìm được, nếu đánh nhau bên trong động phủ, trùng hợp đúng lúc Lục Cận trở về nhìn thấy được thì hỏng bét. Tần Thanh con người tối đi, muốn dẫn dụ Tần Thúc rời khỏi động, ai ngờ thân thể vừa động, đã bị Tần Thúc chặn lại ở động khẩu, cười lạnh “Còn muốn trốn?” lập tức lao tới.

Lại nói tới Lục Cận sau khi xuống núi, hóa thành hình dáng thường nhân vào thành, cũng không có phương hướng gì, chỉ tùy hứng mà tản bộ trên đường. Trong lòng vẫn vô cùng hỗn loạn đắn đo, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì, hoàn toàn giống một bách tính bình thường. Đầu đường có đứa trẻ khóc nháo đòi ăn kẹo hồ lô [2], người mẹ nói không được, người cha lại bỏ ra mấy xu tiền, mỉm cười bảo nó tùy thích chọn. Lục Cận nghe thấy phụ nhân kia oán trách trượng phu quá mức cứng chiều, nam tử ha ha cười, nói chỉ là một xâu kẹo hồ lô, đáng bao tiền đâu. Một nhà ba người lướt ngang qua Lục Cận, bóng người xa dần, chỉ còn tiếng cười trong trẻo của đứa trẻ, cứ quanh quẩn bên tai Lục Cận.

Một nhà bách tính bình thường, chỉ cầu phụ phụ hòa thuận, vui vẻ đầm ấm.

Lục Cận chợt thấy hoảng hốt, quay đầu, lại bắt gặp bên đường một người bán bánh nướng, gánh hàng nhỏ, y đang cẩn thận đếm những đồng tiền xu, cạnh y là một phụ nhân ăn mặc giản dị giống y, đang dịu dàng lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán y, hai người nhìn nhau cùng cười, lại là một khung cảnh vui vẻ đầm ấm khác.

Nguyên lai bầu bạn bên nhau, là một chuyện hạnh phúc như thế.

Lục Cận khi còn làm người, làm sao không muốn lấy một người con gái hiền lành, hưởng thụ hạnh phúc thiên luân [3]. Mỗi ngày từ nhà môn trở về lại đối diện với căn phòng trống trải, hâm mộ cậu tú tài nhà bên lấy được một người vợ dịu dàng, nghĩ chờ mình tích góp đủ tiền liền chuộc thân cho Uyển Ngọc, có một nương tử ôn nhu săn sóc làm bạn bên người, dù là cuộc sống bần hàn, cũng không nề hà.

Sau khi làm thần tiên, tưởng rằng những ý niệm này đã phai nhòa, không bao giờ còn nghĩ tới nữa. Nhưng ai biết lại có một Tần Thanh tới xáo trộn tâm tư, một chữ tình này, khi còn chưa phát giác đã chiếm cứ trái tim.

Chỉ là... Bước chân này nếu đã dấn, liền khó có thể thu hồi, hơn trăm năm tu hành, tiên tịch không dễ gì có được, nếu vì động tư tình với Tần Thanh, ngày sau bị tước tiên tịch, đánh về địa phủ... Đáng giá không?

Lục Cận nhắm mắt thở dài, quay người đi về phía cổng thành.

Đi một vòng, chẳng sáng tỏ hơn, trái lại nổi lòng càng thêm bất an, chi bằng trở về gặp Tần Thanh lại suy tính tiếp.

Lục Cận trở về Tê Long sơn, đi đến phía ngoài động phủ, chợt nghe từ bên trong truyền ra tiếng đánh nhau. Không khỏi giật mình, thầm nghĩ Tần Thanh này không nhẽ thừa dịp hấn ra ngoài bắt nạt chó con? Vội vội vàng vàng chạy vào, đã thấy hai con hồ ly đang cắn xé nhau, một con hồng mao hồ ly đương nhiên là Tần Thanh, một con tạp mao hồ ly khác không biết là từ đâu nhảy ra.

Chó con kia dường như muốn giúp Tần Thanh, không ngừng lao vào cắn tạp mao hồ ly.

Nguyên là sau khi Tần Thanh bị Tần Thúc vây trong động, hai bên lập tức xông vào đánh nhau. Dựa vào đạo hạnh cả hai sẽ không đến mức rơi vào tình cảnh chật vật như hiện tại, nhưng bởi vì đạo hạnh cả hai tương đương, toàn bộ yêu pháp dồn vào để chế trụ đối phương, không dùng được thuật pháp liền sử dụng quyền cước, đấm đấm đá đá một hồi biến về nguyên hình, dùng hình dáng bản thể mà cắn người chết ta sống.

Lục Cận vừa thấy Tần Thanh bị hồ ly khác ức hiếp, cực kỳ giận dữ, không nói hai lời vọt tới, xách tạp mao hồ ly kia lên, hung hăng ném qua một bên: “Người là súc sinh từ đâu tới, dám ở trong động phủ của ta làm càn!”

Tần Thúc bất ngờ bị ném ngã chống bốn vó lên trời, “bùm” một tiếng hóa thành hình người, một thân nhếch nhác, trợn mắt trừng Lục Cận. Đang muốn mở miệng mắng to, đã thấy Lục Cận trong tay cầm trường kiếm, đôi mắt lửa giận tỏa tứ phía, không khỏi nuốt những lời định nói trở vào.

Gã tưởng rằng sau khi Tần Thanh bị thương, nguyên khí đại thương, tất không phải đối thủ của mình. Ai dè thực thụ đối đầu, mình cũng không chiếm được thế thượng phong. Bây giờ lại nhảy ra một vị thần tiên, mặc dù thoát nhìn cũng không có bao nhiêu đạo hạnh nhưng dù sao cũng là tiên gia, nếu mình cứ tiếp tục ham chiến, chỉ sợ cũng không khỏi nếm vị đắng. Lập tức hừ lạnh một tiếng, bỏ lại một câu cho Tần Thanh:

“Hôm nay tạm tha cho người” rồi chớp mắt đã biến mất.

Lục Cận thấy Tần Thanh nằm trên đất, toàn thân hồng mao chỗ nào cũng bết máu, trong lòng đau xót, vội cúi xuống ôm lấy nó, gấp gáp kiểm tra những chỗ bị thương. Tần Thanh thở hổn hển giấy dựa, quay đầu đi buồn bực hờn dỗi nói: “Không phải người đi luôn rồi sao?”

Lục Cận thở dài: “May mà ta trở về đúng lúc. Người sao lại rước về một con tạp mao hồ ly tinh, ai, ta không ở trong động, người liền sống cũng không yên”. Oán trách hai câu, rốt cuộc vẫn cứ là đau lòng, vội đi lấy được cao chữa thương.

Tần Thanh bị thương nguyên khí, cũng không dư thừa khí lực nói chuyện, liền nhắm mắt, tùy ý Lục Cận cẩn thận ôm nó, ngón tay dính được cao lạnh lẽo nhẹ nhàng chà xát trị thương cho nó.

Chú thích:

[1] ngọc quan hoa phục: ý chỉ ăn mặc xa hoa.

[2] kẹo hồ lô: là một món ăn truyền thống của Trung Hoa, xâu các loại quả vào một thanh tre rồi nhúng vào nước đường mạch nha, nước đường gặp gió sẽ nhanh chóng khô cứng lại. Kẹo hồ lô vừa có vị chua vừa có vị ngọt.

[3] thiên luân: quan hệ cha con anh em.

17. Chương 16

Tần Thanh nghỉ ngơi một lúc, tinh thần khá hơn một chút, liền tránh khỏi tay Lục Cận, nhảy xuống đất hóa thành hình người. Lục Cận đối với hình dáng cuộn lông của Tần Thanh không cảm thấy gì, nhưng vừa thấy y hóa thành hình người, phong lưu vô song, mị hoặc chúng sinh, không tự chủ được lại nhớ tới chuyện đêm đó, lập tức mặt nóng bừng. Vội dời đường nhìn, đi tới chỗ chó con, ôm nó vào lòng, cúi đầu xem vết thương trên người nó, lấy việc đó tránh đi ánh nhìn Tần Thanh cứ quẩn quanh trên người hắn.

Chó con nằm trong lòng hắn cọ cọ, dường như thấy ủy khuất, ư ử mấy tiếng nho nhỏ.

Lục Cận thấy lông trên người chó con rồi bởi dính không ít máu, cũng không khỏi đau nó, nhìn Tần Thanh oán trách nói: “Người xem người, vô duyên vô cớ trêu chọc con tạp mao hồ ly ấy tới cửa, liền lụy nó cũng bị khi dễ”. Cẩn thận kiểm tra một phen, may không quá nhiều thương tích, cũng vội bôi được cho nó.

Tần Thanh hừ một tiếng: “Tự nó muốn xông vào góp vui, ta vốn đã đuổi nó đi”

Khi Tần Thúc tìm tới cửa, y liền ném Lục Hắc ra phía sau, ai biết chó con này càng muốn xông tới, vừa không giúp được gì, lại còn tự rước lấy thảm hại.

Y thêm vào lấy phần tình cảm đó.

Lục Hắc oán hận trừng mắt nhìn Tần Thanh, ai bảo nó muốn giúp hồ ly tinh này, chẳng qua vì muốn thay Lục Cận trông coi động phủ, có yêu tinh khác tìm tới cửa gây sự, đương nhiên muốn đuổi đi. Nếu hai hồ ly tinh này đánh nhau ở ngoài, cho dù cắn xé tới trời long đất lở, nó ngay cả nhìn cũng sẽ không thèm nhìn lấy một cái.

Lục Cận trái lại cảm thấy rất vui vẻ, xoa đầu chó con: “Nó thực thông hiểu tính người, biết phải giúp người. Nếu nó nhát gan chỉ sợ đã sớm bị dọa cho chạy mất”. Lại quay đầu hỏi Tần Thanh, “Nhưng tạp mao hồ ly kia rốt cuộc lai lịch thế nào, người biết không?”

Tần Thanh hàm hồ: “Dã hồ tinh chẳng biết từ nơi nào đến, bổn đại gia sao biết được?”

Lục Cận có chút nghi ngờ: “Động phủ này của ta, yêu tinh bình thường sẽ không dám đi vào. Dã hồ tinh kia sao to gan như vậy?”

Chó con ngậm đầu ngón tay Lục Cận, ư ử kêu, nội tâm cảm phần nói, tạp mao hồ ly kia là cừu gia của hồng mao hồ ly này, bản lĩnh không tầm thường, chỉ sợ sau này còn có thể tìm đến cửa. Người sớm đuổi con hồ tinh gây họa này đi mới phải a!

Chỉ là nó có miệng không thể nói, sửa loạn một hồi, Lục Cận nghe cũng không hiểu. Nghĩ nó làm nũng lấy lòng, liền vuốt lông vỗ về nó. Tần Thanh thấy cảnh ấy, đoạt lấy chó con trong tay hắn, nói: “Bổn đại gia mặc dù không cần nó giúp, nhưng cũng nhận hảo ý của nó. Đưa được cao cho ta, ta bồi cho nó”

Nhận được cao từ tay Lục Cận, trên người chó con lung tung bồi loạn mấy phết, cũng không quan tâm nặng nhẹ, đột nhiên ngón tay bị ngoạm, Lục Hắc tức giận trừng y, giãy dụa từ trong tay y nhảy xuống đất, lại như cũ chạy tới trước Lục Cận, dụi chân hắn.

Tần Thanh giận dữ: “Ta hảo tâm trị thương cho người, người còn dám cắn ta?”

Lục Hắc nhe răng trợn mắt sửa hai tiếng, bắm dính lấy chân Lục Cận một bước cũng không rời, làm như đề phòng y tới gần.

Tần Thanh càng thêm tức giận, thầm nghĩ chó con người còn muốn cùng ta cướp người, cũng không nghĩ xem mình có mấy phần bản lĩnh! Muốn đánh nó hai cái trút giận, Lục Cận vội bế chó con lên, bảo hộ trong lòng, tránh sang một bên, bất đắc dĩ nói: “Người là tiểu hài tử sao? Nó chỉ là con vật, đó là không cần thận cần người, cũng là vô tâm, người còn so đo với nó? Không được ức hiếp nó!”

Chó con nhỏ giọng kêu một tiếng bi ai, ở trong lòng Lục Cận cuộn tròn, ai oán vô hạn vùi đầu. Con vật...

Nó trong mắt Lục Cận bây giờ bất quá là một con vật, đối với nó tốt thế nào cũng vẫn chỉ coi nó là một con chó nhỏ bình thường, đồ mấy câu rồi thôi. Có chỗ nào so được với Tần Thanh, trong mắt Lục Cận được coi là người.

Mà khi xưa, Lục Cận cũng coi nó như người, sủng ái cưng chiều, vô cùng ôn nhu.

Con người đen thẳm không khỏi hơi ươn ướt, chó con nép sát vào ***g ngực Lục Cận, chậm chậm cò cọ, sau lại ngẩng đầu, vươn đầu lưỡi, cắn cắn thận thận liếm mặt hắn.

Tần Thanh lạnh nhạt nhìn, làm sao không hiểu tâm tư Lục Hắc này. Mặc dù bức tức miêu yêu này đúng là âm hồn bất tán năm lần bảy lượt cứ quẩn lấy Lục Cận, nhưng cũng biết nó đối với Lục Cận hết lòng trung thành, hơn nữa hình dáng như bây giờ còn có thể tạo thành thứ uy hiếp gì đối với mình. Huống hồ ngày hôm nay nó quả thực về phe mình, cần Tần Thức kia mấy phát, Tần Thanh liền rộng rãi quyết định không tính toán với nó.

Chỉ có điều chó con này cứ nép vào lòng Lục Cận không chịu xuống, còn liếm tới liếm lui, thực sự là vô cùng chướng mắt. Tần Thanh nhịn lại nhịn, rốt cuộc nhịn không nổi, “bùm” một tiếng hóa thành hình dạng hồng mao đại hồ ly, chen vào lòng Lục Cận đẩy chó con xuống, nằm trong vòng tay Lục Cận.

Chiếc đuôi lông xù xì phe phẩy, đặc ý dào dạt nhìn Lục Hắc.

Lục Hắc đang thương cảm, thoáng cái bị Tần Thanh chen vào lòng Lục Cận đẩy ngã, không kịp đề phòng đã rơi xuống đất, ngay tại chỗ xù lông, lao lên cắn xé Tần Thanh ngã xuống. Lục Cận vốn còn đang vui mừng một hồ một cẩu hai bên hòa thuận, còn biết cùng nhau đánh kẻ địch từ ngoài tới, bây giờ lại thấy hai con lao vào cắn nhau, đau đầu vạn phần, cũng đành ngồi xuống ngăn cản.

Cuối cùng vẫn là Lục Cận ôm lấy chó con, bế về ổ của nó, vỗ về dỗ dành nó ngủ, lúc này mới đứng lên quay người lại.

Ánh mắt giao nhau, là Tần Thanh đã biến trở lại hình người, ngồi ở mép giường, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn.

Lục Cận lập tức lại mặt đỏ tai hồng, cơ thể giống như bị chế trụ, bước cũng không nổi. Tần Thanh liền đứng lên, đi về phía hắn, thân thể vừa động, Lục Cận không tự chủ lui về sau một bước.

Tần Thanh sắc mặt lập tức trầm xuống, đi tới mấy bước, dùng sức kéo Lục Cận tới bên giường.

“Người rất không tình nguyện nhìn thấy ta sao?” Đây một miệng oán khí dày đặc, khi đi chỉ nói ra ngoài một chút, vừa đi là đi hơn nửa ngày, cũng không biết lang thang tới đâu. Chạng vạng mới quay trở về, lúc chữa thương cho y thì rõ ràng yêu thương lắm, biến trở lại thành hình người trưởng thành thì ngay cả nhìn thẳng một cái cũng không chịu nhìn, y phải ở hình dạng cuộn lông thì mới chịu đối xử ôn nhu? Y lại không thể cả đời làm một cuộn lông!

Y muốn cùng Lục Cận là người tình ta nguyện, lưỡng tương hoan ái, một cái cuộn lông làm được vậy sao? Đáng ghét, Tần Thanh y dung mạo như vậy, phong tình như vậy, năm đó phóng đảng khắp nhân gian, phạm nhân có người nào không bị y mê hoặc tới thần hồn điên đảo? Sao lại gặp gỡ một thần tiên đầu gối bất giải phong tình thế này!

Lục Cận thấy sắc mặt Tần Thanh không tốt, nội tâm khê xao động, sợ y hiểu lầm, vội nói: “Không phải không muốn nhìn thấy người... Chỉ là, ai, hôm nay lòng ta có chút rối loạn, không biết phải đối diện với người thế nào mới tốt”

Tần Thanh nghe thấy trong lòng không khỏi vui sướng, biết nội tâm rối loạn, nghĩa là đã động tâm. Chỉ là Lục Cận từ trước đến nay tính tình thận trọng, sợ là còn đang lo lắng nếu thực sự đáp ứng y, ngày sau sẽ có hiểm họa gì.

Sắc mặt khá hơn, thanh âm liền mềm mỏng trở lại, Tần Thanh mỉm cười nắm lấy tay Lục Cận: “Ta thích người từ lâu rồi, sợ người giận ta, nhịn bao lâu mới dám thổ lộ. Người yên tâm, ta nhất định sẽ không hại người, chỉ mong cùng người bên nhau một đời mà thôi”

Lục Cận thở dài nói: “Người cũng biết rõ, lấy thân phận hai chúng ta, nếu ta đồng ý với người, chỉ sợ ngày sau người ta đều có kiếp nạn”

Tần Thanh cười một tiếng, vươn tay ôm mặt Lục Cận quay lại đối diện với mình, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn: “Sợ cái gì, người bất quá là một thần thổ địa nho nhỏ, trời cao hoàng đế xa, đại tiên thượng giới nào nhân rồi đi quản người. Người ta lại không tới nhân gian tác loạn, chỉ ở bên nhau trong động phủ này, có thể có kiếp nạn gì?”

Lục Cận muốn quay mặt đi, lại bị Tần Thanh ôm chặt lấy, càng hôn càng sâu, dần dần khí tức cũng trở nên hỗn loạn. Mắt thấy đôi tay kia lại muốn thăm dò tiến vào trong y phục, Lục Cận vội tránh đi, thấp giọng nói: “Người... đừng...”

Tần Thanh hơi thở đã có phần gấp gáp, nhưng cũng thành thật buông tay, chỉ cười ghé vào bên tai hắn nhỏ giọng nói: “Được, ta không bức người. Trước cứ chậm rãi một chút cũng được, chúng ta còn nhiều thời gian”

Kéo hắn nằm xuống giường, vui sướng râm ran ôm ngủ.

Bên trong động chó con kia hàng lông mi hơi run run, rớt xuống hai giọt nước mắt, vùi đầu thật sâu vào giữa hai chân.

18. Chương 17

Nguồn trống chương mời các bạn xem chương tiếp theo

19. Chương 18

Án Chỉ Hoài rời long quân thủy phủ, vội vàng trở về Tê Long sơn. Càng tới gần, càng cảm nhận rõ một cỗ yêu khí mãnh liệt bảo phủ khắp đỉnh Tê Long sơn.

Ngày thường sống trong Tê Long sơn đều chỉ là một vài yêu tinh tầm thường, yêu khí tràn ngập tàn bạo như vậy là lần đầu tiên gặp phải. Trong lòng lo lắng, thôi động pháp lực gia tăng tốc độ đáp gió mà đi, rất nhanh đã tìm tới ngọn nguồn.

Mắt thấy nơi tỏa ra cỗ yêu khí kia, Án Chỉ Hoài giật mình kinh hãi, giữa yêu khí này còn lẫn quất một cỗ khí trong lành, rõ ràng là tiên khí tỏa ra từ trên người Lục Cận. Vội đáp xuống, chạy về phía đó, đã thấy nơi đất hoang trống trải trên đỉnh núi, Lục Cận đang đứng đối diện với một nam tử ngọc quan hoa phục.

Án Chỉ Hoài nhượng mảy, thầm nghĩ nam tử này rõ ràng là hồ tinh yêu lực cực cao, sao lại đối đầu với Lục Cận? Lo sợ Lục Cận bị tổn hại, đang định hiện thân, lại nghe nam tử kia cười lạnh một tiếng: “Người xuân thần tiên, ta hảo ý tới nhắc nhở người, đừng giữ Tần Thanh kia lại. Vậy mà người lại không tin — đúng là chó cắn Lã Động Tân[1], không biết ai là người tốt!”

Lục Cận sắc mặt trắng bệch, nhưng thanh âm đầy lạnh lùng: “Người dẫn ta đến tận đây, chính là để nói mấy lời nhảm chán vừa rồi sao? Giữa Tần Thanh và ta thế nào, lòng ta tự rõ, không đến phiên người lảm lời”

Nam tử kia cười nhạo một tiếng: “Đúng là xuân, ta đã nói rõ mọi chuyện vậy mà người còn bảo hộ cho y. Người thật sự cho rằng y động tâm với người? Với dung mạo của người, hồ yêu tầm thường trong tộc chúng ta cũng thấy chướng mắt, huống chi là y đường đường huyền hồ chủ, sẽ chung tình với người chắc?”

Lục Cận bất vi sở động, chỉ lạnh lùng nói: “Thế thì liên quan gì tới người?”

Yêu hồ kia đương nhiên là Tần Thúc, ngày ấy gã đánh nhau với Tần Thanh một trận, chạy khỏi động liền suốt ngày loanh quanh ở Tê Long sơn, che giấu yêu khí, tùy thời tìm kiếm cơ hội hạ thủ Tần Thanh. Ngày hôm nay vừa đúng lúc tới gần miếu thổ địa thì đụng phải Lục Cận. Tần Thúc nhận ra hắc, thầm nghĩ thần thổ địa này dung mạo nhìn qua không xuất chúng lại không gợi hứng thú, sao có thể vừa mắt Tần Thanh nổi. Nghĩ lại, lập tức hiểu ra nguyên nhân vì sao Tần Thanh cứ quẩn luyến hắc, không nén được cười thầm, Tần Thanh kia đã tính toán kỹ lưỡng, chỉ sợ thần thổ địa này vẫn còn chưa hay biết gì đi?

Dương dương tự đắc dẫn dụ Lục Cận tới nơi này, một lần nói hết nguyên nhân Tần Thanh cứ luôn dây dưa với hắc. Cứ tưởng rằng thần thổ địa này hắc phải vô cùng tức giận, quay đầu liền đi tìm Tần Thanh gây sự, tốt nhất đuổi luôn Tần Thanh ra khỏi động phủ, gã chỉ cần nhàn nhã ngồi làm ngư ông đắc lợi, thừa cơ giết chết Tần Thanh. Ai ngờ Lục Cận này lại bất vi sở động, quả thực là ngoài dự đoán của gã — chẳng lẽ đã sớm biết rồi?

Gã lại không biết mình trong lúc nhất thời đắc ý đã quên che giấu khí tức, yêu khí ngút trời, ngay cả Án

Chỉ Hoài ở trong long quân thủy phủ cũng bị kinh động. Bên này Tần Thúc vẻ mặt âm tình bất định, thầm nghĩ Lục Cận này xem ra là ngoan cố bảo vệ Tần Thanh, chỉ bằng sớm giết luôn hắn, dù sao sau này Tần Thanh dựa vào thần thổ địa này có thể thực sự tu thành huyền thiên hồ [2], lúc đó gã càng không phải là đối thủ của Tần Thanh.

Thân thể vừa động, trên mặt hiện nguyên hình diện mạo loài yêu quái, móng tay đột nhiên vươn dài, đầu ngón tay hừng hực cụm hồ hỏa, phóng về phía Lục Cận. Nhưng nửa đường bị một đạo kinh phong ngăn trở, người tới tay áo phất lên, đánh tan ngọn hồ hỏa, nhìn nam tử kia lạnh lùng nói: “Yêu hồ từ nơi nào tới, ở trong Tê Long sơn của ta làm càn!”

Lục Cận nhìn thấy người tới, không khỏi ngẩn ra: “Án Chỉ Hoài... Sao ngươi lại ở đây?”

Án Chỉ Hoài quay đầu lại nhìn Lục Cận nói: “Ở trong thủy phủ long quân cũng nhận thấy bên trong Tê Long sơn đột nhiên yêu khí đại thịnh, đương nhiên phải gấp gáp trở về”. Chỉ là yêu hồ lạ mặt này, dường như có liên quan tới Tần Thanh — từ đoạn đối thoại mới rồi giữa gã và Lục Cận có thể nghe ra được một ít manh mối.

Mắt thấy lại thêm một cường địch, mặc dù Tần Thúc không biết Án Chỉ Hoài này lai lịch ra sao, có điều mới rồi chỉ bằng một cái phất tay áo liền đánh văng hồ hỏa của gã, Tần Thúc kinh hoàng, sợ tên Trình Giáo Kim nhảy ra giữa đường này không phải để ứng phó. Lấy một chọi hai, phần thắng không nhiều, cũng không ham chiến, chỉ cười lạnh bỏ lại một câu cho Lục Cận: “Ngươi si mê Tần Thanh như vậy, sau này y đạt được mong muốn, vứt bỏ ngươi, lúc đó chớ trách ta chưa từng nhắc nhở ngươi”

Tiếng nói vừa dứt, đã không còn thấy thân ảnh.

Y đã bỏ chạy, Lục Cận cũng không muốn đuổi theo. Án Chỉ Hoài nhìn lại nhìn sắc mặt hắn, nhớ tới mấy lời vừa rồi của yêu hồ kia, dường như có thâm ý — luôn mồm nói Lục Cận đừng gì đó với Tần Thanh, rốt cuộc là gã đã nói gì với Lục Cận?

“Hiện giờ ngươi... với Tần Thanh rốt cuộc là thế nào?” Suy cho cùng vẫn có chút lo lắng, Án Chỉ Hoài không nhịn được mở miệng hỏi.

Lục Cận thoáng đỏ mặt. Khoảng thời gian này Tần Thanh ngược lại rất ngoan ngoãn, mỗi ngày chỉ quấn lấy hắn ôm ôm ấp áp một phen, kiếm được một lần vành tai tóc mai chạm nhau [3] đã thỏa mãn, có lẽ cũng biết Lục Cận đối với chuyện mây mưa còn có chút không chấp nhận, cũng không cưỡng ép. Lục Cận lúc đầu còn xấu hổ đẩy ra, dần dần cũng không quá chặt chẽ, thỉnh thoảng bị hồ ly này đụng chạm cũng không quá tức giận. Chỉ là hễ mỗi lần Tần Thanh có chút quá phận, muốn lôi kéo Lục Cận lên giường làm mấy chuyện thân mật, chó con kia liền không chịu an phận trong ổ, có nháo trời nháo đất cũng phải trèo lên giường chen vào giữa Tần Thanh và Lục Cận.

Lục Cận mặt rất mỏng, dù nó là một con chó ngốc cũng không thể không biết xấu hổ thân mật với Tần Thanh ở trước mặt nó, vội đẩy Tần Thanh ra, đỏ mặt quay lưng về phía y ngủ. Tần Thanh cực kỳ tức giận, hận không thể cắn chết Lục Hắc kia cho hả giận.

Vì thế suốt mấy ngày nay trong động phủ hồ bay chó nhảy, một đỏ một đen hai cuộn lông lẫn vào lẫn xé nhau, vô cùng náo nhiệt. Lục Cận rất đau đầu, đành phải trốn ra ngoài đi dạo, đâu ngờ lại đụng phải Tần Thúc kia.

Bây giờ Án Chỉ Hoài hởi, Lục Cận cũng không muốn giấu hẩn, buông rũ mi mắt, đáp: “Coi như là... đáp ứng y đi”

Một câu này Án Chỉ Hoài đủ hiểu. Hẩn biết tính Lục Cận, lời đã nói thì sẽ làm, nếu quả thật đã đáp ứng, cho dù khuyên gì cũng không được. Chuyện tới ngày hôm nay cũng không biết nói gì nữa, chỉ thở dài: “Người và y đã là tình đầu ý hợp ta cũng không lăm lời nữa. Chỉ có điều mới rồi hồ tinh kia nói, rốt cuộc...”

Lục Cận lắc đầu ngắt lời hẩn: “Hồ tinh kia vốn có khúc mắc với Tần Thanh, chắc là mượn cơ hội muốn gây xích mích giữa ta và Tần Thanh, không cần bận tâm”

Nếu hẩn đã nói thế Án Chỉ Hoài cũng sẽ không hỏi tiếp, liền bỏ qua. Hẩn mơ hồ cảm thấy Lục Cận có tâm sự, chắc hẩn là có liên quan tới đoạn nói chuyện với hồ tinh kia. Nhưng nếu Lục Cận không nguyện nói với hẩn, hẩn cũng không xen vào, Lục Cận cũng không phải đưa trẻ ba tuổi, tự có tính toán của mình.

...

Chú thích:

[1] chó cắn Lã Động Tân: Lã Động Tân là một trong bát tiên, câu này ý nói không biết người có lòng tốt, hay ngụ ý người có lòng tốt bị hiểu lầm.

[2] thiên hồ: hồ ly tu luyện nghìn năm có thể lên trời, thành hồ tiên.

[3] vành tai tóc mai chạm nhau: nguyên là nhĩ tán tư ma, cụm từ hình dung cảnh thân mật.

20. Chương 19

Bên trong động phủ của Lục Cận, Tần Thanh bực bội Lục Hắc kia nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của y, Lục Cận lại thiên vị chó con này không cho phép Tần Thanh ức hiếp nó, bây giờ thừa dịp Lục Cận vắng mặt, oán khí suốt một thời gian tích góp lại một lần, xốc chó con kia lên, hung dữ nói: “Miêu yêu chết tiệt, thức thời thì rút ngay cho ta, đừng có phá hỏng chuyện tốt của ta và Lục Cận!”

Lục Hắc nhe răng nhìn y, trong ánh mắt rõ ràng mang theo ý hả hê. Tần Thanh càng thêm phát điên, nghiêng răng ken két, đột nhiên nở nụ cười, buông tay ra, nhàn nhã nhìn Lục Hắc: “Ta làm sao không biết tâm tư người. Chỉ là đã bị ta chiếm tiên cơ, ngày hôm nay Lục Cận một lòng đều đặt trên người ta, người một tia hi vọng cũng không có. Tội gì phải chết cũng không đi, thương tâm vô ích như vậy?”

Con người Lục Hắc hơi tối lại, nhưng vẫn bướng bỉnh ngẩng đầu đối diện với Tần Thanh, không nhượng bộ lấy nửa phần.

“Thần tiên đầu gối kia có cái gì hay? Bất quá kiếp trước cứu người một mạng, có đáng cho người một lòng một dạ?” Tần Thanh hừ một tiếng, chậm chậm vuốt mái tóc dài, “Hảo tâm khuyên người một câu, kiếm một chỗ an ổn tu luyện, biết đâu còn có một ngày có thể ngẩng đầu. Chớ có thực sự chọc giận ta, không biết lúc đó bốn đại gia sẽ làm gì người đâu”

Lục Hắc oán hận trừng mắt nhìn y, thầm nghĩ hồ tinh người tốt cuộc có quỷ kế gì, từng bước lừa gạt thân thể lẫn trái tim Lục Cận. Rõ ràng rất lợi hại nhưng ở trước mặt Lục Cận lại giả bộ vô hại, mấy ngày trước nghe tạp mao hồ tinh nói, Tần Thanh này nghiêm nhiên lai lịch không nhỏ, không ngờ lại là kẻ đứng đầu hồ tộc, thế mà lại cứ quần lấy Lục Cận, bảo nó không nghi ngờ sao được?

Tần Thanh thấy Lục Hắc hoàn toàn không sợ uy hiếp của mình càng thêm tức giận, nhưng cũng có chút bội phục lá gan con miêu yêu này. Thành thực mà nói, lúc này muốn lấy mạng Lục Hắc dễ như trở bàn tay, nhưng nói thì hung ác như vậy nhưng cũng không thật sự nghĩ sẽ làm gì nó.

Nếu y thực sự giết chết Lục Hắc, sợ là Lục Cận sẽ rất thương tâm đi? Thần tiên kia tùy tiện dưỡng một con vật bên người, dưỡng một ngày liền coi trọng như vậy. Ngày trước nhẫn tâm vứt bỏ Lục Hắc ven đường, trở về buồn bã rất lâu, còn tưởng rằng y không biết, len lén trở về chỗ cũ tìm, tìm không được lại thất vọng trở về.

Biểu hiện ra bên ngoài cương quyết, nhưng bên trong lại ôn hòa do dự, tâm nhuyển, không chịu được níu kéo. Nếu không phải nhìn ra điểm ấy, chỉ sợ y cũng không dễ dàng đắc thủ như vậy. Tần Thanh nhớ tới nguyên nhân vì sao mình lại quần lấy Lục Cận, đến ngày hôm nay từng bước từng bước đều nằm trong kế hoạch của y, tất cả tiến triển rất thuận lợi, nhưng đột nhiên cảm giác một thứ tình cảm nôn nao.

Trong suốt gần nghìn năm sinh mệnh, cũng không biết đã kết bao nghiệt duyên, đùa giỡn bao chân tâm, ái tình đã sớm phai nhạt, chỉ cầu phong nguyệt. Nếu không phải có mưu đồ, dung mạo Lục Cận kia tầm thường như vậy, sao có thể lọt vào mắt y. Chỉ là ba phần diễn kịch, dần dần lại có chút càng diễn càng thật, chẳng lẽ đã thực sự động tâm?

Tần Thanh con người trông nháy mắt tối lại, khóe miệng chậm rãi dần thành nét cười lạnh.

Động tâm? Trong hồ tộc y, tự mình động tình, lại có mấy kẻ có được kết cục tốt đẹp? Chính y, từ lâu cũng đã xem thường hai chữ này.

Những phạm nhân ấy từng hện thề sắt son chỉ nguyện chung tình với y, sau khi biết y là hồ tinh, chẳng phải đều thất kinh biến sắc, ai ai cũng hoảng hốt tránh còn không kịp. Thậm chí còn có người tìm một ít đạo sĩ hòa thượng tới thu y, có ai còn lưu tình? Hay dù là đồng tộc, Thúy cơ y vạn phần sủng ái, cũng thay lòng đổi dạ còn muốn gài bẫy đẩy y vào chỗ chết, lại có nửa phần tình cảm ở đâu?

Nhân tâm khó lường, thần tiên hay yêu tinh cũng có gì bất đồng? Lục Cận bây giờ đáp ứng y, không thể nói ngày sau sẽ không đổi thay, hận y hủy đi tu hành của hắn, cầm kiếm muốn chặt đứt đoạn “nghiệt

duyên” này với y. Ngày đó, lẽ nào chỉ mình y như cũ vẫn lưu luyến si mê những ôn nhu của ngày xưa, chấp nhất không chịu quay đầu?

Nguyên đã tính toán ổn thỏa, sự việc kết thúc, liền trở về tộc làm chức huyền hồ chủ của y, sẽ không tiếp tục dây dưa với Lục Cận nữa. Vậy sao lúc này lòng lại hỗn loạn đến vậy, dường như có chút không đành dứt bỏ. Đại hạn đã sắp tới gần, do do dự dự, Tần Thanh y từ bao giờ lại thiếu dứt khoát như thế?

Lục Hắc vốn đang đề phòng Tần Thanh tiếp tục bắt nạt nó, cong lưng, chuẩn bị lao vào cắn. Chợt thấy Tần Thanh đột nhiên nét mặt âm tình bất định, cũng không để ý tới nó nữa, nằm nghiêng trên giường, không biết đang suy nghĩ cái gì. Nghi hoặc sửa gâu gâu hai tiếng, chạy vòng tròn hai vòng, đột nhiên vui mừng chạy vội về phía động khẩu. Tần Thanh hơi nghiêng đầu nhìn, nguyên lai là Lục Cận đã trở về, Lục Hắc đang chạy quanh chân hắn, cái đuôi ngoe ngoắt nịnh hót làm nũng.

Lục Cận giống như mọi khi, ngồi xuống xoa đầu Lục Hắc, sau đó đứng lên, gỡ trường kiếm sau lưng treo lên vách động, liền đi về phía Tần Thanh.

Tần Thanh lấy lại bình tĩnh, ngồi dậy, cười nhìn hắn: “Không phải ngươi nói muốn đi bái tế bạn cũ sao? Nhanh như vậy đã về?”

Lục Cận qua loa trả lời một tiếng ừ, ngồi xuống trước chiếc bàn đá, vươn tay rót một chén trà, rồi cũng không nói gì. Tần Thanh thấy sắc mặt hắn có chút khác với ngày thường, liền đi tới ngồi xuống bên cạnh, kéo hắn lại, ôm vào lòng, ôn nhu nói: “Sao thế, trong lòng không vui?” Cúi người định hôn lên môi hắn. Lục Cận hơi tránh, đầu nghiêng qua, chỉ buông rủ mi mắt nói: “Đã bái tế rồi, nhìn thấy mộ phần cỏ dại mọc thành bụi, có chút thương cảm”

Tần Thanh lại mỉm cười: “Người chết đã sớm đầu thai, bên trong mộ phần ngày hôm nay cũng bắt quá là một đồng xương khô mà thôi. Ngươi a, cũng đã làm thần tiên, sao còn nhìn không ra?”

Lục Cận thế nhưng không cười nổi. Sáng sớm hắn xuất môn đi bái tế, cũng không phải cố nhân nào, mà là chính hắn.

Hôm nay chính là ngày giỗ của hắn, hàng năm vào ngày này, hắn đều tới mộ phần của mình nhìn một chút. Chẳng qua khi hắn còn là người là một cô nhi, không thân không thích, sau khi hắn chết cũng không có hậu nhân tới thay hắn tảo mộ. Hơn chục năm đầu còn có mấy người bạn cũ sẽ ngẫu nhiên đến đây đốt cho hắn chút tiền giấy, đến khi cố nhân năm xưa cũng lặng yên ngủ say dưới tầng đất sâu, mộ phần hắn càng thêm lạnh lẽo tiêu điều, cỏ dại gần như đã che phủ hết mộ bia, cũng không có người tới dọn dẹp, càng không người bái tế.

Lẽ thường đã làm thần tiên, tất thấy khi còn tại nhân thế bắt quá chỉ như áng mây bay như hơi gió thổi, sớm buông tay rồi mới phải. Trước đây không hề có cảm giác thương cảm, ngày hôm nay đứng hồi lâu trước mộ phần chính mình, lại cảm thấy muộn phiền hoang liêu lan tràn khắp nỗi lòng.

Có lẽ, bởi vì trên đường gặp Tần Thúc, nghe những lời xúc xiểm của gã.

Tạp mao hồ ly kia, biến thành hình người, bên môi vương ý cười, nói với hắn, Tần Thanh nguyên là đường đường huyền hồ chủ, tu luyện gần nghìn năm, là tay lão luyện trong chuyện trăng gió, đùa bỡn không biết bao nhiêu nhân tâm. Tìm tới hắn, cũng bắt quá tham lam một thân tiên cốt của hắn mà thôi. Khuyên hắn đừng nên tự mình đa tình, tưởng Tần Thanh thật lòng, tránh cho đến lúc đó hối hận không kịp.

Còn nói, chỉ bằng vào phần tư sắc này của hắn, phóng mắt khắp hồ tộc, dù là hồ tinh tầm thường nhất cũng thấy chướng mắt. Huống chi Tần Thanh, thân là huyền hồ chủ, có loại mỹ nhân nào chưa từng hưởng qua, sao có thể động tâm với hắn, chẳng phải là nực cười.

Lục Cận quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt Tần Thanh. Chán chứa tình ý, chân thành dịu dàng, có chỗ nào giống như đang lừa gạt hắn chứ.

Từ khi nhặt về chỉ mới là một cuộn lông, đến khi hóa thành hình dáng một hài đồng, sau là thiếu niên, đến khi là dung mạo tuấn mỹ mị hoặc như ngày hôm nay, tất cả những biến đổi chậm rãi ấy đều ngay trước mắt hắn. Làm bạn đến bây giờ, đã mấy mùa xuân thu, Tần Thanh sao lại lừa gạt hắn.

Chẳng lẽ hắn không tin Tần Thanh, lại đi tin một tạp mao hồ ly rõ ràng không có ý tốt đẹp gì?

Chỉ là... Có thể nào Tần Thanh thực sự là huyền hồ chủ mà không phải một hồ tinh bình thường? Nếu quả nhiên là hồ tinh tu luyện gần nghìn năm, vì sao phải che giấu thân phận huyền hồ chủ này, vì sao từ đầu ở trước mặt hắn lại giả hình dạng còn nhỏ?

Nghĩ đến đây, Lục Cận nhẹ nhàng nắm cánh tay Tần Thanh ôm bên hông hắn, đột nhiên hỏi: “Tần Thanh, nhà ngươi vốn ở chỗ nào? Trong tộc còn huynh đệ tỷ muội gì không?”

Tần Thanh hơi giật mình: “Vì sao tự dưng lại hỏi chuyện này?”

Năm xưa khi y hóa thành hình người, Lục Cận cũng từng hỏi y từ đâu đến, sao lại bị mấy con dã cẩu khi dễ. Bị y hàm hồ trả lời qua loa, Lục Cận cũng không hỏi tiếp. Vì sao đang yên đang lành lại bỗng nhiên hỏi tới chuyện này?

Lục Cận cười cười: “Nếu ngươi đã muốn cùng ta trường tương tư thủ, ta cũng nên quan tâm nhiều hơn một ít tới chuyện của ngươi”

Tần Thanh con người hơi lóe sáng, trong đầu hiện lên vô vàn ý nghĩ, sau cùng cười nói: “Thực không dám giấu, ta vốn thuộc huyền hồ tộc ở Thương Lô sơn, nhưng vì một vài duyên cớ mới đến Tê Long sơn này. Gặp gỡ ngươi, lại được ngươi cứu, chẳng phải là duyên phận đã định trước từ trong chốn u minh sao”

Lục Cận trong lòng nhắc đi một tảng đá, không khỏi cười nói: “Vậy khi đó tại sao lại giả dạng còn nhỏ trước mặt ta?”

Tần Thanh mỉm cười hân hoan lên mặt hắn một cái, nói: “Ta lúc nào lừa ngươi, ta vốn chỉ là một huyền hồ tinh

bình thường, đạo hạnh nông cạn, khó khăn lắm mới có thể hóa thành hình người. Nếu không phải được người cứu, đúng là đã bị mấy con dã cẩu đó ức hiếp rồi”

Nụ cười trên gương mặt Lục Cận lập tức cứng đờ.

21. Chương 20

Theo lời Tần Thanh, y nhận mình là huyền hồ tộc, xem ra những lời Tần Thúc kia nói cũng chưa chắc là bịa đặt. Nhưng Tần Thúc nói y là huyền hồ chủ gần nghìn năm đạo hạnh, Tần Thanh sao lại không thừa nhận?

Lục Cận vốn đang nắm bàn tay Tần Thanh, chậm rãi buông xuống, mỉm cười: “Có thật... chỉ là một huyền hồ tinh bình thường?”

Tần Thanh sững sờ.

“Không phải huyền hồ chủ?”

Sắc mặt Tần Thanh trong nháy mắt đã thay đổi. Y nên nghĩ đến từ sớm, Lục Cận vô duyên vô cớ đột nhiên hỏi y chuyện này, nhất định là có nguyên do. Trách không được sau khi trở về nét mặt liền có chút khác với ngày thường, chẳng lẽ là... ở chỗ Ấn Chỉ Hoài nghe được cái gì? Dù sao khám phá ra thân phận huyền hồ chủ của y, cũng chỉ có sơn thần kia mà thôi.

Thầm mắng một câu đa sự, Tần Thanh vội ôm Lục Cận vào lòng, cười nói: “Những lời nhảm chán này là ai nói cho người nghe? Ai, không phải ta cố tình giấu người, kỳ thực năm đó khi người nhìn thấy ta là ta bị đồng tộc ám toán, sa sút thành bộ dạng như thế, còn bị mấy con dã cẩu đuổi theo khi dễ, bộ mặt huyền hồ chủ của ta biết để đi đâu? Sợ bị người chê cười, cũng chỉ đành giả dạng thành một con hồ ly bình thường. Vả lại, là huyền hồ chủ thì sao? Tâm ý của ta đối với người vẫn không thay đổi”

Lục Cận vẻ mặt mê man, nếu đổi lại là ngày thường, Tần Thanh nói ra hẳn cũng sẽ dẹp bỏ nghi ngờ. Nhưng những lời Tần Thúc nói lúc trước hẳn vốn không muốn tin, bây giờ Tần Thanh lại tự mình từng câu từng câu thừa nhận là sự thực.

Nếu không phải hẳn truy hỏi tới cùng, sợ rằng Tần Thanh còn muốn tiếp tục lừa gạt hẳn đi? Vì sao phải giấu diếm hẳn? Lẽ nào thực sự... vì muốn lừa hẳn ngoan ngoan cản thiên kiếp cho y?

Tần Thúc từng nói với hẳn, Tần Thanh tu luyện tới nay, chỉ còn một thiên kiếp sau cùng, đủ một nghìn năm đạo hạnh, y sẽ tu thành huyền thiên hồ. Nhưng trong hồ tộc, có mấy ai đi tới cuối con đường, đắc thiên đạo. Đa số đều chịu không nổi, giữa thiên kiếp hỗn phi phách tán, thì cốt vô tồn. Tần Thanh lo sợ mình không chịu nổi, mới tìm tới Lục Cận, muốn mượn tiên cốt của hẳn bảo hộ cho y, có thể bình yên vượt qua kiếp nạn này.

Là sợ mình biết y thân là huyền hồ chủ, thiên kiếp tới không phải chuyện đùa, sợ mình không chịu hộ y độ thiên kiếp, cho nên mới chết cũng che giấu mình? Nếu quả thật như vậy, Tần Thanh... thực là làm chuyện dư thừa rồi. Y là hồ tinh bình thường cũng được, là huyền hồ chủ yêu lực cao thâm cũng được, mình đều nhất định không cự tuyệt. Đã hạ quyết tâm cùng y trường tương tư thủ, sao có thể nhìn y gặp nguy hiểm mà không quan tâm, cho dù y không mở lời, mình cũng sẽ tìm mọi cách giúp y vượt qua thiên kiếp.

Thế nhưng, nếu như ngay từ đầu đối đãi nhau bằng chân tình, Tần Thanh cần gì phải trăm phương ngàn kế che giấu hẩn. Những lời thích hẩn, muốn cùng hẩn bên nhau một đời, lẽ nào thực sự chỉ vì ngày sau dễ dàng lừa hẩn cam tâm tình nguyện giúp y qua thiên kiếp?

Như vậy thiên kiếp qua, có phải hay không Tần Thanh sẽ quay về Thương Lô sơn, tiếp tục làm chức huyền hồ chủ của y?

Khóe miệng Lục Cận hiện một tia cười gượng, chậm chậm nhấc tay, khe khẽ vuốt chải mái tóc Tần Thanh.

“Kỳ thực... Mặc kệ người có phải huyền hồ chủ hay không, trong lòng ta, người mãi mãi cũng chỉ là Tần Thanh”

Tần Thanh ngẩng đầu lên, bên trong con ngươi loang loáng ý vui mừng, mọi bất an đều nhờ những lời này mà bị quét sạch khỏi đầu, ngay cả trái tim cũng trở nên ấm áp. Đang muốn cọ cọ thân mật với Lục Cận một phen, lại nghe Lục Cận nói tiếp: “Nếu người quả thực muốn nhờ ta giúp người qua thiên kiếp, ta cũng sẽ không từ chối, vì sao phải cực khổ đối gặt ta, nói là thích ta chứ?”

Sắc mặt Tần Thanh trong một sát na [1] liền cứng ngắc, rất lâu sau, mới chậm rãi mở miệng: “Người rốt cuộc... là đã gặp ai, lại ở chỗ nào nghe được những lời này?”

Lục Cận lắc đầu, thở dài một tiếng: “Những cái này không quan trọng, người chỉ cần trả lời ta một câu — Tần Thanh, có phải hay không thiên kiếp của người, đã sắp đến ngày rồi?”

Tần Thanh lộ ra khuôn mặt xám đen, hồi lâu, nghiêng răng cười nói: “Ta biết rồi, nhất định là Tần Thúc tới tìm người, có đúng không? Người tin gã, cho rằng ta ở bên người, chỉ vì muốn lợi dụng người giúp ta qua thiên kiếp?”

Lục Cận lãnh đạm nói: “Ta không tin gã, nhưng cũng không biết, phải thế nào tin người”

Tần Thanh nghe vậy càng thêm tức giận khó nén, y đích thật là muốn nhờ tiên thể của Lục Cận giúp y qua thiên kiếp. Theo lý với tu vi của y, nếu chưa bị ám toán, y còn có vài phần nắm chắc. Hiện giờ cố gắng điều dưỡng nhưng nguyên khí vẫn chưa hoàn toàn khôi phục như cũ. Nếu không tìm được ai có thể bảo hộ y độ kiếp, lần thiên kiếp này đối với y, có thể nói là cửu tử nhất sinh. Lục Cận mặc dù thần cách thấp, nhưng tốt xấu gì vẫn là tiên thể, sẽ không sợ thiên lôi. Nếu thực lòng thương y, nhất định sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của y. Mà y sau khi tu thành huyền thiên hồ, thoát khỏi yêu thể, giống như Lục Cận cũng là một thân tiên. Nếu tâm ý của mình không đổi, quả thực không đành dứt bỏ Lục Cận, từ nay về sau sẽ làm bạn tiêu dao, khoái hoạt một đời, chẳng phải là kết cục trọn vẹn nhất sao.

Nhưng lời nói Lục Cận ngày hôm nay, rõ ràng là không còn tin y.

Tuy nói rằng mình không nên tự cho thông minh để rồi bị chính thông minh làm hại, lừa gạt người trước. Nhưng Lục Cận lại tùy tiện coi tất thấy những gì y làm trước đây, đều cho rằng đó là mưu mô lợi dụng, lẽ nào vài phần thực tình của mình, trong mắt Lục Cận, cũng không chịu nổi?

Cười lạnh một tiếng, Tần Thanh buông lỏng cánh tay ôm bên hông Lục Cận, nói: “Không sai, thiên kiếp của ta sắp tới, đích thật là muốn nhờ người bảo hộ, giữ lại tính mạng này. Chỉ là những lời ta nói thích người cũng không phải dối gạt. Người ngày hôm nay đã không còn tin ta, ta cũng không cần người tương trợ. Ta sẽ rời đi, người yên tâm, cho dù ta có bị thiên lôi đánh chết, cũng tuyệt không trở lại đây quấy rầy người”

Nói xong, Tần Thanh không chút do dự đứng dậy bỏ đi, Lục Cận ngẩn ngơ, vô thức vội vã giơ tay muốn níu kéo, nhưng Tần Thanh đã sớm lao ra khỏi động, tiêu thất tự lúc nào.

Lục Cận hoang mang đuổi theo, đã không còn thấy thân ảnh Tần Thanh ở bất cứ đâu. Hắn vạn lần không ngờ Tần Thanh lại tức giận đến như vậy, chẳng lẽ... mình vạn hỏi Tần Thanh vì sao phải lừa gạt, thế cũng là sai sao?

Nếu như Tần Thanh quả thực là thực tâm với mình, chỉ cần y giải thích rõ ràng, mình cũng sẽ không sống chết không chịu tha thứ. Rõ ràng là y đuổi lý trước, vì sao lại giống như mình thiếu nợ y?

Lục Cận thất thần đứng ngây ngẩn một chỗ, Lục Hắc chạy đến, cắn tà áo rủ xuống của hắn, nhẹ kéo, dường như muốn an ủi hắn.

Chậm rãi cúi người xuống, Lục Cận bế chó con lên, khẽ giọng nói: “Ta có phải đã... trách lầm Tần Thanh?”

Lục Hắc liều mạng lắc đầu, ư ư kêu loạn, thăm nghĩ y đi là tốt nhất! Sớm biết y không tốt đẹp gì mà, hóa ra là muốn lợi dụng người chấn thiên kiếp cho y, Lục Cận người cũng đừng ngây ngẩn nữa, cũng đừng tìm y!

Đáng tiếc là Lục Cận lại thực sự là một kẻ ngốc, vừa thả nó xuống đất, liền quay người lấy trường kiếm trên vách động xuống, đi ra ngoài. Lục Hắc gấp đến độ sửa loạn lên, đành phải chạy đuổi theo.

Chú thích:

[1] sát na: chỉ thời gian rất ngắn. “Theo nghĩa rốt ráo, mỗi sát na của sự sinh tồn rất ngắn ngủi, chớp nhoáng như một ý niệm phát khởi”

22. Chương 21

Tần Thanh lao ra khỏi động phủ, toàn bộ lửa giận đều trút lên người Tần Thúc, thầm nghĩ nếu không phải tại gã ở trước mặt Lục Cận cố tình đâm chọc, giờ này mình vẫn còn đang ôm Lục Cận, hai người một chỗ âu yếm, không biết có bao nhiêu khoái hoạt. Y vì khiến Lục Cận động tâm động tình đã tổn biết bao khí lực, sử biết bao thủ đoạn, giả bộ ủy khuất đáng thương, mới lấy được ái ý của thần tiên đầu gối kia vào tay. Nguyên bản định chờ mấy ngày nữa, tìm một cơ hội mở miệng nói với Lục Cận, cầu hắn giúp mình chấn thiên kiếp — đến khi đó, Lục Cận một lòng đều đặt trên người y, sao đành lòng cự tuyệt.

Kết quả thất bại trong gang tấc, bị Tần Thúc nói nhảm vài ba câu, Lục Cận liền nổi lên lòng nghi ngờ, không tin y nữa. Tuy Lục Cận vẫn như trước đáp ứng y, nguyện ý chấn thiên kiếp cho y, nhưng y nghe được những lời đó, không những không cảm thấy vui vẻ, ngược lại càng thêm giận dữ không nén nổi.

Nói cái gì y tội gì phải gạt hắn, lừa hắn nói là thích hắn. Dù lúc đầu y đối với Lục Cận, quả thực là có ý nghĩ muốn lợi dụng, nhưng thời gian dài như vậy sớm tối bên nhau, cũng bắt tri bắt giác có chút động tâm. Thậm chí từng nghĩ tới nếu như thuận lợi qua được thiên kiếp, sẽ đưa Lục Cận về Thương Lô sơn, cùng nhau tiêu dao, câu trường tương tư thủ, cũng không phải tất cả đều là lừa Lục Cận nghe.

Nhưng hôm nay, cho dù y có nói với Lục Cận những lời này, tên gia hỏa cổ chấp kia liệu có nguyện ý nghe?

Từng vành tai tóc mai chạm nhau, từng ly từng tí giữa hai người, ngày hôm nay trong mắt Lục Cận, chỉ sợ tất cả đều thành y bụng dạ khó lường. Đáng hận! Tần Thanh y cũng thật vất vả mới lại có thể động tâm, vậy mà lại rơi vào kết cục như vậy?

Càng nghĩ càng giận không sao chịu nổi, hận không thể khiến cho Tần Thúc kia ngay lúc này xuất hiện trước mắt y, đem gã băm thây vạn đoạn mới hả. Đang một bụng lửa giận không chỗ phát tiết, điên cuồng chạy loạn bên trong Tê Long sơn, chợt nghe phía sau vang lên tiếng cười giễu cợt: “Ồ, đây không phải huyền hồ chủ đại nhân uy phong lẫm lẫm của ta sao? Thế nào lại không rúc trong cái sơn động rách nát đó, cùng Lục thần quân của người thân thiết, trái lại chạy loạn nơi rừng núi hoang vắng này? Không phải là — bị đuổi ra ngoài?”

Tần Thanh vừa nghe thấy thanh âm này, trong khoảnh khắc bên môi liền tràn ra ý cười lạnh, chậm rãi xoay người, đối diện với nam tử đang nhìn y không một chút hảo ý, gần từng chữ một: “Ta đang muốn tìm người, người tới vừa khéo, Tần Thúc”

Tần Thúc này cũng quả là vận khí xui xẻo, nếu đổi lại là trước đây xuất hiện trước mặt Tần Thanh, Tần Thanh còn có thể cố kỵ mình nguyên khí chưa hoàn toàn hồi phục, chưa hẳn đã nguyện ý đánh giết cùng gã. Ngày hôm nay Tần Thanh thấy gã, sát khí tỏa ra mù mịt, yêu khí tăng vọt, chín cái đuôi dài màu đỏ rực đều ừn ừn xuất hiện, hiện ra chân thân cửu vĩ yêu hồ.

Tần Thanh thân là huyền hồ chủ, ở trong yêu hồ tộc, nguyên bản chỉ cách thiên hồ một bước, yêu lực không hề tầm thường. Tần Thúc trước đây ở trong tộc luôn chịu áp chế của y, chưa bao giờ là đối thủ của y. Bất quá là thừa cơ Tần Thanh bị ám toán, nguyên khí đại thương, mới có thể không sợ hãi muốn đoạt mạng y. Hôm nay bị khí thế của Tần Thanh áp đảo, nhất thời không tự chủ được lui về sau mấy bước.

“Thế nào”, Tần Thanh cười lạnh một tiếng, “Không phải ngươi muốn lột da ta, muốn thay thế ta sao?” Y từng bước từng bước đi về phía Tần Thúc, “Hôm nay ta liền cho ngươi một cơ hội, thử xem xem ngươi có bản lĩnh này hay không?”

Tần Thúc sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, miễn cưỡng bản thân trấn định nói: “Ha ha, ngươi cũng đừng quên, chẳng mấy ngày nữa là tới thiên kiếp của ngươi. Hôm nay chắc hẳn thần tiên kia không chịu bảo hộ ngươi nữa, ngươi không để lại một ít khí lực nghĩ cách sống qua thiên kiếp, lại tới đối phó ta? Không sợ còn chưa tới ngày thiên kiếp giáng xuống, đã đánh mất tính mạng sao?”

Tần Thanh cười càng thêm hung ác: “Đa tạ ngươi có lòng tốt. Chỉ là ngươi lại chịu ngoan ngoãn nhìn ta vượt qua thiên kiếp? Không thừa dịp trước đó lấy tính mạng ta, lấy tấm da này? Như vậy chẳng phải là ta thất bại trong gang tấc sao? Tần Thúc, hôm nay ta liền hảo hảo dạy ngươi, dám phản bội mưu hại ta, sẽ rơi vào kết cục như thế nào!”

Tần Thúc khuôn mặt vừa xanh vừa trắng, toàn thân không ngừng ra mồ hôi lạnh. Gã vốn muốn tìm cơ hội, thừa dịp thần thổ địa kia không ở bên cạnh Tần Thanh, liền xuất thủ kết liễu Tần Thanh. Hôm nay Tần Thanh ở trước mặt, gã lại một bước cũng không dám tiến.

Quái lạ, trước đây gã tìm tới động phủ của Lục Cận, Tần Thanh là bộ dạng còn có điều kiêng kỵ, khi động thủ với gã cũng lộ ra rất nhiều sơ hở. Hôm nay sao có thể là hình dạng sát khí hung hãn, nghiêm nhiên là huyền hồ chủ năm xưa gã chỉ dám nhìn cảm hận tới nghiêng rặng nhưng không dám làm gì?

Gã không biết khi đó gã tới tìm Tần Thanh, Tần Thanh lo sợ tổn hại nguyên khí, không muốn phí sức đấu với gã. Nhưng hôm nay hận không thể chọc thủng mấy lỗ trên người gã, cho dù cạn kiệt nguyên khí cũng không hối tiếc. Tần Thanh một khi đã nổi lên sát tâm, không khiến đối phương chết trước mặt y, sẽ tuyệt không dừng lại, bây giờ nhìn thấy Tần Thúc lộ vẻ khiếp sợ, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho gã. Thù mới hận cũ chất chồng, nhất thời sát khí ngút trời, trong nháy mắt khí tức giết chóc bao phủ toàn bộ Tê Long sơn.

Lục Cận từ động phủ đuổi theo ra, nhất thời mờ mịt không có phương hướng, cũng không biết Tần Thanh chạy đi đâu. Đang nôn nóng, đột nhiên cảm giác được xa xa có một luồng yêu khí cường hãn ác liệt bốc ngút trời như muốn che kín cả mặt trời, thậm chí một tiếng bắt hạo, vội vàng muốn chạy về phía kia. Lục Hắc sợ bị bỏ lại, cũng vội vàng ngoạm lấy ống quần hần, Lục Cận bắt buộc phải mang nó theo, đáp gió đi. Nửa đường nhìn thấy một thân ảnh cũng đang hướng về nơi phát ra yêu khí, là Ân Chỉ Hoài.

Nguyên lai Ân Chỉ Hoài cũng đã nhận thấy luồng yêu khí không bình thường này, hoảng sợ vội chạy đi kiểm tra. Vừa nhìn thấy Lục Cận, thấy hần nét mặt lo lắng, giật mình, trong nháy mắt liền hiểu ra: “Yêu kia... là Tần Thanh?”

Lục Cận biết không thể giấu hần, thở dài nói: “Có lẽ đúng thế”

Ân Chỉ Hoài kinh hãi: “Sát khí nặng thế kia, Tần Thanh đang chống lại ai?”

Lục Cận trong lòng run lên, vội nói: “Nhất định là đã gặp tạp mao hồ tinh kia, hồ tinh kia cũng rất lợi hại, chỉ sợ Tần Thanh sẽ bị hại!”

Không nói thêm một lời, liều mạng thôi động pháp lực, lao đi nhanh như chớp. Án Chỉ Hoài không an tâm, cũng chạy theo tới chỗ phát ra yêu khí, hai người một trước một sau, khi tới chỗ tỏa ra yêu khí ngút trời ấy, đã thấy một con cừu vĩ yêu hồ đỏ rực, chân trước đâm thủng ngực một con tạp mao hồ ly.

Lục Cận ngậy người, tạp mao hồ ly kia đầu lệch sang một bên, hai mắt nhắm nghiền, mắt thấy đã tắt thở. Mà hồng mao hồ ly cũng vô cùng chật vật, toàn thân đều là máu, yêu khí suy nhược, bộ dạng lung lay sắp ngã. Nhìn thấy Lục Cận, dường như rất ngạc nhiên, muốn hóa thành hình người nhưng lòng dư thừa mà lực không đủ, chỉ có thể cố gắng chống đỡ cơ thể khỏi ngã xuống.

Lục Cận nhất thời cảm thấy trong lòng thất lại, hắn chưa bao giờ nhìn thấy Tần Thanh thảm hại đến vậy. Sớm biết Tần Thanh giận dữ gặp được Tần Thửc liền đánh nhau tới người chết ta sống, thành bộ dạng hấp hối thế này, cho dù Tần Thanh có ra sức che giấu hắn, hắn cũng nhất định sẽ không nói ra, khiến y tức giận thành kết cục này.

Bước lên trước, Lục Cận muốn ôm lấy Tần Thanh từ dưới mặt đất lên. Không ngờ lại bị nó cắn, Tần Thanh oán hận trừng mắt nhìn hắn, giãy dụa không cho ôm. Lục Cận vừa yêu thương vừa hối hận, thở dài: “Người đừng giận dữ ta nữa”

Tần Thanh giận nói: “Không phải người nói ta lừa người, muốn lừa người chấn thiên kiếp cho ta? Hôm nay ta nguyên khí đại thương, thiên kiếp tới cũng chỉ dành để đánh cho thành tro bụi, không cần người hảo tâm!”

Lục Cận thấp giọng nói: “Là ta không nên hoài nghi người, hôm nay người bị thương nặng như vậy, mau theo ta trở về trị thương đi”

Tần Thanh còn muốn tiếp tục giãy, nhưng thương thế quá nặng, lung tung cào mảy nhất, cuối cùng vẫn bị hắn ôm vào lòng. Nguyên khí hao tổn quá nhiều, trong miệng nôn ra một ngụm máu tươi, đầu rũ xuống ngất đi.

Lục Cận đang muốn bế Tần Thanh rời đi, lại nghe Án Chỉ Hoài ở đằng sau hắn nói: “Người... Tần Thanh muốn người chấn thiên kiếp cho y?”

Lục Cận giật mình, hơi buông hạ con mắt: “Y trước bị đồng tộc ám toán, bị thương nguyên khí, hôm nay lại thành dạng này, thiên kiếp tới làm sao chịu được? Là ta đáp ứng y, muốn hộ y qua thiên kiếp”

Án Chỉ Hoài trầm mặc không nói, những lời này của Lục Cận có ý che giấu, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngốc, qua mấy câu của Tần Thanh, đã nghe ra nhất định là Tần Thanh lừa gạt trước, sau khi bị Lục Cận phát hiện, chạy loạn đến đây nhưng không ngờ còn kéo theo cả Lục Cận tới, đánh nhau với tạp mao hồ ly kia rồi rơi vào kết cục này.

Thấy Lục Cận gấp gáp muốn đi, Án Chỉ Hoài gọi hắn lại: “Lục Cận, người cũng biết Tần Thanh nguyên là huyền hồ chủ, thiên kiếp này... cũng không phải thiên lôi yêu tinh bình thường ba trăm năm gặp một lần. Người muốn hộ y, không sợ hộ chính mình còn không nổi?”

Lục Cận lãnh đạm nói: “Ta tốt xấu gì cũng là một thần tiên, chẳng lẽ còn sợ thiên lôi sao?”

Án Chỉ Hoài cười một tiếng, sắc mặt nghiêm lại: “Thần tiên thì sao? Lục Cận, thực không dám giấu diếm, ta không phải sơn thần Tê Long sơn này. Ta nguyên là Lâm Hư chân quân ở thượng giới, hơn nghìn năm tu hành, Thái Ất kim tiên chi thể. Năm xưa vì cản thiên kiếp cho một con giao tinh, trợ y hóa long, dẫn đến tiên cốt nát vụn, đạo hạnh bị hủy, miễn cưỡng mới duy trì được tán tiên chi thể này. Người bắt quá chỉ có hơn trăm năm tu vi nho nhỏ, tự nhận có thể có bản lĩnh bảo hộ được y sao?”

Lục Cận kinh hãi, nằm mộng cũng không nghĩ tới Án Chỉ Hoài lại có lai lịch như vậy. Một lúc lâu sau, mới thấp giọng nói: “Ta đã đáp ứng y rồi, đương nhiên sẽ không đổi ý. Nhiều nhất là mất một tính mệnh, tiên tịch bị lột bỏ, trở lại địa phủ”

Những lời này, hắn nói như trăm đĩnh chặt sắt [1], không chút do dự.

Án Chỉ Hoài trầm mặc thật lâu, cuối cùng thở dài một tiếng: “Người đã quyết ý, ta nhiều lời cũng vô ích. Lục Cận, người tự lo lấy thân”. Quay người đi, thấp giọng nói: “Nếu quả thực như người nói, tương giao bấy lâu, đến lúc đó ta sẽ hộ hồn phách người tới địa phủ”

Hắn biết Lục Cận đã nói được thì nhất định cũng làm được. Tần Thanh đã là kiếp số của số mệnh Lục Cận, dù người ngoài có khuyên bảo thế nào cũng vô dụng. Mà hắn năm đó, biết sẽ rơi vào kết cục thế nào, không phải vẫn cố chấp chắn thiên kiếp cho người nọ đấy thôi? Hôm nay hắn tiên tịch đã sớm bị tước, không vào vòng luân hồi không ở giới tiên phạm, chẳng qua sinh mệnh chỉ dài hơn thường nhân mấy lần mà thôi. Bởi vì luyện tiếu ly khai nơi này nên ở lại, sau khi gặp Lục Cận, lừa hắn nói mình là sơn thần Tê Long sơn, Lục Cận cũng tin. Mấy trăm tháng năm cũng nhanh bỏ lại, đợi đến khi thiên nhân ngũ suy [2], tam hoa câu diệt [3], hồn hạch nứt tan [4], trên đời này sẽ không còn ai là Án Chỉ Hoài.

Cho nên hắn mới không muốn gặp lại Dung Sâm, quên đi quá khứ, coi như chưa từng quen biết, sinh tử biệt ly, đã không còn liên quan.

Hắn không muốn Lục Cận giẫm vào vết xe đổ của hắn. Nhưng cũng hiểu, cố chấp của Lục Cận, so với hắn năm đó càng sâu.

So với thiên kiếp, càng khó vượt qua, chính là tình kiếp.

Tình kiếp của hắn là Dung Sâm, tình kiếp của Lục Cận, lại là Tần Thanh.

Chú thích:

[1] trăm đĩnh chặt sắt: hình dung nói hoặc hành động cương quyết, không chút do dự.

[2] thiên nhân ngũ suy: thiên nhân khi có biểu hiện ngũ suy – y phục dơ bẩn, trên đầu bạc trắng, nách chảy mồ hôi, thân thể hôi thối, chán ghét bản tọa (tâm trạng chán chường??) – sẽ vong mạng.

[3] tam hoa câu diệt: tam hoa đều tiêu biến, tam hoa là tinh khí thần của thiên nhân.

[4] hồn hạch nát tan: hồn hạch là hạt nhân linh hồn.

23. Chương 22

Lục Cận ôm Tần Thanh, sau khi nói lời cáo từ Án Chỉ Hoài, liền quay người rời đi. Án Chỉ Hoài cũng không cản hấn, chấp tay đứng im tại chỗ, một lúc lâu sau, mới lặng lẽ thở dài: “Si nhân” [1]

Hơn trăm năm làm thần tiên này, Lục Cận đúng là hoài công vô ích. Những gì cần nói hấn đều đã nói, những gì nên khuyên hấn cũng đều đã khuyên, nhưng vẫn không thay đổi được Lục Cận bất vi sở động, một thân tu vi cũng không cần, chuyện gì cũng không màng, kết quả, vẫn là không thoát khỏi hai chữ ái tình. Đâu chỗ nào giống một thần tiên, rõ ràng chỉ là một phạm nhân chẳng thể đoạn thất tình lục dục.

Tần Thanh, người trăm đắng nghìn cay, khiến Lục Cận chần thien kiếp cho người, ngày sau người sẽ không hối hận?

Thở dài một lúc, đang muốn rời đi, bỗng nhiên vật dưới trường bào bị vật gì đó kéo, cúi đầu nhìn, hóa ra là Lục Hắc. Chó con sủa miết, dường như đang cầu khẩn hấn.

Án Chỉ Hoài nói: “Người muốn ta giải phong ấn cho người?”

Lục Hắc không ngừng gật đầu, nằm xuống bên chân Án Chỉ Hoài, trong ánh mắt tràn đầy ý cầu xin. Án Chỉ Hoài thở dài: “Người vậy mà cũng lại là một kẻ si tâm. Nhưng nếu ta giải phong ấn cho người, người không sợ Lục Cận trách người lừa gạt hấn?”

Lục Hắc thoáng run rẩy, khoảng thời gian này mặc dù Lục Cận đối xử với nó rất tốt nhưng đó là bởi vì không biết nó chính là Lục Hắc. Năm xưa vì lạm sát người vô tội, bị Lục Cận nhốt tâm bỏ lại, mặc nó tự sinh tự diệt. Ngày hôm nay khôi phục yêu pháp, lại trở về bên người Lục Cận, nếu như lại bị đuổi đi...

Đôi mắt Lục Hắc buồn bã, nhưng vẫn chấp nhất nhìn Án Chỉ Hoài. Đoạn đối thoại mới nãy giữa Lục Cận và Án Chỉ Hoài, nó nghe được mà kinh hồn bạt vía. Nếu Lục Cận vì hộ Tần Thanh qua thiên kiếp mà thực sự rơi vào kết cục ngay cả tính mạng cũng không thể bảo toàn, chẳng lẽ bảo nó chỉ có thể trở mắt nhìn? Cho dù sau khi khôi phục lại chân thân, Lục Cận vẫn muốn đuổi nó đi, nó cũng gắng tìm cách ở lại quanh quần đầy. Nếu ngăn cản Lục Cận không được, nó sẽ nghĩ cách giết Tần Thanh, tuyệt không để y làm hại Lục Cận.

Án Chỉ Hoài thấy trong mắt nó ngập ý kiên quyết, cũng không khỏi có chút mềm lòng. Ngón tay vươn tới, đang định điểm lên ấn đường Lục Hắc, đột nhiên có tiếng gió quét tới, hóa ra là Lục Cận quay lại, vội vàng vàng, ôm lấy chó con, ngưỡng ngừng nói: “Vội đi, suýt nữa quên mất nó”. Dừng một chút, lại khẽ giọng nói với Án Chỉ Hoài: “Nếu ta thực sự có gì bất trắc... Chó con này là người cho ta, vậy người mang

về, thay ta hảo hảo chiếu cố nó”

Tay Ấn Chỉ Hoài vẫn còn lưng chừng giữa không trung, mắt thấy rõ ràng là chuẩn bị giải phong ấn cho nó. Lục Hắc quỳnh lên, liều mạng giãy dụa muốn Lục Cận buông nó ra. Lục Cận lại tưởng nó trách mình quên mất nó, vội xoa đầu nó trấn an, nhưng rốt cuộc vẫn lo lắng cho thương thế của Tần Thanh, không rảnh lưu lại quá lâu, mỗi tay ôm một con vật, gấp gáp từ biệt Ấn Chỉ Hoài rồi đáp gió đi mất.

Lục Hắc liều mạng nhoài đầu qua bả vai Lục Cận, ánh mắt trông mong tha thiết nhìn về phía Ấn Chỉ Hoài, nhưng vô kế khả thi, bị Lục Cận ấn trở lại trong ***g ngực. Ấn Chỉ Hoài cười khở một tiếng, thầm nghĩ thôi đi, giải phong ấn cho Lục Hắc cũng chưa chắc đã phải chuyện tốt. Ngay cả hắn cũng không khuyên nổi Lục Cận, Lục Hắc có thể nói gì thay đổi Lục Cận? Vạn nhất miêu yêu kia nổi giận muốn giết Tần Thanh, chưa nói nó có phải đối thủ của Tần Thanh hay không, nếu như rơi vào cảnh người chết ta sống, Lục Cận còn không đau lòng muốn chết.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Lục Cận đương nhiên luyến tiếc Tần Thanh, mà đối với Lục Hắc cũng là một tấm lòng yêu thương. Không phải vậy cũng sẽ không nhờ cậy mình sau này hảo hảo chiếu cố nó. Ai, Tần Thanh và Lục Hắc, đối với Lục Cận mà nói, chỉ sợ đều là một món nợ lại một món nợ duyên tình [2], cũng không biết là thiếu từ mấy kiếp trước.

...

Sau khi Lục Cận trở về động phủ, trước cẩn thận đặt Tần Thanh nằm lên giường, sau đó thả Lục Hắc về ổ của nó. Xoay người đi tìm một ít dược trị thương, không ngờ Lục Hắc thừa dịp hắn không để ý nhảy lên giường, cắn yết hầu Tần Thanh.

Tần Thanh trong lúc hôn mê, cảm giác đau nhức, tức thì kêu một tiếng, dùng móng chân gạt Lục Hắc ra. Lục Cận hoảng hồn, vội chạy tới, gỡ Lục Hắc ra kéo xuống giường, vừa sợ vừa tức: “Đang êm đẹp người cắn y làm gì. Ngày thường y thích bắt nạt người, nhưng hôm nay y bị thương, người cũng không nên thừa cơ báo thù chứ”

Lục Hắc mới là vừa vội vừa tức, nghĩ thầm Lục Cận người bị quỷ mê tâm thần rồi, vì một con hồ ly lừa gạt người, ngốc nghếch thay y chần thien kiếp! Ta không cắn chết y, không nhẽ nhìn người tự mình đi tìm cái chết?

Lục Cận thở dài, ôm Lục Hắc vào lòng, vuốt đầu nó: “Người cũng có chút thông minh đấy chứ? Nhất định là hôm nay nghe Ấn Chỉ Hoài nói vậy, sợ ta mất mạng? Yên tâm, sơn thần kia nhất định là muốn dọa ta thôi. Tự cổ chí kim, đâu có gặp qua thần tiên nào bị sét đánh chết chứ, Tần Thanh cũng sẽ không bằng lòng ta gặp nguy hiểm như vậy đâu”

Chiếc tai hồ ly khê giật, quay lưng về phía Lục Cận, chậm rãi mở mắt.

“Ấn Chỉ Hoài... đã nói gì với người?”

Lục Cận cả kinh, quay người lại thấy Tần Thanh đã tỉnh, vội đi tới bên người y, thoa được cao trị thương cho y: “Không có, chỉ khuyên ta khi trợ người thoát kiếp phải cẩn thận một chút”

Hồ ly hừ một tiếng, quay đầu nói: “Thần tiên kia mà khuyên người trợ ta thoát kiếp? Nhất định là muốn người bỏ mặc ta, không để ta tổn hại tu vi của người mới phải đi?”

Lục Cận con mắt hơi tối lại, khẽ giọng nói: “Tổn hại một chút tu vi, tu lại là được mà”

Tần Thanh bên trong tâm đột nhiên sinh ra một cổ bất an, trong lúc y hôn mê, mặc dù không nghe được rốt cuộc Ấn Chỉ Hoài đã nói gì với Lục Cận, nhưng Lục Hắc lại đột nhiên hận y hận tới mức muốn cắn chết y, nhất định... không phải mấy lời tốt đẹp gì.

Lẽ nào, Lục Cận chắn thiên kiếp cho y, ngoại trừ tổn hại một ít tu vi, còn có nguy hiểm nào khác sao? Trong tộc y cũng có một vài hồ ly, vì trả thiên kiếp từng tới nhân gian tìm người có mệnh đại phú đại quý, chống chọi yên ổn vượt qua thiên kiếp. Ngay cả phạm nhân còn không có việc gì, Lục Cận tốt xấu gì cũng là tiên thể, hẳn là... cũng không gặp phải chuyện hệ trọng gì đi?

Tần Thanh từ đầu tìm tới Lục Cận là vì đoán chắc thân thể thần tiên nhất định không sợ thiên lôi. Nhưng y cũng chưa bao giờ gặp qua thần tiên chắn thiên kiếp cho yêu quái, ngộ nhỡ, ngộ nhỡ Lục Cận vì chắn thiên kiếp cho y, thực sự có bất trắc gì...

Tần Thanh đột nhiên thấy hoảng sợ, cổ gầy dựa muốn ngồi dậy, Lục Cận vội đè y lại, nói: “Người muốn đi đâu? Bị thương nặng như vậy, nằm nghỉ đi”

Tần Thanh cũng không giận dữ với hắn nữa, nói: “Lục Cận, người nói thực với ta, có phải Ấn Chỉ Hoài bảo người, nếu hộ ta qua thiên kiếp, sẽ chịu nguy hiểm?”

Lục Cận lắc đầu cười cười: “Thật sự không có, người đừng quá nhạy cảm”

Tần Thanh thông minh thế nào, đương nhiên hiểu Ấn Chỉ Hoài có nói gì với Lục Cận, Lục Cận cũng sẽ nhất định chết cũng giấu y. Trong lòng biết thiên kiếp của mình chỉ còn cách mấy ngày, cuống quýt nhảy xuống giường đá, lao thẳng ra khỏi động.

Y quả thực muốn Lục Cận hộ y bình an qua thiên kiếp, nhưng không hề muốn Lục Cận vì y gặp phải nguy hiểm gì. Chỉ tổn hại một ít tu vi thì không sao, nhưng nếu làm bị thương Lục Cận... còn không bằng y liều mạng cắn răng tự chịu thiên kiếp này, quyết không muốn Lục Cận bảo hộ y!

Lục Cận thấy y đột nhiên chạy ra ngoài động, kinh hãi vội đuổi theo. Vừa vạy đuổi tới dưới một gốc đại thụ, bắt kịp Tần Thanh nắm lấy y, đột nhiên phong vân biến chuyển, trong sát na sắc trời tối sầm lại, phía chân trời mơ hồ truyền đến tiếng sấm rền vang, một tia chớp sáng lờ mờ rậm rậm chém xuống, ngay sau đó lại một vài tia chớp khác xẹt liếm tới, nhưng chỉ quét xung quanh gốc cây.

Tần Thanh sắc mặt đại biến, tức thì da đầu tê dại: “Lẽ nào ngày chịu thiên kiếp của ta, chính là hôm nay?”

Chen vào câu nói tiếng sấm càng thêm gấp gáp, một tia lại một tia sét nối tiếp nhau bổ xuống, “ầm” một tiếng, chém đôi thân cây thành hai nửa. Lục Cận vội ôm Tần Thanh vào lòng, chặt chẽ bảo hộ y.

Cơ thể Tần Thanh giãy dựa nhưng giãy không ra. Chỉ nghe Lục Cận ghé sát bên tai y khẽ giọng nói: “Đừng sợ, sống qua tối nay, liền vô sự”

Giữa không trung tiếng sấm rền vang, sét đánh liên hồi, mặt đất cháy đen, Tần Thanh cảm thấy khí lực toàn thân đều bị rút cạn, chỉ có thể tùy ý Lục Cận bảo hộ trong lòng, dần dần ngay cả ý thức cũng muốn rời xa y.

“Lục Cận, đợi qua thiên kiếp này, ngươi... có nguyện ý theo ta về Thương Lôi sơn?” Tần Thanh bắt được tay áo Lục Cận, cựa quậy mở miệng, “Ngươi ta... tiêu dao khoái hoạt, bên nhau một đời...”

Lục Cận hốc mắt chua xót, chậm chậm gật đầu: “Ừ”

Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng chạm lên đầu y, giống như mọi ngày, ôn nhu vuốt ve y. Tần Thanh từ từ khép hai mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt rớt xuống.

Đợi y qua thiên kiếp, nhất định sẽ không phụ tấm chân tình này của Lục Cận.

Sẽ không dối hắn, gạt hắn, toàn tâm toàn ý yêu thương hắn.

Chú thích:

[1] si () vừa có nghĩa là ngốc nghếch vừa có nghĩa là si mê. Si nhân ở đây vừa có thể hiểu là kẻ ngốc lẫn kẻ si tình.

[2] nợ duyên tình: nguyên là phong nguyệt trái.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-nguyet-trai>